DE PRIESTER VAN DEN TEMPEL DER DUIZEND BOEDDHA'S

EEN SPANNENDE EPISODE UIT HET LEVEN VAN DEN DETECTIVE RICHARD KORVER

DOOR

JAN LAMERS

HOOFDSTUK I.

STADHOUDERSKADE 463.

Ja, Dick van de Nesse stond op de stoep. Hij drukte al op de bel!

Wat zou het worden... het begin van een glorierijke carrière of... een bespottelijk figuur? 't Zou het laatste wel zijn.

„Meneer Korver thuis?"

Even de licht-opflitsende hoop: Misschien niet thuis.

„Hij is thuis meneer."

De bediende nam het kaartje. Dick zat al in de wachtkamer. Eerste kennismaking met een ongewone omgeving. — Ongewoon? Niets ongewoon. Van wat zijn verbeelding hem al voorgefantaseerd had van het luguber koude en toch weer romantische van dit voor hem nog onbekende maar zoo vurig begeerde rijk, was hier niet te vinden. Althans niet in deze gewone, ongezellige wachtkamer.

Vergeefs zocht Dick naar een zwaar „deur-voorhang", zooals dat in alle detective-kamers, uit de romans, die hij gelezen had, voorkwam. Het tapijt was imitatie-Oostersch. Toen hij drie wanden met de oogen langs had gespeurd, zonder de scharnieren van een geheimen ingang of kast te ontdekken, kwam de bediende hem roepen.

Het spel zou beginnen!

De veel gerepeteerde aanhef was hij al kwijt, toen hij de spreekkamer binnentrad.

Richard Korver, de beroemde detective, stond op van achter zijn reusachtig bureau-ministre, dat zich bijna midden in de kamer bevond. Hij was een man van gemiddelde lengte, slank, bij het magere af,

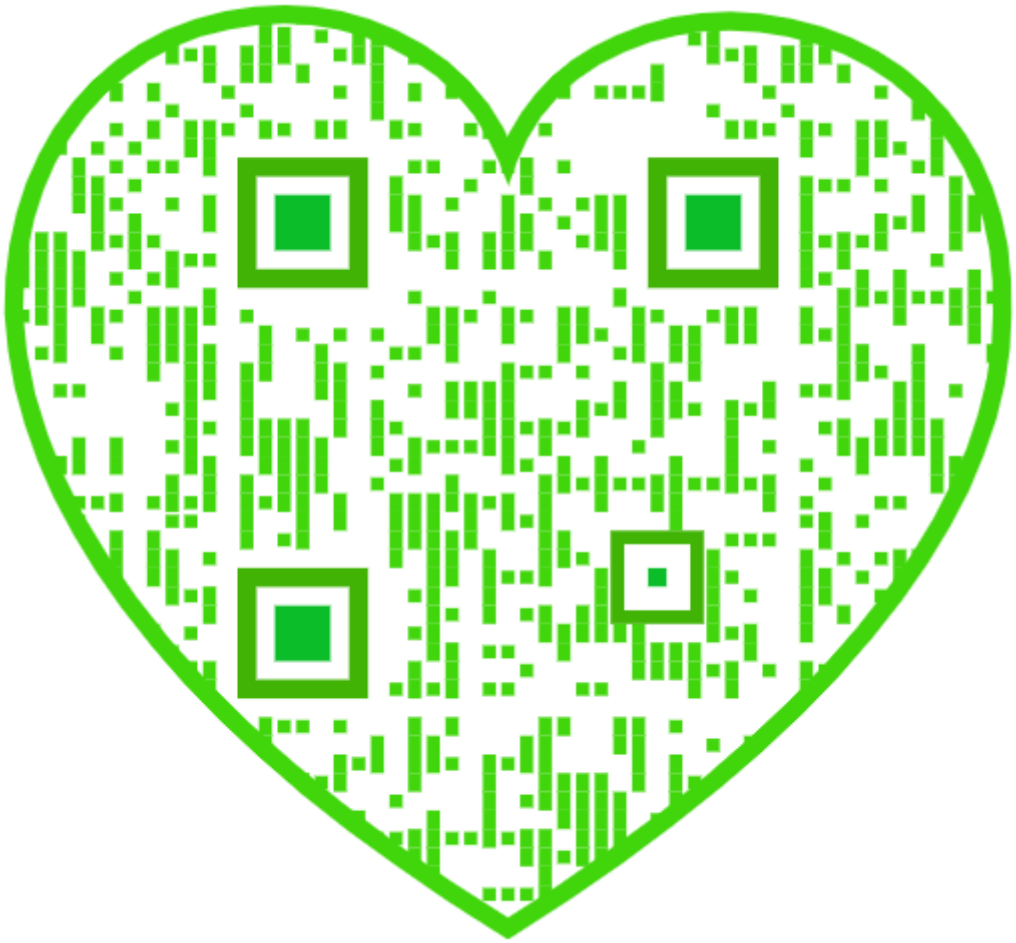

met een nog jong uitziend, gladgeschoren gezicht. Zijn aan de slapen grijzend haar verried echter, dat hij niet zoo jeugdig was, als zijn trekken zouden doen vermoeden.

Dick had zich hem werkelijk heel wat interessanter voorgesteld! Zelfs het beroeps-embleem: de korte, houten pijp, ontbrak. Het eenige, wat Dick in de begroetingsseconde opmerkte, was het zeer lichte blauw van zijn oogen en de bijna lijzige bedaardheid van zijn stem. Ook van zijn handdruk bleef hem iets bij: hij voelde dien nog langen tijd na.

Nu moest hij dan toch beginnen, met te verklaren, waarvoor hij hier eigenlijk kwam, want de begroeting was afgeloopen: Dick zat, en Korver wachtte.

Nee toch niet, de detective begon: „Zoo, meneer Van de Nesse, hebt u het er eindelijk eens op gewaagd, het zoo lang gekoesterde voornemen te volbrengen? U wilt dus ook een „man van het vak" worden?"

Het is ondoenlijk te probeeren, Dicks verbazing te beschrijven, toen hij die woorden hoorde.

Het zij genoeg, te vertellen, dat hij een gevoel had, of zijn oogen en mond zeer wijd open gingen staan. Hij zei geen woord. De detective bevestigde de juistheid van zijn gevoel:

„U hoeft niet zoo verwonderd te kijken, want ik vertel u alleen dingen, die u mij zelf hebt meegedeeld. — Anders een heel eindje hè, van den Linnaeusparkweg naar de Stadhouderskade. Gelukkig, dat u nog damesgezelschap had, anders kun je met zulk motregenweer beter een taxi of autobus nemen!"

Dick kon zijn ooren niet gelooven. Waar haalde Korver in 's hemelsnaam al die bijzonderheden zoo gauw vandaan? Had hij dat allemaal aan hem verteld? Wat kletste die man daar toch van? Hij zag hem vandaag voor het eerst van zijn leven, daar zou hij zijn hoofd onder durven verwedden.

„Maar meneer..." bracht Dick met moeite uit, want zijn mond volhardde nog in zijn wijd-open-stand, „waar... waar... hoe weet u dat allemaal?"

„Zooals ik u al zei, mijn waarde heer Van de Nesse, u hebt mij dat alles meegedeeld."

„Maar... maar... ik herinner me niet u ooit..."

„Mij ooit eerder ontmoet te hebben? Doet u geen moeite meneer uw herinneringen op te rakelen: ik weet heel zeker, dat u me nooit eerder ontmoet hebt. Ook ik zie u voor de eerste maal in mijn leven."

„U zei toch net, dat ik u verschillende dingen had gezegd. Wanneer moet dat dan gebeurd zijn?"

„*Gezegd*, is niet juist; ik zei, dat u ze mij had *meegedeeld*. En wanneer? Wel, nu! U hebt den tijd, dien u hier in mijn huis was, nuttig besteed en me van heel wat aangaande u zelf op de hoogte gebracht."

„Ja, meneer Korver, ik was eerlijk gezegd op veel vreemds voorbereid, toen ik wist bij een detective op bezoek te gaan, maar toch... ik begrijp er absoluut niets van. Nauwelijks twee, drie woorden heb ik met u gewisseld en..."

„M'n beste meneer Van de Nesse," lachte nu Richard Korver hardop, „u wilt toch ook probeeren detective te worden? Of heb ik dat mis?"

„Nee, niet geheel. Ik wilde er u werkelijk over spreken."

„Dacht u dan heusch," ging Korver verder, „dat een detective alles vindt, door wat de menschen hem zeggen, met wóórden zèggen? Het gesproken woord is maar een klein onderdeel. Allès en àlles moet ons wat meedeelen. Een vlekje, een kreukje, een slechtzittende das, een vlek modder... alles geeft ons heele verhalen."

Ah, nu begon Dick te begrijpen. Maar hij wilde er graag meer van weten.

„Ik zal enkele schijnbare raadsels in mijn opsomming voor u verklaren," ging Korver voort. „Ten eerste uw woonplaats: Linnaeusparkweg. Nou, dat snapt u zelf natuurlijk ook wel, hoe ik daaraan kwam?"

Dick moest riskeeren voor erg stom te worden gehouden en zei, dat hij het niet begreep.

Korver wees op een geweldig dik boek op zijn bureau en hield Dicks visitekaartje in de hoogte.

„Adresboek meneer en uw naam. D. v. d. Nesse Czn. Gelukkig dat Czn.," voegde hij er lachend bij, „want er staan hier wel vijf D. v. d. Nesse's. — Eenvoudig, niet?"

„Ja, net Columbus," lachte Dick zurig, „maar vertelt u nu eens, hoe u wist, dat ik niet per autobus of taxi en wèl met damesgezelschap hierheen ben gekomen. Daar ben ik werkelijk benieuwd naar."

De detective lachte fijntjes.

„Eigenlijk zou u mij moeten honoreeren; het zal een privaatlesje in speurderskunst worden, maar ik ben zelf begonnen, u hebt dus eenig recht op een verklaring. — Door uw huisnummer wist ik, dat u woont vlak bij een hoek, waar een halte van de autobus is, die u naar de Stadhouderskade kan brengen. Ook is op dien hoek een standplaats voor taxi's. Het is op het oogenblik half tien; dus al voor negenen hebt u uw woning moeten verlaten. Het is druilerig, mistig weer. De straten zijn vettig bemodderd, wat altijd, na zelfs

een paar honderd pas loopens al, aan goedgepoetste schoenen te zien is. Was u met autobus of taxi gekomen, dan had u hoogstens een vijftig pas geloopen, want ook ik woon vlak bij een halte. Uw schoenen zouden dan keurig onbeslikt zijn geweest. Zij dragen echter de sporen van een wandeling langs bemodderde straten, dus is u komen loopen. Ja... ik weet al, wat u in het midden wilt brengen en... ik waardeer het. U wilt zeggen, dat u die bemodderde schoenen al vóórdat u hierheen ging, had kunnen opdoen. Onmogelijk meneer, om drie redenen: ten eerste: u bent vrijgezel en dus niet gewend, vroeg op te staan. Om negen uur de deur uit, is voor uw doen al heel vroeg. Ten tweede: uw kleeding ziet er goedverzorgd uit, een bewijs, dat u erop gesteld bent, er zoo uit te zien. Had u dus, voor u het huis uitging naar mij toe, beslikte schoenen gehad, dan had u die schoongewreven, alvorens in autobus of taxi te stappen. — En nu het laatste, het doorslaand bewijs: tot negen uur was het droog, daarna pas is de motregen begonnen. Al was u dus nog zoo matineus geweest, het slik zou toch eerst nà negenen aan uw schoenen zijn gekomen."

„Ja, u hebt gelijk. Het is heel logisch. Alleen begrijp ik niet, hoe u dat alles zoo gauw kunt combineeren."

„Routine meneer, anders niets. — Nu de dame: het was een dame, nietwaar, waarschijnlijk een bloedverwante?"

Dick moest het toegeven, want het was inderdaad zijn zuster geweest, die hij tot vlak bij het huis van Richard Korver had vergezeld.

„Kijk eens naar uw linkerbroekspijp, wilt u?"

Dick keek.

„Ziet u niets bijzonders?"

„Nee, ik zie niets."

„U kijkt niet nauwkeurig."

Weer keek hij. — Zou het dat zijn?

„Dat vlekje bedoelt u toch niet?"

„Juist meneer. Dat vlekje bedoel ik. Zegt u dat niets? Hoe komt het erop?"

Natuurlijk wist Dick het niet.

„Die vlek meneer, is een veeg, een modderveeg aan den buitenkant van de broekspijp. De veeg loopt horizontaal; kan dus niet door een hond zijn teweeggebracht, want hondenpooten zouden verticale vlekken geven. Ook niet door de modderschoen van een voorbijganger: daarvoor zit zij te hoog. Blijft over: het bemodderde uiteinde van een wandelstok. Er zit verder geen spatje aan de heele broek, dus heb ik reden om aan te nemen, dat deze veeg er van-

ochtend is opgekomen. Maar... hij zit aan den linkerkant. U bent niet linksch en u zou dus, alleenloopend, den stok in uw rechterhand hebben gehouden. Dus liep u niet alleen. Een dame liep rechts van u, zoodat u uw wandelstok links moest laten zwaaien."

„Ik vind het verbazend vernuftig gevonden, maar waarom moet het juist een dame geweest zijn, waarom geen heer?"

„Heel goed gevraagd meneer Van de Nesse, u hebt al een detective-neus."

„Dan zeker een erg verkouden," probeerde Dick geestig te zijn.

„Over verkouden gesproken, doet u uw jas toch uit; het is hier nogal warm."

Korver belde. De bediende nam Dicks jas aan.

„Wacht eens, Hendrik," zei de detective en dan tot Dick: „Ziet u niets bijzonders aan die jas, bijvoorbeeld aan de rechtermouw?"

Dick keek, maar bespeurde niets opvallends aan de mouw van zijn beige demi.

„Bevoelt u hem eens nauwkeurig met de vingertoppen."

„Hij is vochtig."

„Ja, dat is hij, behalve op één plek. — Daar!"

Hij wees een droge plek aan. „Daar heeft de hand gerust van iemand, die later op den dag een intiem kennisje geweest zou zijn, maar nu, in den vroegen morgen, vermoedelijk van een familielid, uw zuster of zoo, terwijl ze met u gearmd liep. — Je kunt gaan, Hendrik."

Dick stond perplex. Hoe had die man dat allemaal kunnen opmerken en er zulke gevolgtrekkingen uit op kunnen maken, in dien korten tijd? Hij zag hem nu als een veel belangwekkender wezen, dan tien minuten geleden. Wat een geweldig interessante bezigheid. Jammer, dat het maar voor enkelen was weggelegd, over dergelijke vermogens te beschikken.

„U hebt zeker van kind af aan, zoo'n sterk observatievermogen gehad?"

„Toch niet, het is louter oefening. Alleen de practijk, het doen, maakt je tot detective. En — je moet er veel voor voelen. U" — hier keek hij Dick scherp aan — „u hebt eenige kans, als u goed aanpakt."

Dat was al wat Dick het allerminst verwacht had, na de ongelooflijke staaltjes van Korver en zijn eigen, hij zou haast zeggen, „stompzinnig" reageeren.

„Ik aanleg voor detective?"

„Misschien, zeg ik. We zullen zien. Ik kan u niet precies uitleggen, waarop ik dat vermoeden baseer. Dat zou te ingewikkeld worden en het rust trouwens gedeeltelijk op onuitlegbare gevoelens en

intuïtie. Als u wilt, zullen wij het samen eens probeeren. Dat „samen" wil zeggen: ik doe het en u mag mij, indien noodig, helpen."

„Dat spreekt. — Ik neem het heel graag aan."

„Dan moeten wij nu nog wachten op een „zaakje", of... er eentje opsnorren. — Alvorens we nu verder gaan, zullen we afspreken elkaar te tutoyeeren, dat kan nog van veel nut zijn. — U begrijpt, dat het een te vreemde indruk naar buiten uit zou geven, als twee „compagnon-detectives" elkaar niet bij den voornaam zouden noemen. Ik heet Richard en ik zal zoo vrij zijn, u Dick te noemen. Fiat?"

„Afgesproken."

„Nu dan Dick, om te beginnen; heb je de rest van den morgen voor jezelf?"

Dick vertelde hem, dat hij allen tijd aan zichzelf had, aangezien hij zich, zoogenaamd wegens „overspanning" een half jaar uit zijn zaken had teruggetrokken.

„Nu, dan kun je voor vanmorgen zeker wel bij mij blijven. Ik zal je een en ander van het vak vertellen. Dat kan nog van veel nut zijn. — Zeg me maar eens," begon hij schoolmeesterig, „hoe het zou komen, dat ik weet, dat je linkerpols geblesseerd is, terwijl ik toch niets van dien pols gezien heb."

Toen Dick het na lang nadenken opgaf, kwam de vrij eenvoudige verklaring:

„Je draagt je polshorloge aan je rechterpols. Je bent rechtsch, dus heb je een bijzondere reden om het rechts te dragen, want iedereen die rechtsch is, draagt zijn horloge aan zijn linkerpols. Jij doet dat niet en de eenige reden kan volgens mij zijn, dat je een wondje aan je linkerpols hebt."

Zoo vergastte hij zijn nieuwbakken helper nog op een aantal staaltjes van scherpzinnigheid, om hem, zooals hij dat noemde, „het wezen van het vak te laten snappen."

„En dat, m'n beste jongen," schoolmeesterde hij, „kan nog van veel nut zijn."

„Nu heb ik toch ook iets opgespoord!" riep Dick triomfantelijk.

„Wat dan?"

„Je stopwoordje! — Ik heb je nu al drie keer hooren zeggen: „dat kan nog van veel nut zijn."

„Mijn compliment Dicky," applaudisseerde Korver, „je ontdekking lijkt heel eenvoudig, maar je hebt hoopen menschen, die zooiets niet opmerken. Je bent een dankbare leerling, maar zulke zaken moet je nu niet alleen aan personen merken zie je, maar ook aan dingen."

Hij pakte een krant van zijn bureau.

„Ook allerlei schijnbaar gewone berichten, advertenties, artikelen in kranten hebben dikwijls een heel interessante geschiedenis als basis. Vaak moet je verband zoeken tusschen zaken, die op het eerste gezicht niet in het minst iets met elkaar te maken schijnen te hebben. Dat vind je soms na lang vorschen in een bijzakelijke kleine vermelding, die eerst over het hoofd werd gelezen. Je moet nooit iets over het hoofd lezen, zelfs het kleinste kan vaak nog van veel nut zijn. Laat es zien..."

Hij liep de krant door.

„Ja, — hier heb ik al zooiets. Hier, lees deze kolom „Gemengde Berichten" es na."

Hij gaf Dick het blad en deze bestudeerde nauwkeurig de aangewezen kolom.

„Vind ik niets in. Allemaal heel alledaagsche gevalletjes. Juffrouw aangereden door een auto; drie inwoners van Gorinchem door een dollen hond gebeten; uitslaande brand in een garage in Rotterdam; zelfmoord van een ouden bewaker in Den Haag; kind in kokend water; een paar verkeersongevallen, wat zakkenrollerij en een paar schoorsteenbrandjes. Wat is daar nu voor stof bij?"

„Hm. — Je ziet dus niets? Nou, de opgaaf is voor een beginneling ook wel wat lastig. — Ik bedoelde het geval van den bewaker in Den Haag."

„Van dien zelfmoord? Daar is toch niets aan op te sporen, als die man zich zelf van kant gemaakt heeft?"

„Dat denk jij, die met je leekenoog dat berichtje gelezen hebt. — Lees het nu nog eens met het oog van een aspirant-detective en denk erover na. Ik geef je vijf minuten."

Dick tuurde op het berichtje, las alle woorden drie of vier keer over, maar wist, toen de vijf minuten om waren, nog niets anders dan de simpele gegevens uit de krant.

„Laat es kijken," begon Richard nu, „hoe luidt het ook weer?"

En, van Dick de krant overnemend, las hij voor:

„Men meldt ons uit Den Haag, dat hedenmorgen de 64-jarige Maarten Brig, die al jarenlang de functie van nachtwaker bij het archief van het Departement van Justitie bekleedt, dood in zijn loge is gevonden. Bij nader onderzoek bleek, dat men hier met een geval van zelfmoord te doen had. Met een Indischen dolk, die in de onmiddellijke nabijheid van het lijk werd gevonden, heeft de man zich een diepe wonde toegebracht. Omtrent de drijfveeren, die tot deze wanhoopsdaad leidden, tast men in het duister. M. B. stond bekend als een tevreden, goedgehumeurd mensch." — „Nou, 't is nogal duidelijk."

„Ja dat zal wel," zei Dick, „voor jou, maar voor mij nog niet erg."

„Luister Dick. Ik geloof waarachtig, dat het een prachtzaak wordt. Eén moment."

Hij ging naar een van de reusachtige boekenkasten, die drie wanden van de kamer besloegen en haalde er een soortgelijk boek uit, als het Amsterdamsch adresboek op zijn bureau. Na even zoeken, scheen hij gevonden te hebben, wat hij zocht.

„Juist wat ik dacht," zei hij. „Nu, ter zake. — De man is oud, al vier en zestig jaar. In Rijksdienst en dat al jaren lang, dus zou hij op zijn vijf en zestigste jaar pensioen gekregen hebben en, door zijn langen diensttijd, een voor hem vrij hoog pensioen. Het lijkt me onder zulke omstandigheden nogal ongerijmd, dat iemand zelfmoord pleegt, temeer, waar ik net in het Haagsche adresboek heb gevonden, dat de man ongetrouwd is.

Echtelijke oneenigheden zijn dus uitgesloten. Een liefdeshistorie kunnen we op zijn leeftijd ook wel uitschakelen en dat hij in Monte Carlo speelschulden zal hebben gemaakt, is ook niet aan te nemen.

Maar verondersteld, dat hij zich, om een door ons niet te raden, onbekende reden, tòch van kant zou willen maken, zou er dan niet een minder gruwelijk middel te vinden zijn, dan net een Oostersche dolk? Hij zal toch ook wel eens van zacht-werkende vergiften gehoord hebben. Ook was er nog het gaskraantje in de portiersloge. — Iemand, die zelfmoord wil plegen, is het er altijd om te doen, *dood te zijn*, het eenige wat hem gewoonlijk weerhoudt, is het *doodgaan*, het sterven, de vrees voor doodstrijd of pijn. Hij zal dan ook, wil hij er toe overgaan, steeds dàt middel nemen, dat hem het zachtste lijkt te werken en zeker geen Indische dolk. — Nee Dick, ik geloof niet in den zelfmoord van dien man. Hij is vermoord."

„Waarom? Ik begrijp niet, wie er nu wat aan heeft, dien ouden ongetrouwden man uit den weg te ruimen."

„Je vergeet, wat voor betrekking hij had, beste Dick! Jongen," — Richard Korver kwam vlak voor zijn nieuwen compagnon staan — „dit wordt een prachtzaak, een prachtzaak! Je valt met je neus in de boter, je had het niet beter kunnen treffen. Maar... je moet lef hebben, want het zal er heet toegaan. Het wordt gevaarlijk terrein."

Dick rilde even, maar moest toch weer lachen.

„Waar haal je dat allemaal vandaan? Hoe weet je dat?"

Richard grijnsde.

„Intuïtie een beetje," zei hij, „en een heeleboel feiten, die ik weet, maar die ik allemaal niet zoo gauw kan vertellen. Je zult het trouwens wel merken als we aan den gang zijn. Wedden, dat er in de krant van vanavond weer een berichtje staat over het Departe-

ment van Justitie? Nu iets heel anders, dat schijnbaar niets met den vermoorden nachtwaker heeft te maken?"

„Je schijnt nogal zeker van je zaak."

„Natuurlijk kerel, natuurlijk. Dat is mijn detective-instinct."

„Maar — je bent toch niet verplicht dit zaakje te onderzoeken? Het is toch vrije wil, toch een soort sport?"

„Juist, sport. Ik zou het niet kunnen laten loopen; het is te mooi."

„Ik kan er niets moois aan vinden."

„Je zult wel anders praten, als we bezig zijn."

Rrrrring!!!!

„Telefoon!"

„Hallo? — Ja, u spreekt met Korver zelf. — ... Documenten gestolen... van groot belang?... Juist... ja, ja... zeker..... Dus... om half drie bijeenkomst van de ministers in het Ministerie van Justitie? Dank u. Ja, ja, ik zal er zijn."

„Dicky, de zaak rolt al! Wat heb ik je gezegd? Niet alleen een berichtje in het avondblad, maar een opdracht van de regeering! — Je bent om één uur aan 't Centraal Station onder de klok. Trek een zwart pak aan en steek wat geld bij je. Het zou kunnen gebeuren, dat je een dag of veertien niet thuis kwam. Geen bagage, dat is te lastig. Wel, als je er een hebt, een revolver, dat kan nog van veel nut zijn!"

HOOFDSTUK II.

OP HET MINISTERIE VAN JUSTITIE.

Had iemand hem den morgen van dien regenachtigen dag verteld, dat hij meteen in een belangrijk opsporingsgeval, waaraan zelfs ministers annex waren, betrokken zou zijn, het was zeker, dat Dick hem in zijn gezicht zou hebben uitgelachen.

En toch, het was waar. Hij was op weg naar Den Haag en tegenover hem zat de beroemde speurder, dien hij nota bene al bij zijn voornaam noemde.

Tot Dicks niet geringe verbazing — ja, hij ergerde zich zelfs eenigszins, want hij hield er niet van in den trein gesprekken aan te knoopen, met hem onbekende menschen — was de detective al heel gauw aan 't converseeren met een naast hem gezeten handelsreiziger, over de voor- en nadeelen van de electrische treinen tegenover die der stoomtreinen.

Eindelijk, in Leiden, stapte de man uit en Dick slaakte een zucht van verlichting.

„Beste jongen," lachte Richard, „er is altijd wel wat te leeren. Het is in ons vak van veel belang te weten, hoe de menschen denken over alle mogelijke personen en toestanden."

Even later waren ze in Den Haag.

„Nu goed luisteren, Dick," begon Korver, toen ze in een taxi door de straten van de Residentie reden.

„Jij bent de detective en ik ben je helper. Begrepen?"

„Hè?"

„Ja, ja, je hebt me goed verstaan. Jij gaat straks door voor Richard Korver en ik voor Dick van de Nesse, zijn assistent."

„Maar... waarom? Ik..."

„Jij wilt toch detective worden? Nou, wées dan detective! Ik promoveer je."

Hoe de uitdrukking van Dicks gezicht was, wist hij niet, maar wel begreep hij, dat hij er op dat oogenblik niet heel snugger uitzag.

Korver begon hartelijk te lachen.

„U... u... u houdt mij voor den gek meneer!" riep Dick boos.

„Richard! als ik je verzoeken mag," lachte hij nog steeds. „Nog eens: 't is van heel veel nut, dat jij en ik vertrouwelijk met elkaar omgaan. We zullen het naar buiten uit heel vaak moeten doen en daarom is 't goed, dat we er ons aan wennen."

Zijn toon was als die van een schoolmeester, die een jongen voor de tweede maal een niet-begrepen som uitlegt. Toch kon Dick niet boos blijven, want zijn glimlachend, vermanend gezicht en zijn opgeheven wijsvinger deden erg koddig aan. En bovendien, hij had gelijk. Dick lachte dus maar mee, al was 't zoo'n beetje als een boer die kiespijn heeft.

„Beste kerel, ik zal je uitleggen, wat ik bedoel," vervolgde Korver nu ernstig. „Als jij je voor den detective uitgeeft, zullen de heeren daar, zich in hoofdzaak met jou bemoeien. Mij, de assistent, zullen ze niet met vragen lastig vallen en ik zal daardoor beter in de gelegenheid zijn, alles goed in mij op te nemen. Ik ben ervan overtuigd, dat jij, als voorzichtig mensch, geen woord te veel zult *zeggen* en ik hoef mijn geweten niet te bezoedelen met een leugen, als zij mij teveel *vragen*. Ik bedoel, dat ik mijn opinie niet hoef te zeggen en in veel gevallen kan dat van nut zijn. — Wat de stommiteiten betreft, die je zult uithalen, daarvoor hoef ik me niet aansprakelijk te voelen."

„O. — Dank je wel."

„Tot je dienst," ging Korver onverstoorbaar voort. „Dan zijn er nog twee groote voordeelen. Ten eerste zul jij je, als je je voor mijn persoontje uitgeeft, voordoen, zooals jij *denkt*, dat een detective doet,

en dat wil ik graag eens zien. Ten tweede zul jij op de heeren waarschijnlijk wel meer indruk maken, dan ik."

„Hoe bedoel je?"

„Wel, vermoedelijk zul jij wel een natuurgetrouwe imitatie van een „romandetective" ten beste geven en dat kan geen kwaad. De werkelijkheid valt bijna altijd tegen. Zij zullen zich een detective wel ongeveer net zoo voorstellen, als jij dat doet en niet, zooals ik er een ben."

„Ik geloof niet..." wilde Dick protesteeren, maar de auto stopte al op het Plein en voor hij gelegenheid had gehad, verder iets in het midden te brengen, stonden zij in de vestibule van het Ministerie van Justitie en had Korver hem een kaartje in de hand gedrukt.

Wat moest hij doen? Er zat niets anders op, dan te gehoorzamen en de comedie zoo goed mogelijk te spelen. En bovendien, hij *wilde* toch detective worden? Nu had hij de gelegenheid! Komaan, flink zijn. Hij moest Korver laten zien, dat hij geen hulpeloos kind was, dat hij voor nog wel wat anders te gebruiken was, dan voor willoos werktuig. — Hij gaf den bode het kaartje.

„Ik word verwacht op de vergadering van de heeren ministers," zei hij deftig en ietwat uit de hoogte.

„Een oogenblik meneer."

De bode verwijderde zich.

Achter zich meende Dick een onderdrukt lachje te hooren. Toen hij zich omwendde, stond de detective met een effen gezicht een foei leelijke plaat aan den wand te bekijken.

„Niet veel moois," vond hij en snoot z'n neus.

„Wilt u mij maar volgen meneer?" vroeg de bode, die inmiddels was teruggekomen. Na een doolhof van gangen doorgesloft te hebben, opende de man een zware, eikenhouten deur en liet Dick van de Nesse binnen.

„Pardon meneer, ik heb geen orders *u* binnen te laten," hield hij den detective, die hen gevolgd was, tegen.

„'t Spijt me, maar ik zal toch zoo vrij zijn óók binnen te gaan," antwoordde Korver en hij duwde den deftigen bode, die zooiets gedurende zijn jarenlangen dienst in het statige Ministeriegebouw nog nooit had beleefd, opzij en sloot de deur voor 's mans neus.

Dit kleine incident had onder de ministers, die in de zaal aanwezig waren, eenige opschudding verwekt. Verwonderd zagen de heeren elkaar aan en de minister van justitie, die de bijeenkomst scheen te leiden, vergat in zijn verbazing zelfs, om Dick, dien hij natuurlijk voor den detective hield, te begroeten.

„Wat heeft dat te beteekenen?" vroeg hij eenigszins ontstemd. „Wie is die heer en wat doet hij hier?"

„Pardon Excellentie," haastte Dick zich te verontschuldigen, „deze heer is Dick van de Nesse, mijn assistent."

„U bent meneer Korver, als ik het wel heb?" vroeg de minister, Dick scherp opnemende.

„Ja Excellentie."

„Hm, ja. — U houdt mij ten goede, meneer Korver, maar wij hebben alleen ù verzocht hier te komen. — De mededeelingen, die wij u hebben te doen zijn van zoo'n delicaten aard, dat, hm... enfin..."

„Excellentie, meneer Van der Nesse is volkomen te vertrouwen en zijn aanwezigheid bij dit onderhoud behoeft u in 't geheel niet te verontrusten."

„U begrijpt mij verkeerd, meneer Korver. Natuurlijk neem ik zonder voorbehoud aan, dat meneer eh..."

„Van de Nesse."

„...dat meneer Van de Nesse, niet uit louter nieuwsgierigheid hier komt. Maar aangezien wij u belangrijke staatsgeheimen zullen moeten toevertrouwen, acht ik het zeer gewenscht, met u alleen te spreken."

Een oogenblik stond Dick besluiteloos. Toen antwoordde hij kordaat:

„Het spijt mij Excellentie, maar indien u er niet toe kunt besluiten mijn assistent hierbij aanwezig te laten zijn, kan ik het geval, dat u mij wilt opdragen, niet aanvaarden."

„U probeert ons te dwingen?"

„Volstrekt niet Excellentie. Maar ik werk altijd samen met meneer Van de Nesse en dat zal ik ook nu moeten doen. Daarom moet hij het geval van den aanvang af meemaken, anders kan hij er onmogelijk zuiver over oordeelen. Bovendien is het geenszins uitgesloten, dat hij iets opmerkt, wat mij ontgaat en dat kan van heel veel nut zijn."

„Bravo," hoorde Dick zacht naast zich zeggen, „je neemt waarachtig mijn stopwoordje al over!"

De minister scheen niet goed te weten, wat te doen. Hij wendde zich tot zijn collega's en op halfluiden toon, wisselden zij enkele woorden.

„Wij zullen dan met de aanwezigheid van uw assistent accoord gaan," zei hij na eenige oogenblikken, „mits u beiden op uw woord van eer belooft, dat, wat wij u zullen mededeelen — ook indien u er niet in mocht toestemmen de zaak op u te nemen — strikt geheim blijft."

„Dat spreekt vanzelf Excellentie," antwoordde Dick.

De minister verzocht hen te gaan zitten, terwijl hij zelf eveneens

plaats nam in een grooten stoel achter de met een groen laken bekleede tafel.

Nu stond de minister van Arbeid op. Hij was zichtbaar opgewonden en met groote stappen liep hij eenige malen heen en weer, voor hij begon te spreken.

„Meneer Korver, in al de jaren van mijn ministerschap heeft zich niets voorgedaan, dat mij zóó verontrustte als de zaak, die ons thans bezighoudt. En ik verzeker u, ik heb, evenals mijn collega's, voor heete vuren gestaan. In tijden van dreigend oorlogsgevaar, van belangrijke verdragen met buitenlandsche mogendheden, van begrootingen en tal van andere moeilijkheden meer, hebben wij steeds het hoofd koel gehouden en naar ons beste weten de belangen van het land behartigd. Maar op 't oogenblik, meneer Korver, zijn wij werkelijk ten einde raad en hoe wij de zaak ook bekijken, wij kunnen de toekomst niet anders dan zeer, zéér duister inzien. Het belang van onzen staat, van ons volk, ja ik zou durven zeggen, van de heele wereld staat op het spel.

Toen ieder van ons „au bout de son latin" was, heeft mijn collega, de minister van Buitenlandsche Zaken het plan geopperd, ù de zaak voor te leggen en ook ik geloof dat, àls er nog iets aan te doen valt, u de eenige bent, die ons misschien zou kunnen helpen."

„Zeer vereerd Excellentie. — Zou u misschien zoo vriendelijk willen zijn, mij van een en ander op de hoogte te stellen?"

„Om dat te kunnen, moet ik u eerst de voorgeschiedenis vertellen.

Ongeveer een jaar geleden verzocht de bekende professor Johannes Everardus Dobbe mij om een onderhoud. — Hij deelde mij mede, dat het hem gelukt was, langs chemischen weg uit lucht een praeparaat te bereiden, dat alle voedingsstoffen bevatte, waaraan de mensch behoefte heeft."

„Tsssss!" siste Korver tusschen de tanden.

Geërgerd zag de minister den gewaanden assistent aan.

„Uw metgezel," wendde hij zich tot Van de Nesse, „schijnt het niet zeer geloofwaardig te vinden..."

„Pardon, u begrijpt mij verkeerd," onderbrak Korver hem.

„Maar," ging de minister voort, de interruptie volkomen negeerend, „ik verzeker u, dat de onderzoekingen van professor Dobbe op absoluut hechte bassis berustten. Onmiddellijk hebben wij, met toestemming van den uitvinder, de berekeningen en formules aan eenige zeer knappe scheikundigen voorgelegd en het ongelooflijke bleek waar: het was mogelijk, uit een elementaire nietskostende grondstof als lucht, op zeer goedkoope wijze voedingsmiddelen te bereiden. Bij een grootsch opgezette exploitatie van de uitvinding,

zou op den duur de bevolking van de heele aarde zoo goed als gratis gevoed kunnen worden!"

Met groote oogen zag Dick den minister aan.

„Ik begrijp niet..." stotterde hij.

„Begrijpt u niet de ontzettende perspectieven, die zulk een uitvinding opent?!" riep de minister opgewonden. „Denk eens aan, waarde heer, de gevolgen, de gevolgen! Voedsel zou niets kosten! De strijd om het bestaan zou tot een uiterste gereduceerd zijn! De sociale toestand van de heele wereld zou zich wijzigen! Een revolutie, als nooit te voren, zou uitbreken! De heele maatschappij, de heele beschaving zou omverliggen! Een oeroude cultuur, geëvolueerd door eeuwen en eeuwen, zou met één slag vernietigd worden!"

Ontzet zag Dick, die nu de gevolgen van de uitvinding in al hun omvang voor zich zag, Korver aan. De detective keek schijnbaar onbewogen en bestudeerde zijn vingertoppen. De minister was gaan zitten en wat kalmer geworden, vervolgde hij:

„Welke ook uw politieke overtuiging moge zijn, meneer Korver, u zult het met mij eens zijn, dat een dergelijke uitvinding zeer gevaarlijk is voor den staat. Zelfs de meest fanatieke wereldhervormers zullen moeten erkennen, dat de menschen niet rijp zijn, om de consequenties van een zoo totale maatschappelijke omwenteling te kunnen dragen. — Wij wisten professor Dobbe dan ook te bewegen zijn uitvinding niet productief te maken. Hij zag volkomen in, dat hij er de menschheid geen dienst mee zou bewijzen en dat zijn wetenschappelijk succes, practisch over vele eeuwen misschien eerst nut zou kunnen hebben. Hij stemde er dan ook in toe zijn uitvinding geheim te houden. Buiten hem en mij en mijn hier aanwezige collega's wist niemand van zijn ontdekking. De papieren met becijferingen en formules werden in een safe op het archief van het departement van Justitie gedeponeerd en..."

„Een oogenblik Excellentie," klonk de stem van Korver, „heeft eergisteren niet een nachtwaker van dat archief zelfmoord gepleegd?"

„Ja," antwoordde de minister, korzelig over die nieuwe onderbreking, „ik begrijp overigens niet, wat dat met de zaak te maken heeft. — U moest uw assistent eens manieren leeren, meneer Korver."

„U zult hem wel willen excuseeren Excellentie," antwoordde Dick, „dat is zoo detectivegewoonte."

„Hm. — *U* bent anders de detective en *hij*..."

„Is de assistent van een detective, dus óók een detective Excellentie."

„Het kan zijn; maar aangenaam zijn zulke gewoonten niet. — Ik

zei u dus, dat de documenten in een safe op het archief van Justitie bewaard werden. Welnu meneer Korver, sinds vanmorgen zijn die documenten verdwenen."

„Verdwenen?!"

„Ja. — En op de plaats, waar zij hebben gelegen, vond men dit."

De minister nam een klein, rechthoekig stukje wit karton van de tafel en reikte het Dick over. Met koolzwarte, dikke drukletters, die met een penseel schenen aangebracht, stond erop geschreven:

WANG — SOE — KRAN — 151 — 3 — Hd.

Op den achterkant van het karton waren twee gekruiste figuren geteekend, die klaarblijkelijk een sleutel en een dolk moesten voorstellen. — Toen Dick het vreemde voorwerp aan beide kanten stomverbaasd had bekeken, gaf hij het aan Korver, die het vluchtig even bezag. Dick meende een glimlach om zijn mondhoeken te zien spelen.

„U begrijpt, meneer Korver," ging de minister voort, „hoe ernstig de toestand is. De documenten zijn in onbevoegde handen en dat kan onherstelbare gevolgen met zich brengen. Zij moeten tot iederen prijs terugkomen!

Meneer Korver, onze hoop is alleen nog op u gevestigd. U kunt uw land, nee, de heele wereld, een onschatbaren dienst bewijzen. — Wilt u de zaak op u nemen?"

In uiterste spanning zagen de ministers Dick aan.

Het bleef geruimen tijd doodstil. Dick wist niet, wat te doen. Moest hij 't aannemen? Het was mogelijk, dat Korver het niet wilde. Wat een ingewikkeld en moeilijk probleem! Het duizelde hem. Hoe moest de dief in 's hemelsnaam worden opgespoord? Het eenige houvast was die kartonnen kaart en daar begreep hij geen syllabe van. Wat moest hij zeggen? Het klamme zweet stond op zijn voorhoofd. Had hij maar nooit in die ellendige comedie, om zelf voor den detective door te gaan, toegestemd! — De spanning was drukkend, bijna hoorbaar.

Daar klonk plotseling de ietwat lijzige stem van den detective: „Natuurlijk neemt meneer Korver het aan. Deze zaak is juist een kolfje naar zijn hand!"

De spanning was gebroken. Er ontstond beweging achter de tafel en de Excellenties keken geërgerd en boos naar dien onbeschaamden assistent, die maar steeds zijn plaats niet scheen te weten.

Juist wilde de minister van Justitie driftig uitvallen, toen Dick, dankbaar voor den duidelijken wenk, die de detective hem had gegeven, hem voorkwam.

„Het is, zooals meneer Van de Nesse zegt mijne heeren," zei hij,

„deze zaak is juist iets voor mij. — Ik zal het geval op mij nemen."

De ministers herademden. De minister van Justitie vergat zelfs het standje, dat hij had willen geven.

„Meneer Korver," sprak hij verheugd, „mede namens mijn ambtgenooten, dank ik u voor uw besluit. U bewijst ons een zeer grooten dienst. De officieele politie moesten wij hierbuiten laten. U begrijpt, de zaak zou dan te licht ruchtbaar worden. — Vanzelfsprekend kunt u de kosten, die u moet maken, declareeren. De Staatskas opent voor u een onbeperkt crediet."

„Zou ik u iets mogen vragen Excellentie?" vroeg Korver nu, met een knipoogje naar Dick.

„Wel meneer?"

„Wanneer precies, pleegde de nachtwaker zelfmoord?"

„Volgens den dokter moet de dood eergisteravond tusschen elf en twaalf uur zijn ingetreden."

„Hij was toen dus op het departement?"

„Ja, in zijn loge op het archief."

„Een vreemde plaats om een eind aan je leven te maken."

„Als ik u goed begrijp, denkt u zich een verband tusschen dien zelfmoord en de verdwijning van de documenten. Dat is onjuist, want gisterenmorgen om elf uur lagen de documenten nog op hun plaats. Daarvan heb ik mij persoonlijk overtuigd. Eerst vanmorgen bleken ze verdwenen. De diefstal moet in dien tusschentijd gepleegd zijn. De nachtwaker was toen al dood."

„Is die beambte, naar u weet, wel eens in Indië geweest? Als koloniaal of zoo?"

„Nee. Vanaf zijn twintigste jaar was hij werkzaam op het departement. Hij heeft daar in die jaren verschillende functies bekleed."

„Is hij ook nooit buiten Europa geweest?"

„Nee, dat is niet waarschijnlijk."

„Hij gebruikte als wapen een Indischen dolk?"

„Ja."

„Ik dank u."

Dick, die begreep, dat de detective alles gevraagd had, wat hij had willen vragen, maakte aanstalten, om te vertrekken.

„Een oogenblik patroon!" hield Korver hem op. „U bent natuurlijk, als altijd, weer zóó verdiept in het probleem, dat u wilt oplossen, dat u de meest gewone dingen vergeet. U moet de heeren nog een volmacht vragen, om, als het noodig is, over de diensten van de officieele politie te kunnen beschikken. En dan dat kartonnetje! U vergeet dat kartonnetje mee te nemen!"

„Ziet u wel," redde Dick de situatie, „dat ik geen ongelijk had,

toen ik stond op de aanwezigheid van mijn assistent? Zonder hem, had ik twee belangrijke dingen vergeten en ik zou weinig hebben kunnen uitrichten."

Eenige oogenblikken later, had hij het gevraagde bekomen en de bode liet hen uit.

„Je schijnt erg in gedachten verdiept," lachte Korver, toen ze buiten op de stoep stonden. „Zie je daar dien bedelaar niet?"

„Ja, wat zou dat?"

Korver gooide de in lompen gehulde gedaante, die hurkte op de stoep van het Ministeriegebouw, een paar geldstukken toe.

„Bedelaars moet je een aalmoes geven, m'n beste Dickie! Vooral op het Plein, want daar zijn ze zeldzaam," lachte hij.

„Je schijnt erg vroolijk, Richard. Begrijp je al iets van die vreemde geschiedenis?"

„Net zooveel als jij. — Je hebt je er overigens aardig doorheengeslagen, daar bij de Excellenties. En weet je, wat we nu gaan doen?"

„Nee. — Naar de politie?"

„Naar Central. 't Is al half zes. Ik heb honger als een paard. We gaan eerst lekker eten!"

HOOFDSTUK III.

WANG — SOE — KRAN.

Richard Korver en Dick van de Nesse stonden in de hall van het bekende Haagsche café-restaurant „Central".

„Nu moet ik je een erg raar verzoek doen Dick," zei de detective lachend, „ik ga even telefoneeren, maar eerst breng ik jou naar de W. C.!"

„Wat?"

„Ja, beste jongen, ik riskeer, dat je me voor stapelgek aanziet, maar ik breng jou naar de W. C. en daar blijf je, totdat ik je er weer vandaan kom halen. Troost je, 't zal niet lang duren."

Dick stond perplex. Ja, Korver was werkelijk gek geworden! Wat was dat nou voor een flauwe, onsmakelijke grap?

„Maar Richard..."

„Geen tegenwerpingen. Je doet, wat ik je zeg. Heusch, ik heb er mijn redenen voor."

„Maar ik heb op de W. C. niets te maken!"

„Hindert niet Dicky! Een detective gaat ook wel eens naar de W. C., als hij er niets te maken heeft."

Voor Dick goed en wel begreep, wat er gebeurde, zat hij opgesloten en hoorde hij nog de waarschuwende stem van Korver: „Dus

goed begrepen? Je blijft hier totdat ik terugkom. Dat kan nog van veel nut zijn!"

Een tien minuten later kwam de detective hem uit zijn bizarre positie verlossen. Hij zag er vergenoegd uit.

„De zaken gaan prachtig, beste Dick, werkelijk buiten verwachting!"

Dick keek boos.

„Je zult me buitengewoon verplichten Richard, met me de reden van die flauwe aardigheid te vertellen."

„Dat komt. Alles op zijn tijd. Een van de eerste eigenschappen, die een detective moet hebben, is, niet ongepast nieuwsgierig te zijn. Een gepaste nieuwsgierigheid is toegelaten. Zoo ben ik bijvoorbeeld benieuwd, wat voor lekkers we te eten zullen krijgen. Lees me de spijskaart es voor Dick!"

Zijns ondanks moest Dick lachen. Korver was toch wel een origineele kerel. Het was maar 't beste, op hem te vertrouwen: langzamerhand zouden al die onverklaarbare gedragingen wel opgehelderd worden.

„Hors d'œuvre," las hij, „daarna Potage à la tortue; Fricandeau, légumes; Canard, compôte; Riz à la Fu-tsi-Kiu; Fruits."

„Wat een heerlijkheden Dick! We zullen smullen van al die Fransche gerechten. Maar 't meest verheug ik me op 't Chineesche."

„Chineesche?"

„Ja. — Riz à la Fu-tsi-Kiu."

„Weet je dan, wat dat is?"

„Rijst, klaargemaakt volgens het recept van Keizer Fu-tsi-Kiu. A propos, over Chineesch gerecht gesproken, is het vandaag niet voor de tweede maal dat we iets dergelijks onder onzen neus krijgen?"

„Hoe bedoel je?"

„O foei, meneer de aspirant-detective, foei! Je geheugen schijnt niet erg sterk. — Herinner je je dat stukje karton niet meer?"

Dick haalde z'n schouders op.

„Onzin. Denk jij dat dat van een Chinees afkomstig is?"

Richard glimlachte.

„In elk geval kan het ons misschien nog van veel nut zijn."

„Kom Richard, ik wou je wijzer hebben. Verondersteld, dat een Chinees de documenten had gestolen, dan zou hij toch niet zoo gek zijn, z'n visitekaartje achter te laten?"

„Misschien Dick, zou hij gek zijn, als hij het *niet* achterliet."

„Daar kan ik niet bij."

„Dat valt me van je tegen. Kom beste jongen, denk nou es goed na. Wacht es. Hier heb je „het visitekaartje". Bekijk 't nou es goed en laat je hersens volle kracht werken."

Dick beschouwde het zonderlinge kartonnetje nog eens aandachtig.

„Ik kan er geen touw aan vastknoopen," zei hij tenslotte.

„Dat is jammer Dick. Heel jammer. Nu zal deze zeer interessante zaak voorloopig een gesloten boek voor je moeten blijven."

„Waarom? — Jij kunt me toch vertellen, wat jij ervan denkt?"

„Nee, dat kan ik niet. In de eerste plaats zou mijn vermoeden onjuist kunnen zijn en dan zou ik tegenover jou een figuur slaan en in de tweede plaats zou je er niets van leeren. Zelf denken, altijd maar denken, dat is de eenige manier om het „vak" te leeren."

„Meneer Teensma!" riep de portier door de zaal.

Korver stond op.

„Ja, dat ben ik."

„Er is een pakje voor u gebracht meneer. Alstublieft."

Dick van de Nesse zette groote oogen op.

„Wat is dat nu weer," vroeg hij, toen de portier weg was, „meneer Teensma?"

„Doodeenvoudig Dick. Toen jij je tegen wil en dank op zekere, niet nader aan te duiden plaats bevond, heb ik de politie opgebeld en gevraagd mij hier een pakje te willen bezorgen. Begrepen?"

„Ja, maar..."

„Je snapt toch wel, dat ik het minder raadzaam vond, dat de portier, die mij natuurlijk niet kent, mijn werkelijke naam door het café schreeuwde? Daarom gaf ik order het te laten bezorgen aan meneer Teensma. Voilà tout."

Al sprekende, had Korver het pakje geopend. Het bevatte een Indischen dolk.

„Dat is..."

„Juist Dick. De dolk, die een eind maakte aan het leven van den nachtwaker."

De detective bekeek het wapen zorgvuldig. Tevreden knorrend pakte hij het moordwerktuig weer in het doosje en liet het in zijn zak verdwijnen.

„Ik moet zeggen, Richard..."

„Dat daar onze hors d'œuvre aankomt," onderbrak Korver hem.

De kellner zette een schaal op tafel en toen gebeurde er iets zeer vreemds.

Het tafeltje, waaraan zij zaten, stond vlak voor het raam, dat uitzag op de drukke Lange Poten. Twee straatjongens stonden voor de groote spiegelruit en keken naar binnen.

Plotseling, de kellner legde juist een vork voor Dick neer, leunde de detective zoover mogelijk achterover in zijn stoel, die op z'n twee achterste pooten kwam te staan en gaf met zijn voet een geweldigen trap tegen de tafel.

Dick, die de schaal met hors d'œuvre op zich aan zag komen, stoof verschrikt achteruit.

Op hetzelfde moment weerklonk een luide knal en de spiegelruit vloog aan stukken.

In een oogwenk was het heele café in rep en roer.

Zonder een seconde te verliezen, sprong Korver door de gebroken ruit op straat en verdween in de onthutste menschenmassa.

Er ontstond een ware paniek. De dames slaakten angstgilletjes, de heeren liepen zenuwachtig heen en weer.

„Wat is er gebeurd?" riep de gérant, die op het rumoer ijlings was toegesneld.

De kellner, die Richard en Dick had bediend, was de eerste, die zijn kalmte terugkreeg.

„Er is van de straat af geschoten meneer. Gelukkig is er niemand gewond."

Dick, die langzamerhand van zijn verbazing en schrik was bekomen, maakte aanstalten om den detective te volgen. Juist wilde hij uit het raam naar buiten stappen, toen Korver weer terugkwam.

„Te laat!" riep hij Dick toe, „het is hem voorloopig gelukt te ontkomen."

Snel wisselde hij enkele woorden met een politieagent, die was toegeschoten. Toen wendde hij zich tot den gérant.

„Vlug meneer, laat u onmiddellijk een auto voor mij halen."

Toen, tot Dick: „Kom mee. Ik moet even telefoneeren. Wacht bij de auto!"

Vijf minuten later kwam de detective snel naar buiten. De auto stond al klaar.

„Stap in, Dick! Chauffeur, naar Rotterdam. Station Delftsche Poort. Zoo vlug je kunt. Stoor je niet aan maximumsnelheid. — Politiedienst."

Hij toonde den verbaasden chauffeur zijn penning.

In dolle vaart stoof de auto door Den Haag; na een paar minuten waren ze al op den grooten weg naar Rotterdam.

„Wat is er nu eigenlijk gebeurd, Richard?" vroeg Dick, toen ze goed en wel reden.

„Er is een aanslag op ons leven gepleegd. De bedelaar op het Plein Dicky! Heb ik je niet gezegd, dat bedelaars op het Plein zeldzaam waren!"

„Maar..."

„En begrijp je nu, waarom ik jou naar de W. C. liet gaan, toen ik telefoneerde?"

„Je vermoedde dus..."

„Ik hield rekening met de mogelijkheid. Ik wist, dat we gevolgd zouden worden. Herinner je je, dat ik den bedelaar een aalmoes gaf?"

„Ja."

„De man zat onnatuurlijk in elkaar gehurkt. Dat leek me verdacht. Toen ik hem geld toegooide, moest hij zijn hand uitsteken, om het op te rapen. Ik had toen gelegenheid om te zien, dat die hand niet was zooals de jouwe of de mijne."

„Hoe dan?"

„De hand was klein en bruin. Die bedelaar Dicky, was een kleurling."

„Een Chinees?"

„Misschien."

„Hij heeft dus...! — Maar waarom heb je hem dan niet dadelijk gearresteerd?"

„Ho, ho! Ik zou immers niets kunnen bewijzen. Bovendien, het is heelemaal niet zeker, dat hij de man van de documenten was."

„En toch wist je, dat hij ons zou volgen?"

„Natuurlijk kerel. In ieder geval is hij bij die documenten-historie betrokken. Denk eens aan. Een bedelaar op het Plein! En die bedelaar blijkt een kleurling! Wang — Soe — Kran, Dick!"

„Hè, wat bedoel je?"

„Niets." — De detective glimlachte.

„En hoe kwam het, dat je, net op tijd, die tafel omvertrapte?"

„Ik was op mijn hoede. Je zag natuurlijk die twee jongens voor 't raam staan?"

„Ja."

„Op een gegeven moment zag ik tusschen de schouders van de jongens, die vermoedelijk omgekocht waren, een magere, bruine hand, die een revolver omklemd hield, verschijnen. Jij werd waarschijnlijk voor den detective gehouden, althans, het wapen was op jou gericht."

„Hoe kan dat? Waarom zou hij gedacht hebben, dat ik de detective was?"

„De bedelaar, Dick! — Natuurlijk heeft hij gehoord, dat de bode jou als „meneer Korver" aansprak."

„En nu? — Waarom gaan we naar Rotterdam?"

„Direct na het mislukte schot, ben ik de straat op gerend en ik zag den dader, juist om den hoek van de straat verdwijnen. Ik rende hem na, maar vlak om den hoek is een standplaats voor taxi's en het lukte hem te ontsnappen. Ik vroeg aan een chauffeur van een andere taxi, of hij ook wist welk adres die meneer had opgegeven. Gelukkig had hij gehoord, dat de man naar het Station Hollandsche Spoor

moest. Ik belde in „Central" onmiddellijk het station op en vroeg of aan een van de loketten, een kleurling geweest was, om een kaartje te koopen.

Ik wachtte even en men deelde mij mee, dat er nog geen minuut geleden, een Chineesche of Japansche meneer een kaartje naar Rotterdam had genomen. De eerste trein, die hij kan nemen, is 6.52 in Rotterdam. 't Is nu half zeven. Als we hard rijden, zijn we hem voor."

De detective tikte tegen de voorruit. „Harder chauffeur!" riep hij.

De auto vloog met razende snelheid voort.

„Dus de bedelaar was een Chinees?" vroeg Dick.

„Dat is niet zeker," antwoordde Korver. „De man, die schoot kan een ander geweest zijn, dan de bedelaar. Je moet altijd met handlangers rekening houden. — Als 't zoo doorgaat hebben we hem," zei Korver vergenoegd.

Plotseling een knal, de auto zwenkte naar rechts. Nog net wist de chauffeur te remmen. Bijna was de wagen tegen een boom opgereden.

„Vervloekt!" riep de detective.

„Een bandje meneer," constateerde de chauffeur. „Dat zal toch minstens tien minuten nemen."

„Te laat!" bromde Korver. „Enfin, je kunt niet altijd geluk hebben."

„Zal de schurk ons nu ontsnappen?"

„Waarachtig niet. — 't Wordt nu alleen wat moeilijker. Ja, Dick, niets aan te doen. Onze ziel in lijdzaamheid bezitten en een cigaret rooken voor de zenuwen."

Korver was even uitgestapt en bood Dick een cigaret aan.

Om vijf minuten over zeven waren ze aan de Delftsche Poort. De trein was al lang aangekomen.

„Weet je de Kipstraat, Dick?" vroeg Korver.

„Ja."

„Dan ga jij naar de Kipstraat."

„Wat moet ik daar doen? Niet bepaald een chique buurt."

„In de Kipstraat is een bioscoop. Daar draait een mooie film. Buck Jones in de hoofdrol. Na al de emoties van vandaag heb je wel wat ontspanning verdiend. Werkelijk, de film is de moeite waard."

Weer stond Dick van de Nesse sprakeloos. Wat een rare invallen had die detective toch! Als je niet beter wist, zou je denken, dat hij soms niet erg goed in orde was. Naar een bioscoop in de Kipstraat!

„En jij dan? — Ga jij niet mee?"

„Ik heb zaken te doen, waarbij ik jou niet kan gebruiken. Na afloop kom ik bij „Pschorr" op den Coolsingel. Wacht daar op me. Mocht ik er om half elf nog niet zijn, dan bel je de politie op en je zegt, dat ik in gevaar ben en dat ze een inval moeten doen bij Long Tsoe in de Bantammerstraat. Dan weten ze het wel. Hier heb je de volmacht van den minister."

„Is er dan gevaar. Richard?"

„Er is overal gevaar, behalve in den hemel, beste jongen. Bonsoir Dick, veel plezier!"

„Maar..."

„Kipstraat! Buck Jones! Adio, tot vanavond!"

De detective nam een taxi en liet zich naar Katendrecht rijden. De verbazing van den chauffeur kende geen grenzen, toen hij, aangekomen in de Rotterdamsche Chineesche wijk een heel andere man uit zijn wagen zag komen, dan er was ingestapt. — Korver had zich namelijk tijdens den rit op eenvoudige wijze vermond. Zijn overjas, die van een zeer bijzonder maaksel was, had hij binnenstebuiten gekeerd en de goedzittende Engelsche ulster had nu plaatsgemaakt voor een armoedige, verkleurde werkmansjas. Zijn keurig gesteven, hagelwit boordje was met zijn das verdwenen in zijn eveneens „gekeerd" colbertjasje. Zijn schoenen waren bedekt met een witachtig poeder, dat aan steengruis en kalk deed denken, terwijl er met een zakmes een paar gaten ingesneden waren. De dure, Engelsche „Stetsonhat" zat opgerold in zijn binnenzak en een oude pet bedekte zijn hoofd. Een goedkoope bril, waarvan het montuur met draadjes garen was omwonden en een onverzorgde, viezige snor, voltooiden zijn toilet. Het was werkelijk geen wonder, dat de chauffeur in dezen smerig uitzienden, verloopen werkman, niet den keurig gekleeden meneer van zooeven herkende.

„Ssst. — Politiedienst," voorkwam Korver eventueele vragen van den hem met open mond aangapenden man. — Na betaald te hebben, verdween hij in het doolhof van straatjes en sloppen der Chineesche wijk. Hij scheen hier goed bekend, want hoewel zijn gang iets slenterends had, liep hij toch beslist en zeker verder. Op den hoek van een smal straatje stond hij een oogenblik stil en tastte in zijn zak.

„In orde," mompelde hij toen hij zijn revolver op haar plaats gevonden had.

Het was al volslagen donker. Het licht, dat de straatlantaarns verspreidden, wierp een gorigen schijn in de modderige, smoezelige

Bantammerstraat. Vuile uithangborden aan bijna ieder huis deden kroegen en slaapgelegenheden vermoeden, maar in tegenstelling met andere dergelijke straten aan den zelfkant van een havenstad, deed geen luidruchtige muziek noch lallend dronken mansrumoer zich hooren

Hier, in de wijk der Chineezen, was alles stil en schijnbaar verlaten. — Nu en dan vertoonde zich iemand op straat, om snel en bijna sluipend in een of ander krot te verdwijnen.

Voor een oud, vervallen huis — bijna alle huizen waren hier trouwens oud en vervallen — bleef de detective staan. Van achter de smerige gordijnen scheen een flauw licht. De deur stond op een kier.

Nogmaals tastte Korver in zijn zak en toen stapte hij vastberaden naar binnen.

In een klein zaaltje stonden op den onbedekten planken vloer eenige ruw houten tafeltjes met matten stoelen eromheen. Aan het eind van het lage vertrek was een trap van vier of vijf treden, die naar een soort opkamertje leidde.

Aan een tafeltje in den versten hoek, zaten vier Chineezen zacht te praten. Dadelijk toen de detective binnenkwam, staakten zij hun gesprek. Een der Chineezen, een kleine man met een hoogen rug, trad op Korver toe.

„Mijn nederig huis is zeer vereerd door uw bezoek," zei hij met het eigenaardig, Chineezen eigen, keelgeluid en zijn kleine spleetoogjes, die eeuwigdurend schenen te lachen, staarden den detective nieuwsgierig aan.

„Het is o, zoo zeldzaam, dat een Westerling tot ons komt, maar daarom is hij niet minder welkom. Misschien hebt u een wensch, dien ik vervullen kan?"

Korver antwoordde niet op deze zonderlinge toespraak, maar hij boog zich over naar den Chinees en, terwijl hij zijn twee wijsvingers kruiste en voor zijn borst bracht, fluisterde hij: „Wang-Soe-Kran. In naam van Den Meester. 71. 5."

„Wat zegt u van Den Meester?" vroeg de Chinees zonder te laten blijken of hij Korver begrepen had.

„De Meester is groot. Grooter dan wij allen. Wij gehoorzamen hem," antwoordde de detective.

Nu veranderde de houding van den Chinees geheel en al. Hij scheen zichtbaar opgelucht.

„U zult mij vergeven, broeder," zei hij, „nimmer aanschouwden mijn oogen u en een nederig man als Long Tsoe is voorzichtig."

„Dat spreekt vanzelf, Long Tsoe. Meld mij bij den Chef, bij Gogom Drie. Ik heb hem belangrijke zaken mede te deelen."

„Ah juist. — Ik zal gaan, zoo snel mijn beenen het mij toelaten."

Met een handgebaar, beduidde hij den drie anderen Chineezen, die gespannen hadden toegezien, maar van het gefluisterde gesprek niets hadden verstaan, dat zij gerust konden zijn. Toen ging hij het trapje op, dat naar de opkamer voerde.

De drie gele mannen hervatten nu hun gesprek. Zij spraken echter Chineesch, waarvan Korver niets kon verstaan.

Na vijf minuten ongeveer, verscheen Long Tsoe weer boven aan de trap en verzocht den detective, hem te volgen.

In het vuile, slecht gemeubelde opkamertje waren drie deuren. Long Tsoe opende de laatste deur en een donker trapgat werd zichtbaar.

„Een klein oogenblik," verzocht hij en drukte op een schakelaar. Onmiddellijk werd de trap electrisch verlicht. Tot zijn verbazing zag Korver, dat de treden bedekt waren met een zwaren, kostbaren looper.

Zij gingen naar beneden. De trap scheen dood te loopen. Althans aan het eind zag de detective slechts een klein portaaltje, dat aan drie kanten door hooge, witte muren was afgesloten.

Long Tsoe liep tot voor den muur tegenover de trap en drukte zijn voet stevig op een onder een mat verborgen vloertegel. De wand week opzij en zij traden een zeer weelderig ingerichte kamer binnen.

Op een grooten massieven stoel, achter een zware, gebeeldhouwde eikenhouten tafel zat een figuur, gekleed in een soort lichtblauwen, wijden zijden kimono, waarop met gele zijde een elkaar kruisende dolk en sleutel waren geborduurd. Het hoofd werd bedekt door een gele kap, waarin twee gaten voor de oogen waren aangebracht.

Korver kruiste, evenals hij straks voor Long Tsoe gedaan had, zijn beide wijsvingers en bracht ze voor z'n borst.

„Wang-Soe-Kran. 71. 5. Ik groet u in den naam van Den Meester," zei hij.

„Als gij, doe ik," sprak met een Chineesch accent, de in den wijden mantel gehulde figuur. „Verwijder u, Long Tsoe."

Long Tsoe boog en ging. Achter hem sloot zich de wand weer.

„U bent uit afdeeling 5, dan kunt u Engelsch spreken. Dat is mij makkelijker. Mijn kennis van het Hollandsch is beperkt, evenals de uwe, naar ik denk. Ik ben hier eerst sedert korten tijd Gogom."

„Zooals u wenscht," antwoordde Korver in het Engelsch.

„Ik ben nieuwsgierig te weten," hervatte de Chinees, „wat gij mij namens de Engelsche afdeeling van ons gezegend genootschap Wang-Soe-Kran hebt mede te deelen. Spreek broeder."

Op een wenk van den Chinees ging de detective zitten.

„Luister, Gogom Drie van Wang-Soe-Kran," begon hij. „Zooals u bekend, heeft twee jaren geleden, toen ons internationaal genootschap bloeide als nooit tevoren, een Hollandsche detective, Richard Korver genaamd, ons genoodzaakt, uiteen te gaan. Ongetwijfeld herinnert ge u de woorden door dien vervloekten speurder gesproken, toen hij in het hoofdkwartier te Benares, onzen toenmaligen Meester, den nooit volprezen Li-Kwo, had neergeschoten en vele van onze meest bekwame leden gevangen deed nemen."

„Ik herinner het mij," tandenknarste de Chinees. „Wel was ik zelf daarbij niet aanwezig, maar men heeft mij ervan verhaald:

„Dit is het einde van de gevaarlijkste misdadigersbende die ooit heeft bestaan!" Zoo waren zijn woorden, als ik mij wel herinner."

„Uw herinnering bedriegt u niet, Gogom," vervolgde de detective. „Weinig kon de door ons veel gehate man vermoeden, dat reeds thans ons genootschap onder een nieuwen Meester herleefd zou zijn. Weliswaar weet geen van ons, — de broeders noch de driemaal zeven uitverkoren Gogoms, die de eenentwintig afdeelingen moeten besturen, — wie onze Meester is, maar wel weten wij, dat zijn kennis groot en zijn beleid vernuftig is. Misschien is onze Meester een bedelaar te Benares, misschien de onder-koning van Indië, wie zal het zeggen? Niemand onzer, want niemand onzer zag hem ooit in zijn ware gedaante.

Ons genootschap telt onder haar leden vele Chineezen, maar ook lieden van andere nationaliteit en ras hebben zich bij haar aangesloten, vol vertrouwen als zij waren in Onzen Grooten Leider. — De Gogom, die aan het hoofd staat van onze Engelsche afdeeling nu, zond mij naar hier, om u te waarschuwen. Er dreigt Onzen Meester groot gevaar."

De Chinees had Korver uiterst kalm aangehoord. Had hij geen kap op gehad, dan zou de detective gezien hebben, dat van tijd tot tijd een medelijdend glimlachje om zijn mondhoeken speelde.

„En wat is wel het gevaar, dat Onzen Meester dreigt? En waarom komt u juist daarmee tot mij? Waarom niet tot een van de negentien andere Gogoms, die de afdeelingen, waarin ons genootschap is verdeeld, besturen?"

„Omdat op u de taak rust het gevaar af te wenden. Dat zal u duidelijk worden, als ik u vertel, dat het gevaar dreigt van de zijde der Hollandsche detective Richard Korver."

„Zoo." — De Chinees was opgestaan en trad op Korver toe. „U wilt dus zeggen, dat ik moet trachten dien detective onschadelijk te maken?"

„Juist."

„Zeer goed. U kunt op mij rekenen broeder."

Korver hoorde gerucht achter zich. Hij wendde zich snel om en trok zijn revolver.

Op hetzelfde oogenblik echter, kreeg hij een hevigen slag op zijn achterhoofd en verdoofd, zakte hij in elkaar.

Toen hij na een paar minuten weer bij kwam, zat hij vastgebonden op een stoel en om hem heen stond een twintigtal menschen, allen, evenals de Gogom, gehuld in blauwe kimono's en met gele kappen over het hoofd.

De Gogom richtte zich tot den gebonden detective.

„U valt mij tegen meneer Korver, o, als u eens wist, hoe u mij tegenvalt."

Hij lachte zachtjes en ging vlak tegenover zijn slachtoffer zitten.

„Had u werkelijk gedacht, meneer Korver, dat wij zoo onnoozel zouden zijn, om niet te begrijpen, dat u, na onzen mislukten aanval in Den Haag, zou probeeren ons te vinden? Wij waren op onze hoede, meneer Korver. Misschien herinnert u zich den kruier nog, dien u bij het station Delftsche Poort bijna omverliep. Het was voor dien man niet zoo heel moeilijk om ons door de telefoon te vertellen, wat u uw metgezel vertelde, meneer Korver. — Om half elf bij „Pschorr" nietwaar? Welnu, u zult om half elf niet bij „Pschorr" zijn, en uw vriend, wel, hij zal om half elf de politie niet waarschuwen. U hebt enkele kleine fouten gemaakt. Het noodlot, meneer de detective, staat tusschen u en uw daden. Het noodlot, waaraan geen levend wezen ontkomt."

„Dan zult u er ook wel niet aan ontkomen," merkte Korver droog op.

„Ongetwijfeld niet; dat hebt u zeer scherpzinnig uitgedacht."

De Chinees grijnsde.

„U moet niet denken," ging hij voort, „dat ik u haat toedraag. Volstrekt niet. Ik bewonder u zelfs bijna. „Bijna" zeg ik, meneer Korver. Zelfs zou ik nog verder willen gaan en willen spreken met een van uw Westersche voorzaten: indien ik niet was, die ik ben, zou ik Richard Korver willen zijn."

„U kent onze geschiedenis uitstekend."

„U vleit mij. — Maar om te komen tot de zaak, die u zoo zeer bezighoudt, meneer Korver, spijt het mij, u te moeten zeggen, dat het noodzakelijk is, dat u verdwijnt. U zelf was zooeven nog zoo vriendelijk, mij te wijzen op het gevaar van uw bestaan. — Ik zal u echter bewijzen, dat ik u hoogacht. Waart u in mijn oogen een gewoon, verachtelijk mensch, dan zou ik u een gewone, verachtelijke dood doen sterven; doch daar u een bijzonder mensch bent, heb ik

ook iets byzonders met u voor, waarvoor u mij zonder twijfel dankbaar zijn zult. — U treft het, meneer Korver. Wij hebben toevallig juist een gast. Wie hij is, weten wij niet, maar hij verheugt zich in de bijzondere gunst van Onzen Meester. Er was in deze afdeeling van ons genootschap, — waarvan u, meneer Korver, de organisatie zoo goed kent — iets belangrijks te verrichten en daarom stuurde De Meester zelf een vertrouwde naar hier, om die zaak voor hem te regelen. Hij was in het bezit van een volmacht, die hem onbeperkt handelen toestond. Zulke volmachten worden alleen uitgereikt aan zeer kundige lieden, meneer Korver. Die zeer kundige gast nu, heeft er zich persoonlijk mee belast, uw vriend en helper, dien u naar een zekere lokaliteit van vermaak in de Kipstraat stuurde, naar hier te brengen. Weldra kan hij hier zijn en daar hij zeer kundig is, lijdt het geen twijfel, of uw vriend zal met hem zijn. Dan zal ik u toestaan, om samen met uw vriend te sterven."

De detective rilde. Hij begreep maar al te goed, dat het den Chinees ernst was. De man wist alles. Hun heele gesprek was afgeluisterd en kans op redding was uitgesloten. Het was niet aan te nemen, dat Dick van de Nesse, die in zulke zaken nog absoluut onbedreven was, aan de ongetwijfeld handige hinderlaag, die ze hem zouden leggen, zou weten te ontkomen.

„Wij hebben nog eenigen tijd over, meneer Korver. Wij zullen dien tijd benutten met u te laten zien, *hoe* u sterven zult."

Hij gaf in het Chineesch enkele korte bevelen en even later werd er een hond binnengebracht.

„Ziet u dezen hond? — Wij zullen ons een oogenblik indenken, dat u dat bent. — Hier, meneer Korver, heb ik een rol koperdraad. Dit draad is omwoeld met een zeer brandbare stof. Wat zal er dus gebeuren als ik dit draad aansteek? Het zal branden. Niet vlug en niet langzaam, maar branden zal het, gestadig door."

De hond werd door twee Chineezen vastgehouden en het draad werd het arme beest met regelmatige windingen strak om het lijf gewonden.

„Ziet u, tienmaal is een ring van dat wonderbare koperdraad om het lichaam gesnoerd. Let u nu goed op, meneer Korver."

De Chineezen knoopten den draad van boven vast, terwijl aan het ondereinde, bij wijze van lont, een stuk van ongeveer een halve meter vrij hing.

De gemartelde hond steunde klaaglijk, maar daaraan stoorden de beulen zich niet. Op een wenk van den Gogom werd de lont aangestoken. Na twee, drie minuten was hij opgebrand en het vuur bereikte de huid van het beest.

Een ontzettende schreeuw weerklonk door de kamer. Razend van angst en pijn, rolde de hond ondanks zijn stevige windsels, over de tafel heen en weer. De Chineezen om de tafel stonden onbewogen en zorgden ervoor, dat het beest niet op den grond terechtkwam. Het vuur vrat langzaam, regelmatig verder, groote kringen in de huid van het als waanzinnig brullende en gillende, onmenschelijk gefolterde dier brandend.

Gruwend van afschuw, sloot Korver de oogen. Hij werd onpasselijk bij de gedachte, hoe zoo'n wreede pijniging in een menschelijk brein kon opkomen.

Hij begreep, dat het nutteloos zou zijn den ellendeling te verzoeken het beest meteen te dooden.

Het ijzingwekkende gebrul van den hond was bijna niet langer aan te hooren! Gelukkig, daar zweeg het beest. Het was zeker bewusteloos van pijn.

Daar hoorde hij weer de stem van den Gogom.

„Wel, meneer Korver, dit is geen alledaagsche dood nietwaar? En ongetwijfeld, zult u, die een moedig man bent, u beter weten te beheerschen dan dat dier. Bovendien zal ik u, omdat ik veel voor u gevoel, nòg een dienst bewijzen. — Wij zullen eerst uw beenen met het draad omwinden en dan uw lichaam. Als wij tot het hart ongeveer genaderd zijn, zullen wij ophouden en daar de draad bevestigen aan een zakje buskruit. Dat zal, als u dan nog niet in onmacht bent gevallen evenals dat dier, uw dood bespoedigen."

„Onmenschelijke, wreede schoft!" schreeuwde de detective buiten zichzelf.

„Ho, ho, wat zegt u daar? Waarom? Omdat ik dien hond het leven heb benomen? U kent onze analecten niet; daarom zal ik u vergeven. De ziel van dien hond maakt de eerste incarnatie door, meneer Korver. Nog vele malen zal zijn ziel moeten terugkeeren, voor hij toe is aan het hooge Prinselijk wezen, waarvan Confucius ons leert. — Ik heb hem geholpen en daarmee heb ik iets goeds gedaan."

Korver gaf zich niet de moeite te antwoorden.

De Chinees lachte valsch en gaf order den detective te ontkleeden en met den vreeselijken draad te omwinden. Deze verzette zich niet: hij begreep, dat alle tegenweer nutteloos zou zijn. Juist was hij goed vastgesnoerd, toen de zijmuur wegschoof en een nieuwe persoon ten tooneele verscheen. Ook deze was gekleed in een blauwe kimono en had een gele kap over het hoofd.

„Aha," grijnsde de Gogom, „daar is onze gast; ik heb u reeds over hem gesproken, meneer Korver. Uw vriend zal nu spoedig bij u zijn."

„Nee," sprak de nieuw-binnengekomene, „het is hem gelukt te ontsnappen."

Korver had wel kunnen schreeuwen van blijdschap. Wel was zijn kans op redding zoo goed als uitgesloten, maar Dick leefde tenminste en was vrij."

De Gogom stampvoette van spijt.

„Hij is... ontkomen?"

„Ja. — En wij moeten ons haasten, want wij zullen verraden worden. Onze veiligheid loopt gevaar. Mijn zending is volbracht; ik kan gaan en gij kunt, als gij wilt u bij mij voegen."

Korver merkte op, dat deze man zeer zacht sprak, als wilde hij het geluid van zijn stem maskeeren. Hij was tenger gebouwd, wat ondanks de kimono, duidelijk te zien was.

Even flitste een zonderlinge gedachte door het brein van den detective: kon het zijn, dat deze man geen... Maar nee, geen veronderstellingen. Conclusies mocht je pas trekken, als je iets zeker wist.

„Ik betreur het, meneer Korver, dat u nu het gezelschap van uw vriend zult moeten derven. Ik was u graag van dienst geweest, maar het noodlot staat het mij niet toe."

Hij wenkte. — Een Chinees trad toe en stak de lont aan.

„Het ga u goed, meneer Korver," riep de Gogom hoonend, „ik heb de lont wat lang laten maken, opdat u uw leven nog eens kunt overdenken. Het zou kunnen zijn, dat u nog niet gereed was te sterven. U hebt nog zeker twintig minuten."

Nog even en de zijmuur schoof dicht.

De detective was alleen.

HOOFDSTUK IV.

DE BLAUWE OOGEN MET DE GROOTE PUPILLEN.

Dick mopperde. Wat een pech! Richard natuurlijk midden in de avonturen en hij... naar de Kipstraat, waar zoo'n mooie film werd gedraaid. Maar vooruit, nou niet staan te pruttelen den eersten dag al. Hij had trouwens voor zoo'n pas-gepromoveerde, of eigenlijk, quasi-gepromoveerde detective al heel wat meegemaakt.

Daar had je de Kipstraat al. Ook geen weeldewijk hier.

Hoe laat was 't? Bij half acht. Waar hing nou die ongelukkige cinema uit? O, 't zou daar zijn, op dien hoek, heelemaal aan 't eind, met die lichtreclame's.

Dick slenterde over het smerige asfalt naar het „lokkende licht". Het bleek een echt volks-theater te zijn, waarvan de gevel bijna

verscholen ging onder geweldige, van kleur schetterende platen, die episodes verbeeldden van de film met „Buck Jones" in de hoofdrol.

Het scheen te trekken, want de vestibule stond vol menschen. Hoewel Dick er eigenlijk byzonder weinig voor voelde, ging hij er toch maar bij staan, want hij dacht met de lijfspreuk van Richard: het kan misschien nog van veel nut zijn. Zijn „baas" had hem gezegd hierheen te gaan „omdat er zoo'n mooie film draaide", en nu waren er, zooals Dick nu al met zijn „detective-geest-in-windsels" uitmaakte, vier mogelijkheden.

Ten eerste, bestond er kans, dat Richard hem voor den gek had gehouden; ten tweede, dat hij maar iets gezegd had, om vanavond geen last van hem te hebben; ten derde, dat de detective een erg slechte smaak voor films had en zoo'n „Wild-West-Film" werkelijk mooi vond en ten vierde, dat er een byzondere, met „de zaak" in verband staande reden was, om juist deze bioscoop voor hem uit te zoeken.

De laatste mogelijkheid leek Dick het meest interessant, dus nam hij maar aan, dat het ook dáárom was.

Hij was bijna aan de beurt voor zijn entreekaartje. — Waar zou hij gaan zitten? Het duurste maar, want het publiek behoorde nou niet bepaald tot de „upper-ten".

„Eén loge."

„Eén dertig meneer."

Hè, wat vervelend, nou kon hij niet anders betalen, dan met een bankje van honderd. Aan klein geld had hij nog maar zevenendertig cent.

„Nee meneer, dàt heb ik niet terug voor u."

„Ja... eh..."

Dick keek het publiek achter zich eens aan. Nee, daar hoefde hij heusch niet te vragen. Zij keken „den meneer met de honderd gulden" aan, alsof-ie Ford of Rockefeller zelf was.

„Geeft u dan maar derde rang."

„Alstublieft. Vijfendertig cent."

Ziezoo, daar zat hij, vlak vooraan, bij „het orkest", dat bestond uit een piano en viool „met bediening" en een slagwerk. Het publiek om hem heen had waarschijnlijk voor 't grootste deel zijn plaatsbewijzen met „steuntrekken" verdiend.

Als goed leerling, wilde hij de lessen van Richard maar dadelijk in practijk brengen en hij begon een praatje met zijn rechterbuurman. Wie weet, of, wat hij hoorde, nog niet „van veel nut" kon zijn.

„Komt u nogal vaak in dit theater," vroeg hij vrij onnoozel aan den geweldigen kerel naast hem, die alleen interesse scheen te hebben

voor zijn tabakspruim en voor een ombestemd punt aan de zaalzoldering.

Als ontwakend uit een diep gepeins, keek de man hem afwezig aan.

„Hè?" grauwde hij meer dan hij vroeg.

„Of het een mooie film zal worden?" vroeg Dick weer, die dacht dat dit een betere aanhef zou zijn.

„Neem jij je tante in de maling broer!" kreeg hij ten antwoord.

Dick besloot, het gesprek niet voort te zetten en in het vervolg een gewijzigde beteekenis aan het woordje „hè?" te hechten.

't Licht ging uit en „het journaal" begon, geïllustreerd door de muziek, waarin het slagwerk het leeuwenaandeel bleek te hebben.

Toen het licht weer aanging, kwam er een dame, naar den rang, waar Dick zat en leek naar een plaats te zoeken.

Dick hoorde, dat zij het programmameisje in het Engelsch toesprak, wat het meisje klaarblijkelijk niet verstond.

Toevallig was de plaats links naast hem vrij en hij hielp de dame terecht. — Zij was zeer goed gekleed en Dick vroeg zich af wat Richard voor conclusies zou trekken uit het feit, dat een zoo beschaafde en elegant uitziende dame, op de goedkoopste plaats in een volkstheater ging zitten.

Dat zij beschaafd was, merkte hij al gauw door het gesprek, dat hij met haar aanknoopte. Ook hij vond het zeer vreemd, maar hij stelde vast, dat hij nog niet ver genoeg gevorderd was in de speurderskunst, om dit raadsel op te lossen. Intusschen was hij heel dankbaar gestemd, in deze lijdensuren zoo'n aardige metgezellin gevonden te hebben. Hij vond haar zéér byzonder. Ze had een eenigszins Zuidelijk, misschien zelfs Oostersch type. Haar gezichtje had door bijna onmerkbare onregelmatigheden een vreemde bekoring. En haar oogen... haar oogen...

Dick begreep niet wat het was, maar als zij hem aankeek, was het net of dat gezichtje heelemaal veranderde, exotisch werd. De uitdrukking was dan bijna wild, beangstigend hartstochtelijk. Waaraan lag dat toch?

De film was begonnen, maar Dick keek niet naar het witte doek. Hij dacht steeds aan dat byzondere gezichtje, aan dat wezentje naast hem, waarvan hij al „weg" dacht te zijn. Tersluiks keek hij opzij. Vergiste hij zich, of keek zij ook naar zijn kant? Ja, net verlichtte de flits van de zaklantaarn van een ijverige programma-juffrouw haar gezicht.

Ze had naar hem gekeken! Dat ging goed! Opeens wist hij ook, wat dat geheimzinnige van haar oogen was; plotseling had hij het ge-

zien: zij had donkerblauwe pupillen en die waren zóó groot, dat het scheen of er geen oogwit, alleen maar pupil was! Dat werkte zoo hypnotiseerend!

Toen Dick het had vastgesteld, vond hij het eigenlijk jammer het gedaan te hebben.

Ontleding van iets zoo charmants! Maar enfin, hij was nu detective.

Allemachtig ja, dat was nou verschrikkelijk jammer! Om je voor je kop te slaan.

Daar had hij zich, in dat kwartiertje, dat hij naast haar zat, al allerlei mooie afspraakjes en zelfs het verdere verloop daarvan voorgesteld en... opeens dacht hij weer aan zijn baantje: detective.

Vanavond tot half elf wachten bij „Pschorr", had Richard gezegd. Zou hij met haar...? Welnee, onmogelijk; als Korver er om half elf dan niet was? Hij kon haar toch niet meenemen op politiepatrouille? — Bah! Hij verwenschte die heele onzalige detectiverij!

Dus, vanavond niets — maar afspreken zou hij met haar, hij moèst haar weer ontmoeten. Zoo'n knappe vrouw!

In de pauze converseerde hij druk met haar en hoewel ze wat gereserveerd was, bleek ze toch genoeg wellevendheid te hebben, om onderhoudend te zijn.

Dick genoot, van alles, van haar zachte, welluidende stem, waarmee ze het Engelsch, met een pikant accentje sprak. Maar vooral haar oogen. Die...

Tegen het einde van de pauze klaagde zij over de warmte in de zaal, maar op Dicks voorstel, naar buiten te gaan, ging zij niet in.

De hoofdfilm was nog geen tien minuten geleden begonnen, toen Dick bemerkte, dat de Engelsche dame tegen hem aanleunde.

Dick, die het, hoewel hij het in haar zeer vreemd vond, als een soort aanhalige vertrouwelijkheid beschouwde, deed of hij het niet merkte, maar toen zij steeds zwaarder leunde, moest hij er wel aandacht aan schenken.

Wat was dat? Zij viel flauw! Dick ondersteunde haar, terwijl hij een zaalknecht waarschuwde. Samen droegen zij de bewustelooze vrouw weg.

„In de frissche lucht," zei Dick, „zij is door de warmte bevangen."

Zij legden haar in het hokje van de cassière en na eenige seconden opende zij, dank zij de Eau de Cologne, die ze haar hadden toegediend, de oogen.

Zij scheen Dick te herkennen, althans zij glimlachte hem tegen. Hij had haar wel willen kussen, zoo lief vond hij haar nu.

Zij beduidde hem, dat zij naar huis wilde gaan en Dick gaf den portier, die stond toe te kijken, order een taxi te halen.

„Er staat er al een poos een voor de deur te wachten, meneer," zei de man, „die heeft 't zeker geroken, dat er wat aan het handje was, want gewoonlijk hebben de taxi's niet veel klandizie van ons publiek."

Dick droeg de nog half bewustelooze vrouw in de auto. Zij bleek nog te veel van streek, om te praten, maar zij wees op haar taschje, toen de chauffeur het adres vroeg. De man nam het taschje uit haar hand, opende het en keek naar het adres op een visitekaartje, dat in de tasch bleek te liggen.

Door deze eenigszins brutale handelwijze geïnteresseerd, nam Dick den man eens goed op. Hij was klein en tenger en droeg een groote stofbril, die zijn gezicht in het halfduister bijna onherkenbaar maakte.

Dick nam hem het kaartje af en las: „Dorothy Chelsea, Diergaardesingel 27."

„Je weet het?" vroeg hij den chauffeur.

„Ja meneer," antwoordde deze met eigenaardig accent.

Tijdens den rit werd Dorothy al gauw wat beter. Voor de frissche lucht had Dick het portierraampje neergelaten. Zij begon weer normaal te praten en bood haar excuses aan voor de moeite en last, die zij hem veroorzaakte. Na een poosje, vroeg zij hem het raampje weer te sluiten, omdat het koud was en zij zich voldoende opgeknapt voelde.

„Maar waar rijden we eigenlijk heen?" vroeg ze, nadat Dick aan haar verzoek had voldaan.

„Naar uw huis."

„Ik ben wel erg lastig, maar nu ik wat beter ben, ga ik liever niet naar huis. Ik had afgesproken, mijn vader, die bij kennissen zijn bridge-avondje heeft, af te halen." Zij keek uit het raampje. O, ze was juist in de buurt hier, ze zou maar uitstappen.

Voor Dick gelegenheid had gevonden aan zijn afspraakjesplannen gevolg te geven, had Dorothy Chelsea door tikken den chauffeur gewaarschuwd en was na een overstelpenden vloed van dankbetuigingen uitgestegen en het volgend oogenblik om den hoek van een nauw straatje verdwenen.

„Vervloekt," gromde Dick, die ook was uitgestapt, „wat heeft die een haast!"

Nog eenigen tijd bleef hij in het duister staren, in de richting waarin zij verdwenen was.

„Enfin, ik heb haar adres, dat scheelt."

Waar was hij hier eigenlijk? Een smerig buurtje. Bah, die vader van haar had ook rare bridge-kennissen. Met al haar schattigheid was ze toch een geheimzinnig schepseltje. Hij stond nog te mijmeren,

toen hij plotseling opschrok door een zachten tik op zijn schouder. Instinctmatig greep zijn hand naar zijn zak, waarin zijn revolver zat en met een ruk wendde hij zich om. Maar hij moest lachen, toen hij zag, dat het de kleine taxi-chauffeur was, die hem had aangetikt. De heele taxi was hij vergeten.

„Verder rijden, of betaalt u al?" vroeg de man en weer viel hem het vreemde accent, waarmee hij sprak op.

Wat zou hij doen? Hoe laat was het? Wat? Al bij tienen!

„Zoo gauw mogelijk naar Pschorr!"

Het was, of er een glimlach over het magere gezicht van den chauffeur gleed.

Weg snelde de auto al. — Zou hij daar nog haast te laat komen! Wat was die avond omgevlogen! Hij was moe. Geen wonder, na al die sensaties vandaag. — Dick leunde achterover in de slecht veerende kussens. — Allemachtig, hij moest niet in slaap vallen; er was nog meer te doen, vanavond! Maar, waar kwam die loomheid opeens vandaan? Kom, rechtop gaan zitten en naar buiten kijken, waar hij al was. — Wat... wat was dat? Hij... hij kon haast niet overeind komen... Hè, benauwd hier ook! Alles dicht, raampjes dicht...

Opeens flitste als een gele vlam een verschrikking door zijn hersens. Hij zag en hoorde tegelijk allerlei: het meisje, dat hem vroeg het raampje te sluiten en dat opeens verdwenen was... den chauffeur met zijn accent... die armelijke buurt...

Hij vloekte en probeerde op te springen, maar alles woog op hem. De waanzinnige schrik deed zijn oogen uitpuilen: ze wilden hem vermoorden! De chauffeur liet vergiftige gassen in den wagen binnendringen!

Zijn hersens waren nog in staat tot denken, om zijn aanstaanden dood in al zijn ijselijkheid te kunnen zien, maar zijn lichaam weigerde hem te redden. Nee, nee, hij wilde niet dood! Hij wilde niet!! Met groote moeite wist hij zijn hand bij de kruk te brengen en draaide en rukte... dicht bleef de deur! Afgesloten! Opgesloten in zijn doodencel! Ja, ja, nog één kans op redding, als hij... nog... kon... en met een laatste, uiterste inspanning van de hem nog restende krachten hief hij zijn wandelstok...

Kletterend viel het glas van de ruit op straat. Hij trok zich op, tot voor het gat; bijna bewusteloos was hij door de giftige gassen. Met volle teugen zoog hij de lucht in. Zoo, zoo kwamen zijn krachten terug. Het ergste was geweken. Wat reed de auto! Als razend vlogen ze door de straten. Dien fielt van een chauffeur hoefde hij niet te waarschuwen om te stoppen! Groote God, wat moest hij dan doen?

Door den voorruit op den chauffeur schieten? Nee, dat dorst hij niet. Als hij raakte, zou de man zijn stuur loslaten en de auto zou te pletter rijden. Maar hij moest eruit! Zeker zouden ze trachten hem op een of andere wijze te vermoorden. Springen? De portieren waren afgesloten. — Door een geweldigen trap bezweek het eene slot. Dick wachtte, tot de auto bij een bocht iets vaart verminderde. De snelheid was nog groot. Maar, hij moest 't wagen. — Hij sprong...

Wel gevallen, maar hij leefde nog. Niets gebroken ook. Op een hoek, in de verte zag hij taxi's staan. Hij holde erheen.

„Naar Pschorr. Zoo gauw mogelijk."

Weg suisde hij al weer. — Het was kwart over tien.

Tien minuten later stopte de auto: „Pschorr".

Dick stapte uit en betaalde. Richard was nergens te zien; noch in de dancing noch in het restaurant was een spoor van den detective te ontdekken.

Tot precies half elf wachtte Dick. Toen belde hij de politie op.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Twintig manschappen had de dienstdoende inspecteur in het geweer geroepen. In vier auto's reden ze naar Katendrecht, de Chineesche wijk. Dick zat in de voorste auto naast inspecteur Gubbels.

„Dat heb je ervan," bromde de inspecteur, „als leeken zich met politiezaken gaan bemoeien. Als het misloopt, — en natuurlijk loopt het altijd mis — dan kunnen wij het gelag betalen."

„Richard Korver is anders door de regeering aangezocht," waagde Dick schuchter op te merken, „om..."

„Onbegrijpelijk genoeg!" stoof Gubbels op, „waarom wendt men zich niet tot ons? Wij verstaan tenminste het vak en zijn in staat onze boontjes alleen te doppen."

Dick zei maar niets meer. Het was duidelijk, dat inspecteur Gubbels zijn autoriteit aangerand voelde.

„Wat is dat voor een zaak, die Korver moest opknappen?" vroeg hij, schijnbaar onverschillig.

„Dat mag ik u niet zeggen."

„Een mooie boel! Daar ben ik zeker niet goed genoeg voor, maar wel, om dien meneer, die zich „detective" noemt, uit het wespennest, waarin hij zich gestoken heeft te halen. Eigenlijk moest ik hem aan zijn lot overlaten. Eigen schuld."

„De papieren van de Regeering gelasten u, hem zoo noodig bij te staan."

„Als het dat ook niet was..." De inspecteur zweeg en mokte.

„We zijn er," bromde hij na een paar minuten. De auto minderde vaart en stond even daarna stil.

„Vijf man bewaken de deur, de anderen gaan mee naar binnen," beval Gubbels. „Revolvers klaarhouden."

Het huis bleek gesloten.

„Deur forceeren!" grauwde de inspecteur.

Een paar krachtige slagen en de deur bezweek. Binnen was alles donker en stil. Geen geluid werd gehoord. Zaklantaarns verlichtten het voorzaaltje. Er was niets te zien. De agenten gingen het trapje op, maar ook het opkamertje bleek verlaten.

„Ik zie hier drie deuren. Onderzoek wat er achter is. Voor elke deur vijf man!" gebood de slechtgehumeurde politie-autoriteit.

Spoedig waren de agenten terug.

„Niets gevonden inspecteur," berichtten zij, „het huis is verlaten."

„Hm. Nou, dan is dat voor niets geweest hè? — We gaan terug. — Als u nog eens wat voor ons hebt, meneer Van de Nesse."

„Een oogenblik," verzocht Dick. „Is het huis wel goed doorzocht? Korver kan in gevaar zijn. Misschien is ergens een geheime deur."

Gubbels lachte daverend.

„Wel zeker meneer, een geheime deur! Verkondigt u toch niet zulke idiote nonsens. Geheime deuren meneer, komen alleen voor in detective-romannetjes! We gaan naar huis."

„Weet u wèl wat u doet inspecteur!" waarschuwde Dick, die kwaad werd door Gubbels' onhebbelijk optreden. „Meneer Korver heeft een regeeringsopdracht en als u niet al het mogelijke doet, om hem te redden, zou dat leelijke gevolgen voor u kunnen hebben."

Dat werkte. — Ofschoon met tegenzin, vroeg hij den agenten, hoeveel kamers er waren en of alles goed was doorzocht.

Alles scheen echter in orde te zijn. De politiemannen verzekerden, dat er geen mensch in huis was.

Een dikke, geweldige agent scheen nog een opmerking te willen maken. Hij krabde zich achter z'n oor en zei:

„Neem me niet kwalijk inspecteur, maar er is iets, dat ik gek vind, ziet u."

„Wat dan Berghegge?"

„Die eene deur daar, die achterste, ziet u, da's gek."

„Man, zanik niet. Wàt is gek?"

„Ziet u inspecteur, d'r is niks achter. Alleen maar een trap en die loopt dood."

„Niks geks aan Berghegge. Het huis is natuurlijk vroeger verbouwd."

„'t Zou ook niet zoo gek zijn, als er niet een looper op die trap lag inspecteur. Ik zeg maar zoo, op een trap, die je niet gebruikt, leg je geen looper."

„Waarom niet?"

„Nou, da's zonde. — In elk geval is 't raar."

„Hier hebben Chineezen gewoond en dat zijn rare lui."

„'t Zou toch geen kwaad kunnen, als u es even mee ging kijken inspecteur. Twee zien meer dan één en ik vertrouw 'r zaakje niet."

Gubbels haalde de schouders op.

„Wachten jullie buiten, bij de auto's," commandeerde hij den agenten, „ik zal even met Berghegge gaan kijken, maar 't zal wel niets zijn."

De mannen rukten in en de inspecteur, Berghegge en Dick gingen de trap af, om te zien of er misschien nog ergens een verborgen schuilplaats was.

„Hm," bromde Gubbels beneden gekomen, „vroeger natuurlijk een kelder of zooiets geweest."

„Toch raar," vond Berghegge, „ligt er bij u een looper op de keldertrap, inspecteur?"

„Man zanik toch niet over die looper! Kom, ik heb 't gezien. Er is hier niets bijzonders!"

„Stil!" fluisterde Dick, „ik geloof, dat ik iets hoor."

Allen luisterden.

„Waarachtig," zei Berghegge na een oogenblik, „ik hoor iets, daar achter dien muur." Weer werd het stil en nu hoorden zij duidelijk, hoewel heel zwak: „Tegel onder de mat! Druk er op, gauw!"

„'t Is Korver!" riep Dick opgewonden.

Reeds had Berghegge de mat opzij geschopt en met zijn volle gewicht ging hij op den tegel staan.

De muur schoof opzij...

„Vlug!" riep de detective, „de lont, maak uit, zij is bijna opgebrand!

Voordat de beide anderen van hun verbazing waren bekomen, was Berghegge, die het gevaar onmiddellijk overzag, toegeschoten en met zijn groote,n rooden zakdoek doofde hij de lont.

„Dat was nog maar net op tijd meneer," grinnikte hij, terwijl hij de windsels, waarmee Korver was gebonden, losmaakte. „Wat een tuig meneer! Levend hadden ze u geroosterd, als de inspecteur u niet te hulp was gekomen."

Gubbels zette een hooge borst.

„Ja, zonder mijn hulp had het er leelijk voor u uitgezien meneer de detective. Dat komt ervan als leeken, geroutineerde politiemenschen de kaas van het brood willen eten."

Korver scheen den inspecteur niet verstaan te hebben.

„Een flink mannetje hebt u daar inspecteur," zei hij, op Berghegge wijzend.

„Ja, een stevige knaap," antwoordde Gubbels, „alleen geen overmaat van verstand. Enfin, onder mijn leiding..."

„Dicky," riep Korver, die het doorgestane leed al weer vergeten scheen, vroolijk, „je ziet bleek om je neus jongen. Je hebt me waarachtig nog niet eens verwelkomd."

„Ik... ik begrijp niet," stotterde Dick.

„Overigens mijn compliment Dick; je hebt je kranig geweerd vanavond."

„Hoe weet jij...?"

„Sssst. Niet noodig."

Wat Korver gevreesd had, gebeurde. De inspecteur, wiens nieuwsgierigheid was opgewekt, haalde een notitieboekje tevoorschijn en zette zijn gezicht in een deftige plooi.

„Als ik het wel begrijp," begon hij, „is u, meneer Van de Nesse, ook betrokken in dit vreemde avontuur. De wet eischt in een geval als dit, een procesverbaal en u zult dus wel zoo vriendelijk willen zijn, mij te vertellen, in welke relatie u tot meneer Korver staat, hoe u dezen avond uw tijd hebt doorgebracht, kortom, alles wat u van deze zaak weet. De regeeringsvolmacht geldt alleen voor meneer Korver en niet voor u. Ik gebied u dus te spreken."

„Onnoodig inspecteur. Deze meneer is in de zaak, die ik moet behandelen betrokken en ik geef hem geen toestemming u te antwoorden. Wat uw procesverbaal betreft, voor uw dienst bent u verantwoord, als u slechts rapporteert, wat u gedaan hebt. — Publicatie in de pers van dit avontuur niet toegestaan."

„Meneer!" begon Gubbels ten zeerste beleedigd.

„U hebt mij verstaan?"

De toon van Korver was gebiedend.

„Als u zich te beklagen hebt, kunt u zich tot de regeering wenden. U weet, wat ik u heb gezegd: De gevolgen, als u zich niet aan mijn aanwijzing houdt, zijn voor uw rekening."

De detective bedankte Berghegge voor zijn kordaat optreden. De geweldige reus glom van genoegen, bij dit compliment van den beroemden speurder, over wien hij al zooveel had gehoord.

„Kom Dicky," sprak Korver, zijn vriend bij de arm nemend, „we zullen zien, dat we voor vannacht ergens onderdak krijgen."

Den inspecteur, die nog altijd zijn houding niet had teruggevonden, liet hij verbouwereerd staan.

„En nu" zei Korver, een sigaar opstekend, toen ze zich in Dicks kamer in „Het Zuid" hadden geïnstalleerd, „vertel me maar eens precies, wat je vanavond is overkomen."

Dick deed uitvoerig het verhaal van zijn avonturen. Korver luisterde met half gesloten oogen.

„Dat klopt," zei hij eindelijk, toen Dick aan het slot van zijn relaas was. „Net wat ik vermoed had. Eén ding is er alleen, dat ik niet begrijp."

„Wat dan?"

„Straks. — Ik moet even telefoneeren."

De detective verwijderde zich en kwam na een minuut of tien terug. Hij scheen in zijn schik.

„Nu is alles opgehelderd Dick en ik kan je vertellen, wat ik weet. Je boft, dat de zaak zich iets anders heeft afgewikkeld, dan ik dacht. Ik kan nu al een tip van den mysterieuzen sluier voor je opheffen."

Hij vertelde den ademloos toeluisterenden Dick, wat hem dien avond was overkomen. Hij verklaarde de inrichting van het geheime genootschap Wang-Soe-Kran, waarmee hij reeds vroeger had kennis gemaakt. „Alles klopt in mijn theorie Dicky, hun gast, die volgens den Gogom door Den Meester is gestuurd, was de vrouw, die jou weglokte. Het eenige wat ik straks niet begreep was dit: Niemand van de bende wist, wie die gast was. Alleen de chauffeur, die moèst het weten, want hij zag haar in haar ware gedaante. Ik kon niet aannemen, dat zij, waar zij haar identiteit voor iedereen, zelfs voor den Gogom, zoo zorgvuldig verborgen hield, dien chauffeur in vertrouwen genomen had. Dat klopte niet met m'n theorie. Of de Gogom moest gelogen hebben, toen hij zei, dat hij niet wist, wie die gast was, òf de eenige getuige, de chauffeur, moest verdwenen zijn. Ik belde de politie op en het bleek mij, dat een surveilleerend agent, zoo juist in een straatje in de Chineesche wijk een auto heeft gevonden, waarvan de chauffeur met een dolk in de borst, dood achter het stuur zat."

Dick rilde.

„Maar die vrouw, zij was toch niet..."

„Zij was „de gast". Zij heeft de documenten."

„Niet mogelijk. Zij is onschuldig. Misschien staat zij onder dwang of onder hypnose, maar zij kàn geen misdadigster zijn!"

„Toch is zij er een en een heel gevaarlijke."

„Ik geloof het niet! O, Dorothy..."

Richard keek zijn vriend van terzijde aan en glimlachte.

„Het kan niet, ik zal het je bewijzen," riep Dick triomfantelijk.

„Ik luister."

„Zij zou een lid zijn van Wang-Soe-Kran?"

„Ja."

„En zij is geen Chineesche! Wel heeft zij iets Oostersch, maar een Chineesche is zij beslist niet!"

„Wang-Soe-Kran heeft ook andere dan Chineesche leden. Wel zijn er veel Chineezen bij en draagt het genootschap een Chineeschen naam, maar dat komt, omdat de oorspronkelijke oprichter een Chinees was. Het is heelemaal geen zuiver Chineesche bende. 't Is bijvoorbeeld best mogelijk, dat de tegenwoordige leider een Europeaan is."

„Hoe weet je dat?"

„Ik weet niets. Ik zeg alleen, dat 't mogelijk is. Het genootschap is geweldig machtig en je hebt geen idee, over wat voor middelen beschikt kan worden. Hun bedrijfskapitaal loopt in de millioenen."

„Dus volgens jou, heeft die vrouw de documenten gestolen en den nachtwaker vermoord?"

„Dat denk ik niet. Dat zal wel door medeplichtigen gebeurd zijn. De documenten zijn in elk geval door een handlanger gestolen."

„Hoe weet je dat?"

„Door „het visitekaartje" dat werd achtergelaten. Jij merkte laatst op, dat het krankzinnig was, bij een diefstal je visitekaartje achter te laten, maar in dit geval was 't toch anders. Weet je nog, wat erop stond? — „Wang-Soe-Kran 151-3-Hd." Dat beteekent: „Wang-Soe-Kran", de naam van het genootschap; 151, het nummer van het bendelid, dat de diefstal beging; 3, de afdeeling, waartoe dat bendelid behoorde; in dit geval de afdeeling Holland en België; Hd., Holland. Begrepen?"

„Ja maar..."

„Waarom hij dat kaartje achterliet?"

„Ja."

„Kijk, hij kreeg opdracht om de documenten te stelen. Het genootschap gaf hem daarvoor een bepaalden tijd. In dien tijd moèst hij het doen. Liet hij het na, dan zou hij streng gestraft worden. Dat kaartje zou natuurlijk na den diefstal gevonden worden en, zooals gebruikelijk, zou de heele zaak in de kranten bekend gemaakt worden. Ook, wat op het kaartje stond. Dat is voor de opdrachtgevers een bewijs, dat het betrokken lid zijn plicht gedaan heeft. In dit geval is de zaak niet in de kranten gepubliceerd, maar dat kon de man vooruit moeilijk weten. Waarschijnlijk wist hij niet eens, wàt hij stal."

„Ik begrijp niet, dat iemand een diefstal begaat, zonder dat hij er zelf iets aan heeft."

„De bende Dicky! De leden zijn bij de bende in dienst! Zij krijgen salaris, al naar hun bekwaamheid. Alle buit moeten zij afgeven, de bende betaalt hen."

„En de aanslag in „Central"?"

„Ook handlangers. De bedelaar en de man die schoot."

„Dus toch niet Dorothy?"

„Nee. Het waren mannen. Dat heb ik gezien."
„Zie je wel, zij is onschuldig. Goddank."
„Hm."
„Natuurlijk!"
„En de aanslag in de auto dan?"
„Daar had zij niets mee te maken. Alleen de chauffeur was in 't complot. Trouwens het is gemakkelijk genoeg na te gaan Richard. Hoe kan zij door de bende naar hier gestuurd zijn? Zij woont Diergaardesingel 27."
„Daar woont Mr. Aalderink, een zeer geacht advocaat Dicky."
„Hoe weet jij?"
„Adresboek."
„Toch is zij onschuldig. Ik weet 't zeker! Mijn hart zegt mij, dat zij onschuldig is."
„Je hart? Ja, ik dacht al zoo iets."
„Zij moet onder hypnose staan of door de ellendelingen op een andere wijze met geweld gedwongen worden."
„Nonsens Dick. — Maar kom, 't is kinderbedtijd. Morgen staan ons weer andere dingen te wachten. Welterusten."
„Welterusten."
Het duurde lang, voordat Dick sliep. Zekere blauwe oogen waren daar de schuld van. Een licht ontvlambaar hart is nu eenmaal een slecht slaapmiddel.

HOOFDSTUK V.

IN DEN PARIJSCHEN TREIN.

„Zoo, al op? Goeie morgen! Uitgerust?"
Met deze woorden begroette Dick den volgenden morgen om half acht Richard aan de ontbijttafel.
„Morgen. Nou, uitgerust ben ik niet bepaald, maar wel ben ik heel wat wijzer dan gisterenavond."
„O," begreep Dick, toen hij zag, dat Korver allerlei blocnotepapiertjes met aanteekeningen voor zich had liggen, „jij bent zeker al weer een paar uur aan den gang. Je had me gisteravond ook wel kunnen zeggen, dat je van plan was, zoo vroeg op te staan."
„Waarom? — Ik had je toch niet kunnen gebruiken en daarbij, het zou veel te vermoeiend voor je zijn, jij bent nog niet aan het vak gewend en vandaag zul je frisch moeten blijven. Maar eh... weet je het laatste nieuws al?"
„Laatste nieuws? Ik heb nog geen krant gezien, natuurlijk."
„Nee, ik bedoel nieuws van onze zaak?"

„Nee. Is er dan nieuws?"

„Nou, 't loopt hè? We moeten eerst naar Gibraltar."

„Gibraltar? Wie is dat? Ken ik niet."

„Gibraltar, m'n waarde Van de Nesse, is een plaats aan de Zuidkust van Spanje."

„Wat? Moeten we dáárheen? Waarom?"

„Man, wind je niet op. Je bent nu al bijna vierentwintig uur „in het vak", het wordt langzamerhand tijd, dat je leert je emoties wat meer in jezelf te verwerken, vooral nu er niet de minste reden bestaat, om zoo verwonderd te zijn. Wat had jij nu bijvoorbeeld gedacht, dat we vandaag zouden doen?"

„Ik? — Nou, niks. Ik heb heelemaal niet meer gedacht, nadat ik je gisteravond welterusten had gezegd."

„Ook niet aan blauwe oogen?"

„Hoe weet jij...?"

„Hahaha!" lachte Korver, „daar verspreek jij je leelijk Dicky!"

„Onzin," zei Dick boos, „er is een tijd van werken en een tijd van slapen."

„Ik ben het ten volle met je eens, dat die regel bestaat. Alleen, wij maken met ons baantje een uitzondering erop. Voor een speurder bestaat, als hij „een zaak" heeft, alleen een tijd van werken. Natuurlijk is dat eenigszins theoretisch gesproken. In de practijk zullen we ook wel eens moeten slapen, maar dan toch alleen in uiterste noodzaak en niet, omdat het „tijd van slapen" is, maar omdat de omstandigheden het ons even permitteeren. Als ik óók maar niet meer gedacht had, na gisteravond, dan hadden we waarschijnlijk niet veel kans meer gehad, het spoor nog te kunnen volgen. Je snapt, dat die lieve Chineesjes vannacht wel niet stilgezeten zullen hebben."

Ja, dat snapte Dick nu toch ook wel.

„Maar vertel nu eens, hoe je nu bij Gibraltar komt?"

„Met den trein."

„Leuk ben jij. — Ik bedoel, waarom we daar naar toe moeten."

„Ik zal het je vertellen. We hebben nog allen tijd. De Parijsche trein vertrekt pas vanmiddag om kwart voor vier. Luister. Toen jij gisteravond lag te denken aan een exotische vrouw met blauwe oogen, begon ik met het hoofdbureau van politie op te bellen. Gelukkig bleek onze vriend Gubbels al afgelost en ik verzocht den dienstdoenden inspecteur, om agenten in burger te laten patrouilleeren langs de kaden in de buurt van Katendrecht en goed op te letten of er zich ook een troep Chineezen heimelijk aan boord van een of ander schip begaf. Verder vroeg ik den havenmeester opgaaf van alle schepen, die gisteravond nà half elf vertrokken waren, met ver-

melding van de plaats van bestemming. Het waren er maar drie. Zij moesten allen naar Noordelijke landen."

„Maar waarom deed je dat?"

„Nou, natuurlijk om te weten, of onze vriendjes nog in het land waren, of waar ze anders heen zijn gegaan. — Ook de grensstations heb ik opgebeld, maar eigenlijk kon ik er wel op rekenen, dat ze, als ze zouden vluchten, per schip zouden gaan. Dat is veel veiliger dan in zoo'n goed controleerbaren trein. — Zooals ik verwachtte, kreeg ik al spoedig bericht van het politiebureau. Een van de agenten had gezien, dat een bootje met twee personen naar een in de Rijnhaven op stroom liggend stoomschip was geroeid. Na ongeveer een kwartier waren ze weer teruggekomen en de agent zag, dat van onder het plankier vóór een van de aan den wal staande loodsen, een heele troep personen voor den dag kwam, die zich allen in de boot begaven.

De agent, in de schaduw naderbij geslopen, zag al gauw, dat het Chineezen waren. Volgens hem waren het er zestien à zeventien. Ze waren weer naar het schip geroeid en aan boord verdwenen. Dadelijk daarop had het stoomschip zijn ankers gelicht en was vertrokken. Van den portier van het haven-emplacement vernam hij, dat het een Engelsch schip was, de „Blue Cross", dat als bestemming Britsch-Indië had. In het donker had de man den naam op den voorsteven niet kunnen lezen.

„Dus?"

„Dus ze gaan naar Britsch-Indië, maar onderweg zullen wij hen verrassen."

„In Gibraltar?"

„Juist."

„Maar ze doen Gibraltar toch niet aan?"

„Nee jongen, maar we gooien van de kaap af een lasso om den schoorsteen!"

„Hm. Geestig. — Maar zonder gekheid, hoe wou je ze daar aanhouden?"

„Dat speel ik daar wel klaar. Ze moèten aangehouden worden. Trouwens, wellicht zie je er nog je aangebedene met de hemelsche oogen!"

„Doe niet zoo krankzinnig! Ik heb je al gezegd, ze is geen Chineesche."

„Maar misschien het liefje van een Chinees."

„Ja, misschien wel!" zei Dick geërgerd.

„Dus, nietwaar, jij zorgt om half vijf aan de Delftsche Poort te zijn voor den D. naar Berlijn. Ze kunnen ons onmogelijk ontsnappen!"

Een bijna onmerkbare gezichtsuitdrukking van Korver, beduidde

Dick, die al een gebaar van verwondering maakte, te zwijgen. Eenigszins overdreven nadrukkelijk ging hij voort:

„Als tenminste die Berlijnsche Schupo's op hun post zijn en geen domheden begaan. Het is nu bij achten, we hebben nu dus nog, laat es zien, bijna acht uur den tijd. — Nee, jongen, ik heb niet noodig," wendde hij zich plotseling om naar een krantenjongen, die al een poos achter hem in de zaal scharrelde. „Dan kunnen we dus, laat es zien, laat es zien... Vervloekt," mompelde hij, „nou is de heele boel misschien nog naar de maan! Waarom waarschuwde je niet, dat dat jog daar achter me was? Jij kon hem toch zien zoo?"

„Ja natuurlijk. Hij liep daar al een paar minuten, maar dat is toch niets bijzonders?"

„Man, wanneer zul jij eens wijzer worden? Een krantenjongen verkoopt kranten dacht ik. Deze liep alleen maar wat rond, nota bene in een zaal, die bijna leeg is en bood geen kranten aan. Dan — ik heb een heel scherp gehoor en toch heb ik hem niet binnen hooren komen, ook geen krantenjongens-manier, om zoo zacht te loopen. Als ik hem niet in den spiegel over me gezien had, luisterde hij nou nog."

„Luisteren?"

„Wat dacht je anders? Een van de bende was het, wel geen Chinees, maar toch in 't complot. Zoodra ik hem zag, sprak ik over Berlijn. Ik hoop maar, dat hij niets gehoord heeft."

„Daar begrijp ik geen steek van. Hoe kan dat nou? Alle Chineezen zijn toch gisteravond vertrokken? Wie kan dien jongen dan op ons afgestuurd hebben?"

„Juist. Uit de aanwezigheid van dien jongen blijkt, dat ze niet *allemaal* vertrokken zijn. Er moeten er nog hier achter zijn gebleven, om ons te bespionneeren en zoo mogelijk, onschadelijk te maken."

„Prettig vooruitzicht. Waarom heb je den jongen dan niet gevangen genomen?"

„Kon ik iets bewijzen? En dan, als hij niet terugkomt, is dat voor hen een bewijs, dat wij hen op 't spoor zijn. Wij zullen op ons goed gesternte vertrouwen en hopen, dat de jongen niets gehoord heeft. Maar ik vrees."

Om kwart voor vier vertrokken zij met den Exprestrein naar Parijs. Gelukkig was het niet druk, want ze hadden geen besproken plaatsen genomen.

„Altijd onbesproken blijven," had Richard gezegd, „dat kan dikwijls van veel nut zijn."

„Blijf jij hier wachten, ik ga even een inspectiereisje maken," en

hij liet Dick staan, waar ze in den trein gekomen waren, achter in den achtersten wagen. Na een minuut of tien kwam hij terug.

„Lang moeten wachten, hè? Ja, dat is zoo mijn gewoonte, om mijn medereizigers eens te observeeren, zie je. — Maar vertel me nog eens precies, hoe die schoone verleidster van jou eruit zag. Het is niet om je jaloersch te maken hoor, maar ik wou het graag precies weten. Dat zou nog van veel nut kunnen zijn. Gisteravond heb je haar wat vaag beschreven."

Dick somde alles op, wat hij van haar uiterlijk kon vertellen.

„Ja, dat klopt," mompelde Richard eenige malen droog, onder Dicks extatische beschrijving.

„Ja," zei hij, „ik geloof, dat ik haar gezien heb."

„Gezien? Waar? Wanneer?" — Dick schreeuwde haast.

„Kalm Dicky, kalm. Niet zoo uitbundig. Zóó wil zij je vast niet hebben. Zij voelt meer voor Oostersch flegma."

„Doe niet zoo vervelend. Je hebt haar nooit gezien, anders zou je zoo niet over haar spreken."

„Toch geloof ik, dat ik het niet mis had."

„Maar waar dan?"

„Hier in den trein. — Ze is me anders hard tegengevallen," plaagde Korver, zich amuseerend met Dick, die zijn verbazing niet kon verbergen. „Kom mee, dan zullen we in haar buurt een plaats zoeken. Maar kalm alsjeblieft hoor!"

„Zeg, wat dacht je?" En vol verlangen, volgde Dick den detective door de gang van den trein, vol verlangen naar de excentrieke schoone, die hem er toch eigenlijk niet naar behandeld had.

Richard ging een compartiment binnen, waar twee dames en een heer zaten.

Verwonderd keek Dick hem aan, toen hij zich neerzette. Wat een stommeling, die Korver! Zie je wel, dat hij nu niet de minste kijk op vrouwen had? Wie van die twee wezens hield hij nu voor zijn heldin? De eene was blond, dus de andere! Ja, die was donker en had toevallig ook blauwe oogen. Of blauw, groen was het meer. Wat een idioot, om te denken, dat zij dat zou zijn! Deze was wel niet leelijk, maar nou ja... hoeveel vrouwen zijn er nu ècht leelijk, als ze jong zijn? Maar hoeveel zijn er ook ècht mooi? En dàt was Dorothy, of hoe ze dan ook heeten mocht.

Korver moest maar blijven bij z'n handboeien en vingerafdrukken. Daar was hij beter in thuis dan in vrouwenoogen. Zachtjes pratend legde hij hem zijn opinie uit.

Richard schoot in een lach. „Dus ze is hier niet? Nou, we zitten hier nu eenmaal, dus zullen we maar blijven zitten."

„'t Zou trouwens wel wat erg toevallig zijn," vond Dick.

„Ja jong, maar je weet nog niet half, hoeveel dergelijke toevalligheidjes je hebt in je leven."

Daarop zwegen ze. Dick keek naar buiten, de eene dame las „De Prins", de andere keek ook naar buiten, de meneer in den hoek las een „Haagsche Post" en Richard Korver bestudeerde de „Rotterdammer", waaruit hij af en toe in een aanteekenboekje een en ander noteerde.

Zoo zaten ze verscheidene uren. Het was een oer-vervelende reis. Reeds waren ze Brussel voorbij, toen Richard Dick een blaadje papier in de hand stopte, zóó, dat de medereizigers het niet konden bemerken.

Dick las: „Cursus in speurkunst. — Observeer den meneer in den hoek. Over 15 minuten bespreking in den restauratiewagen."

Dick keek en keek en merkte allerlei dingen op, maar hij kon niet door combinatie tot gevolgtrekkingen komen. Na een kwartier stond Korver op en Dick volgde hem naar den restauratiewagen.

„Wel?" vroeg Richard.

„Nou, veel is het niet. Zijn gezicht heb ik zoowat niet gezien, door die krant, dus daar kan ik je weinig van vertellen. Het eenige eigenaardige vond ik eigenlijk, dat hij aldoor met zijn overjas aan bleef zitten, terwijl het toch vrij warm was in de coupé."

„Mooi zoo! — Verder?"

„Dat is het eenige," zei ik al."

„Ja maar, dan die jas! Kun je daar niets anders achter vinden?"

„Nee, ik zou niet weten, wat."

„Ik zal je op weg helpen. — Was hij erg verkouden?"

„Nee."

„Waarom niet?"

„Nou, dat merk je toch?"

„Juist. Hij heeft niet noemenswaard gehoest en niet zijn neus gesnoten. Het eenige motief, waarom iemand in een goed verwarmde coupé zijn jas zou kunnen aanhouden, ontbreekt hier dus. Ook het raampje aan zijn kant was gesloten. Hij moet dus een heel bijzondere reden gehad hebben. — Wat kan die zijn?"

„Ik weet 't waarachtig niet. Misschien moest hij iets verbergen."

„Bravo Dick! — Heb je op zijn handen en voeten gelet?"

„Nee... nee, ik geloof niet, dat ik daar wat bijzonders aan vond."

„Toch wel. — Ze waren bijzonder klein. Je kon 't zien, ondanks het feit, dat hij handschoenen droeg. Handen en voeten waren heel klein voor... een man."

„Dus, zou..."

„Stil — hij bleef aan één stuk door achter zijn krant. Dat is iets,

waar je geweldig moe van wordt en dat doe je niet zonder gegronde reden: hij wou zijn gezicht niet laten zien. — Snap je nu ook die jas?"

„Die jas... nee... 't Is dus een vrouw hè? Ja, ja, nu snap ik het. Die jas diende om haar..."

„...Figuur te verbergen natuurlijk!"

„Maar waarom zou ze..."

„Wacht nu even en luister verder. — Ze heeft de bladen van haar krant verscheidene keeren omgeslagen. Je hebt gemerkt, dat ik in Roozendaal van een Ako ook een „Haagsche Post" heb gekocht. Ik kon toen aan de van boven zichtbare paginanummers zien, wat ze las. Dat waren de bladzijden met de plaatjes en... beursberichten plus zeer oninteressante advertenties. Als ze haar rol goed gespeeld had, dan had ze, als Hollandsche man, de politiek moeten bestudeeren, of andere, meer interessante artikelen. Had ze dat vergeten, dan had ze allicht, als Hollandsche vrouw de rubriek: „Voor de Vrouw" of zoo, genomen. Geen van beiden deed ze. Hoogstwaarschijnlijk is ze dus een buitenlandsche, die geen Hollandsch kent en sloeg ze alleen maar om, om zich een houding te geven. Nu moet nog verklaard worden, waarom ze dan niet een krant of andere lectuur in haar eigen taal genomen heeft. Dat dacht ik zoo: Ze heeft mij gezien, toen ik, aan het begin van de reis, door de wagons liep en iedereen goed opnam. Dat opnemen maakte haar zenuwachtig; dat merkte ik trouwens direct. Toen ik voorbij was, wilde ze gauw iets hebben, om zich achter te verbergen en heeft van een krantenjongen maar het eerste het beste genomen, dat ze kon krijgen. Toen ik dan ook, naar jou teruggaande, voor de tweede maal passeerde, was ze al schijnbaar verdiept in haar krant. Toen wij binnenkwamen las ze niet, maar nauwelijks zaten wij, of zij greep haar schuilmiddel weer aan. Wat bewijst dat? Eenvoudig, dat zij bang is, door ons, speciaal door ons, in haar vermomming herkend te worden. Als ze voor anderen ook bang was, had zij lectuur bij zich gehad, die geschikter was dan „De Haagsche Post".

In Roozendaal, bij de grens-contrôle, heeft ze zich even moeten bloot geven. Heb je „zijn" gezicht toen gezien?"

„Nee, geen Ahnung gehad."

„Nou, ze droeg een bril met heel dikke glazen. Had ik trouwens vlak bij Rotterdam al gezien. Achter die bril zag ik *bijzonder-blauwe oogen-met-groote-pupillen!*"

„Wat? Je wilt zeggen, dat..."

„Straks! Kijk hier, dat snippertje liet ze uit haar portefeuille vallen, toen ze haar paspoort moest toonen."

Hij gaf Dick een klein stukje van een vuil boekblad.

„Nou, wat zou dat?" vroeg Dick, toen hij het bekeken had.

„Zie je niet, in wat voor taal..."

„Ja," riep hij, „waarachtig, het is Engelsch."

„Zie je!"

„Nee, ik wil 't niet gelooven. Waarom zou zij het juist zijn? *Zij?*"

„Heusch beste jongen, ze is het. En ze is hier niet bij toeval, reken daarop. Kom, we gaan wat eten."

Zij waren intusschen de Fransche grens al lang gepasseerd; met een paar uur zouden ze in Parijs zijn.

„Verondersteld, dat je gelijk hebt, wat dien verkleeden vent aangaat..."

„Ja, laat ons dat eens aannemen," spotte Richard.

„Ja, ik geloof het nog lang niet, als je dat maar snapt; jij fantaseert zóó geweldig..."

„Maar meestal nogal raak, vind je niet?"

„Nou, aangenomen, dat je ook nu weer ráák gefantaseerd had, heb jij dan al een aannemelijke reden uitgedacht, waarom zij óók naar Parijs zou gaan en waarom ze zoo toevallig net in onzen trein is terechtgekomen?"

Richard verslikte zich haast in zijn soep, zoo moest hij lachen.

„Zoo toevallig in onzen trein — nee, die is goed," lachte hij. „Nee jongen, dat is geen toeval. — Hier, rook een sigaret. Het zal nog wel even duren, voor we ons volgende gerecht krijgen." — Hijzelf hulde zich in een dikke rookwolk.

„Dat die vrouw hier is, heeft natuurlijk met *jou* te maken."

„Met mij? Hoe dan?"

„Beweerde jij niet, dat je gisteravond in die donkere bioscoop gezien hebt, dat zij je tersluiks bekeek? Heeft ze je niet toegelachen, toen ze bijkwam, daar in dat cassahokje? Nou? Dat alles zegt je niets?"

„Nou ja, ze zal misschien een beetje..."

„Nee, geen beetje! Ze is gek op je. Jong, denk nou niet, dat ik niets van liefdes-histories weet — meer dan jij. Elke crimineele zaak haast, heeft een liefdesgeschiedenis tot een van haar drijfveeren. Ik heb dus genoeg gelegenheid gehad om me ook op dat gebied menschenkennis, in casu „vrouwenkennis" te verschaffen. Jij bent een type, waarop een vrouw als zij verliefd mòet worden, dat staat voor mij als een paal boven water."

„Je meent het?"

Dick glansde.

„Maar," zei hij, na even tijd genomen te hebben, om van den indruk

te bekomen, die de woorden van „zijn patroon", den feilloos denkenden Richard Korver, op hem gemaakt hadden — „maar dan snap ik toch niet, hoe ze wist, dat ik met dezen trein naar Parijs ging en waarom ze zich heeft vermomd."

„Dick, Dick, denk toch over alles goed en regelmatig na, voordat je zegt, het niet te begrijpen. Heusch, dat kan nog van veel nut zijn. — Herinner je je, wat vanmorgen in het hotel in Rotterdam is gebeurd?"

„Die krantenjongen? En je beweerde vanmorgen, dat die een lid van de bende was?"

„Ja," lachte Korver, „toen kon ik ook nog niet anders denken. Maar toen had ik haar oogen ook nog niet gezien. — Nu weet ik wel beter."

Dick wist niet, wat hij uit Richards woorden moest opmaken. Werd hij voor den gek gehouden, of was het gemeend?

„Nee, m'n waarde, je zult mij niet nemen," zei hij, na lang peinzen. „Hoe verklaar je dan haar gedrag van gisteravond in de taxi? Als ze zoo gek op me was, had ze me toch niet zoowat de eeuwigheid in geholpen?"

„Ja, dat lijkt ongerijmd," antwoordde Korver met een ernstig gezicht, „dat is nu weer een gevoelskwestie. Kijk, natuurlijk staat het vast, dat zij deel uitmaakt van de bende, op wat voor manier dan ook; uit vrijen wil of gedwongen. Ook staat het vast, dat zij jou in die taxi moest lokken. Maar met die opdracht heeft haar hart geen rekening gehouden. Ze werd verliefd... verliefd, toen het te laat was, om je nog te redden. Hoogstwaarschijnlijk is ze zich daar in de taxi pas bewust van geworden. Apropos, heb je niet iets... droefgeestigs aan haar gemerkt, toen ze van je verdween?"

„Nee, ze gaf me geen kans, ze was direct weg, maar het kan best geweest zijn; daar heb ik natuurlijk niet speciaal op gelet."

„Ik ben er zeker van, dat je het, als je erop gelet had, gemerkt zou hebben. Ze wist niet beter, of jij ging je dood tegemoet en met haar oogen nam ze het roerende afscheid, dat ze met haar mond niet zeggen durfde. — Verder, heeft ze natuurlijk later van andere bendeleden gehoord, dat je toch ontsnapt was. Haar gevoel voor jou was groot en zij heeft je laten volgen, totdat ze wist, dat je naar Parijs ging."

„Ja, ja!" — Dick vond het prachtig zoo. Wat een romantische liefde! Die vermomming snapte hij nu ook. Natuurlijk was dat, om niet door eventueele bendeleden herkend te worden. Ze was de pressie ontvlucht, — want dat ze gedwongen lid was van dien misdadigerstroep stond voor hem vast. Ze wilde zich van die barbaarsche

invloeden, van wie weet welke gruwelijke hypnotische Chineesche machten, vrij maken. Vrij, ter wille van hem, om dan een ander leven te beginnen aan zijn zijde. Wat een heerlijk vooruitzicht! Wat een angst zou zij hebben, dat hij er misschien niet op in wilde gaan, dat hij niets wilde weten van zoo'n „dieven-meid".

Dick stelde zich al voor, hoe hij haar met gloedvolle woorden zou zeggen, dat hij haar zou beschermen, dat hij de menschen en hun beoordeelingen niet telde, dat hij moord en diefstal onder pressie bedreven, niet slecht achtte. Hij zou haar opvoeren, opheffen uit dien poel van demoraliseerende zelfverguizing, hij zou... hij ging naar haar toe! Hij zou haar alles zeggen!

„Je bent stapelgek!" was de diagnose, die Korver stelde, toen hij hem van zijn voornemen vertelde.

„Waarom?" viel Dick uit, „waarom moeten we haar nog langer in het onzekere laten? Als ze weet, dat wij haar beschermen, zal ze zich veiliger voelen. Wie weet, staan in Parijs niet van die Chineesche roovers klaar, om haar weer op te pikken! Dan kan ik haar daar tenminste tegen verdedigen. Kom, ga mee! Ik zal heusch geen liefdesverklaring afsteken, alleen haar laten merken, dat ik haar herkend heb, zóó, dat die twee dames, die in de coupé zitten het niet in de gaten hebben."

„Dat zul je niet!" besliste Korver. „Wat ben je toch onbesuisd! Weet jij zoo absoluut zeker, dat mijn theorie de juiste is? Al ben ik vakman; ik ben toch maar een mensch en een mensch kan zich vergissen. Je zou geen schitterend figuur slaan, als ze het eens niet was. Het zal heusch wel zijn reden hebben, dat zij jou nog niet heeft aangesproken. Wie weet, zitten er spionnen van de bende in den trein, die haar al in de gaten hebben. Nee Dick, wacht maar af, tot ze zelf de gelegenheid biedt, breng haar niet door onbedachtzaamheid in gevaar. Je moogt, om harentwille, niets van herkenning laten blijken."

„Ja, je hebt gelijk."

Het was intusschen al bij tienen geworden. Dick en Richard begaven zich weer haar hun compartiment. Voor ze binnentraden zei Korver nog:

„Je mag natuurlijk wèl goed op haar letten, dat kan misschien nog van veel nut zijn."

De situatie was onveranderd, tenminste, wat betreft de nu in he. brandpunt van hun heimelijke belangstelling staande quasi-meneert Hij zat nog steeds veilig achter zijn krant verborgen. De twee dames hadden zeker gezelliger mede-reizigers gevonden: ze waren weg.

Dicks hart klopte in zijn keel. Achter die krant, achter die bril waren de goddelijke oogen, de onvergetelijke, die al naar hem gestaard hadden, met liefde naar hèm gestaard hadden.

Schijnbaar trok de tijd even emotieloos voorbij als in het begin van de reis, schijnbaar, want inderdaad woog de spanning op ieder, woog ze temeer, omdat niemand er lucht aan kon geven. Allen leken in hun lectuur verdiept.

Ook de meneer in den hoek scheen in een andere stemming dan eerst. Af en toe, bewoog hij onrustig, verscheidene malen haalde hij zijn zakdoek uit zijn zak en stak hem er weer in, zonder hem gebruikt te hebben.

Eentonig, en irriteerend sterk klonk het wielen-gedaver.

„Nog een half uur, dan zijn we er," fluisterde Dick, als bang, de nare stilte te verstoren. Hij keek naar Richard, die naast hem zat, aan den kant van de zijgang. — Dick had de eerste helft van de reis vlak tegenover den „meneer" gezeten, maar was nu, vreezend dat de emotie hem daar te machtig zou worden, vlak naast Korver geschoven. — Deze antwoordde niet, maar scheen aandachtig in zijn krant te lezen, die hij geheel opengevouwen, vóór zich hield.

De trein minderde vaart. Ze waren al in de banlieu van Parijs.

Plotseling stond „de heer in den hoek" op, liet zijn kranten liggen en trad, Dick noch Richard aanziend, naar de deur, die tot de zijgang toegang gaf, deed die open en gooide haar met geweld achter zich dicht.

Opeens — een schot! Gerinkel van glasscherven! Het licht doofde en in het stikdonker voelde Dick zich met kracht opzij duwen, zoodat hij bij het raampje op den vloer van den wagen viel.

„Oogen dicht! Bedek je gezicht!" fluisterde heesch een stem.

In het moment van stilte, dat nu volgde, hoorde Dick een geluid, alsof iemand met water spoot. Hij voelde, dat iemand half over hem heen lag. Hij wilde zich oprichten, maar weer fluisterde de stem, die hij nu als die van Korver herkende: „Liggen blijven! Bedek je gezicht!"

Nu hoorden ze niets meer. Het duurde even, misschien een halve seconde, maar voor hun gevoel veel langer, toen ze vanuit de aangrenzende coupé's geschreeuw en geloop hoorden.

Een felle lichtstraal schoot op: Korver richtte zijn zaklantaarn op de deur van den zijgang.

„Sta maar op Dick. Het is voorbij," zei hij met zijn bijna lijzige bedaardheid. „Heb je je bezeerd?"

„Groote God, wat is er gebeurd?"

Dick stond te trillen op zijn beenen.

„Waar is de noodrem?"

„Afblijven!" gebood Richard, toen Dick, die den remgreep ontwaarde, zijn hand al naar boven bracht.

„Ga kalm zitten, maar op die andere bank."

Meteen wilde Korver de gang in gaan, maar de deur bleek gesloten.

„Dacht ik wel," zei hij.

Op het lawaai waren verscheidene passagiers komen toeloopen en al gauw was de conducteur ter plaatse.

„Wat gebeurt hier?" vroeg deze op strengen toon, zich bewust van zijn gezag.

„Niets man, 't is al over," antwoordde Korver laconiek, „maar je kunt wel even die deur openmaken, want die is in het slot gevallen."

„In het slot gevallen? Kan niet bestaan."

De conducteur werd wit van ergernis, dat zijn aanwezigheid zoo weinig indruk maakte.

„Als je niet onmiddellijk openmaakt, zal ik je op staanden voet arresteeren!" deed Korver gemaakt woedend en duwde den verbouwereerden conducteur zijn politiepenning onder den neus.

Dat maakte indruk en het volgend oogenblik stond Richard in de gang.

„Hoe lang nog voor de trein stopt?" vroeg hij.

„Nog een minuut of tien meneer."

„Mooi. — Gelast al die menschen onmiddellijk naar hun compartimenten te gaan. Er ligt hier ergens een bom!"

Deze woorden hadden een geweldige uitwerking. Alle passagiers stoven weg, inclusief de conducteur.

„Wat, een bom?" vroeg Dick, die ook naar buiten was gekomen, angstig.

„Heelemaal geen bom. — Kijk, dat!" en Korver richtte het schijnsel van zijn lamp op de bank, waar ze hadden gezeten.

„Zie je! — Een heele plas hè?"

„Wat is dat?" vroeg Dick, terwijl hij met zijn vinger het vocht wilde aanraken.

Richard duwde zijn hand terug.

„Vitriool!" zei hij.

„Vlug, je jas aan!"

Samen gingen zij daarop den heelen trein een paar maal door, hand in de jaszak, revolver klaar.

Alles zochten zij af — tevergeefs.

„Verdwenen!" zei Richard. „Dacht ik wel. Eruit gesprongen natuurlijk. Nou, des te beter misschien."

De trein ging steeds langzamer.
Gare du Nord.
„Paris! — Tout le monde descend!"

HOOFDSTUK VI.

REIZIGERS IN COBRA'S.

Een oude taxi hobbelde hen door de Lichtstad, van Nord naar Quai d'Orsay.

„Dat had een haartje gescheeld Dicky! Zij heeft het meer gedaan hoor!"

Richard verschoof, teneinde een zachtere plek in de kussens op te zoeken.

„Ik snap het nog niet goed," zei Dick. „Hoe ging dat licht zoo gauw uit?"

„Een goed gemikt schot man! En die „eau-de-cologne" kwam ook op de goeie plaats. Jammer voor haar, dat ik het in de gaten had."

„Dat begrijp ik niet. Ik heb toch duidelijk gezien, dat je even te voren nog in de krant zat te lezen."

„Er zaten gaatjes in. Ik vertrouwde haar onrustige bewegingen niet en toen ze bij het weggaan, die deur zoo goed achter zich sloot, wist ik er alles van. Maak jij in 't vervolg ook gaatjes in je krant; je ziet, dat kan van veel nut zijn."

„Hm," zei Dick, na even door het taxiraampje het avondgewoel van Parijs te hebben gadegeslagen, „dus ook een beroemd detective kan het mis hebben."

„Ja jongen," lachte Korver, „wat ik je van die liefde vertelde, was niet precies heelemaal waar. Maar dat..."

„Wat? — Wat bedoel je?"

„Nou, natuurlijk, dat uit die spuiterij blijkt, dat ze niet zoo verzot op je is, als ik je vertelde."

„Ja maar... die vrouw, dat was *zij* toch niet! Hahahaha!" Dick lachte zenuwachtig. „Wat een veronderstelling! Hoe kom je erbij? Hoe zou zij, als ze van me houdt, zoo iets kunnen doen? Nee, als het een vrouw geweest is, dan was het een andere — *zij* staat hier buiten!"

„Trouwens," vervolgde hij, geïrriteerd door Richards glimlach, „het zou ook niet kunnen, want ik had haar herkend, ondanks krant en bril. Je theorie, volgens welke die meneer juist zij moest zijn, was wel heel mooi verzonnen en ik heb die toen zelfs grif aangenomen, maar ik geloof, dat ik met jouw theorieën wat voorzichtiger moet zijn."

„Ja Dicky, dat geloof ik ook. Een van de weinige verstandige woorden, die je de laatste 24 uur gesproken hebt."

„Merci."

„Als je nu eens begon, met die theorie aangaande haar liefde voor jou aan eenige critiek te onderwerpen."

„Nee, dat is geen theorie. Dat is vast! Dat is zeker, dat, dat mòet zoo zijn!"

„Zoo. — Waarom?"

„Nou, omdat... ja, waarom kan me niet schelen, maar het is zoo. Ik heb het direct al gevoeld."

„Pardon, mag ik even opmerken, dat *ik* het was, die je het heb doen voelen. Jij geloofde het zelfs eerst niet eens. Herinner je je nog wel? Jij bent een beetje gecharmeerd op haar uiterlijke bekoorlijkheden, maar ik wou toch, dat je wat wijzer werd, nu ze je zooveel van haar „innerlijke bekoorlijkheden" heeft laten zien. Weet je, wat zij volgens mij is? Een geraffineerde sluipmoordenares!"

„Maar dat... dat heele liefdesverhaal dan?"

„Was een verdichtsel van mij, loutere fantasie. En, onder ons gezegd, je bent me niet meegevallen; ik had niet gedacht, dat je dien onzin zoo gauw gelooven zou."

„Dus... jij liet mij in dien waan, terwijl je wist?... Bah!"

Dick keek weer naar buiten en sprak geen woord meer.

Eindelijk kreeg Richard toch wel een beetje medelijden met den armen jongen, dien hij zoo'n bittere ontgoocheling had bezorgd.

„Alle begin is moeilijk Dicky, maar 't is waar, je bent er nu wel wat heel erg ingeloopen!"

„Ik vind het min van je. Je denkt zeker, dat ik zoo'n soort schooljongen ben, niet? Als je me alleen wilt gebruiken, om je te amuseeren, zeg het dan, dan ga ik met den eerstvolgenden trein naar huis."

„Nou, nou, matig je wat, zeg. Misschien had ik het niet moeten doen, maar werkelijk, ik heb 't alleen bedoeld, om je ervan te laten leeren."

„Leeren? Wat moet ik daar nu van leeren? Van die kinderachtige verlakkerij!"

„Kinderachtige verlakkerij noem jij dat hè? Goed, dat was het. Maar jij geloofde er toch aan! Geen enkele tegenwerping heb je gemaakt, geen twijfel zelfs heb je geuit. Alles nam je voor zoete koek op. De heele grandioze flauwekul van die verliefdheid, die ik je voordichtte, de heele kant-noch-wal-rakende theorie, die ik eromheen flanste, het was alles evangelie voor je. Als ik je niet weerhouden had, was je haar in den trein al om den hals gevlogen, die schat! Waarschijnlijk had ze je uit louter liefde een beetje vitriool in je oogen gedruppeld. — Nu, ben ik het nog maar geweest, die je iets ongerijmds als waarheid opdischte en ik deed het, om te zien,

of je het zou snappen. Morgen, doet wie weet welke schavuit het ook, maar dan is het niet meer een onschuldige aardigheid, dan kan je goedgeloovigheid de noodlottigste gevolgen hebben! Snap je? Dan kan het je dood zijn! Vertrouw jezelf het beste, vertrouw op wat je waarneemt, maar nooit geheel, op wat de menschen je vertellen. Onthoud dat; het kan nog van veel nut zijn."

Dick zei niets meer. Hij moest zichzelf bekennen, dat Richard eigenlijk groot gelijk had. Hoe kon hij ook zoo gek geweest zijn! Wat was hij toch een opgewonden standje. Nooit werd hij een goed detective, daar kon hij nu wel op zweren, want al begreep hij zijn stommiteiten achteraf heel goed, hij wist, dat hij morgen misschien weer voor wat anders vuur zou vatten, zich weer aan een andere bêtise zou schuldig maken.

Waarachtig, alles pleitte tegen die vrouw en toch... Dick bléef het gevoel houden, dat *zij*, zijzèlf het niet was, die de gruweldaden ondernam, waarvan hij getuige was geweest. Haar vingers, haar handen deden het, maar haar wil, haar wezen, deed het niet. Onder hypnose werden al die handelingen volbracht. Dick wist het zeker!

Aan het station Quai d'Orsay stapten ze in den nachttrein, die hen in bijna twee dagen naar Madrid zou brengen.

Zonder verdere gebeurtenissen was de reis nu verloopen en zij waren de Spaansche grens reeds gepasseerd. De zon was al weer laag aan den hemel en hoewel ze den vorigen nacht goed hadden gerust, voelden zij zich toch moe van die eeuwig lijkende treinreis.

In het begin was de tocht, vooral voor Dick, die nog nooit dezen kant was uitgeweest, vol interessante afwisseling van landschap; na de eerste uren echter, werden de oogen en hersens te moe, om alles frisch te kunnen bezien. Bordeaux had met zijn bedrijvigheid nog even hun aandacht gevraagd 's middags om een uur of één, maar daarna was het eentonig aanzicht van Les Landes hun eenige tijdpasseering geweest, met wat oninteressante Fransche nieuwsbladen. Eindelijk, na Bayonne en Biarritz, mochten zij er eens uit, in Irun, de Spaansche douaneplaats. Daar hadden zij voor het eerst de hooge kammen van de Pyreneeën gezien. Dick vond het jammer, dat hij niet eens voor een paar weken die bergen in kon trekken. De romantische Pyreneeën. Hij voelde zich nu best capabel, om als hoofdman van een bende struikroovers te fungeeren, na al de avonturen, die hij de laatste dagen had meegemaakt. Enfin, hij zou nu in Gibraltar wel een en ander beleven, daaraan twijfelde hij niet. Wat een gelukkige toevalligheid, dat hij zoo goed thuis was in het Spaansch, door de relaties, die zijn zaak met Zuid-Amerika had.

Opeens remde de trein.

„Nu al?" vroeg Dick en keek naar buiten. „Ik zie niets van een station of stad. Volgens den spoorgids stoppen we trouwens het eerst in Medina del Campo, vannacht om een uur of vijf."

„Er ligt zeker wat op de rails," merkte Korver op.

Dick schoof het raampje open en keek naar buiten.

„Je hebt gelijk Richard," riep hij, „en geen kleinigheid ook :een heele vliegmachine op de baan!"

„Dat is niet pluis," gromde Korver tusschen de tanden en hij keek ook naar buiten.

„Ik ga es poolshoogte nemen," zei hij, „maar jij blijft hier en je let goed op, dat er niets gebeurt. Je weet, voorzichtig zijn is voor ons niet overbodig. Houd je revolver bij de hand. Zeg es even, vanmiddag zagen we nog een vliegtuig hè? — Herinner je je nog, hoe laat dat zoowat was?"

„Nou... het zal goed vijf uur geweest zijn."

„En nu is het... kwart voor acht. — Dat zou uit kunnen komen."

Korver stapte uit en liep naar de machine. Deze stond half over de rails, eenigszins scheef, maar onbeschadigd.

De aviateur stond erbij, in gesprek met den hoofdconducteur.

„Ik moest landen," hoorde de detective hem zeggen, „want m'n richtingsroer weigerde. Er is hier prachtig terrein voor een noodlanding, maar door het defecte roer kon ik niet van de spoorbaan afhouden en nu zit ik erop."

„Staat u hier al lang op de baan?" vroeg Korver met deelnemende belangstelling.

„Nee, nog geen tien minuten. 'k Heb het defect juist verholpen; 't was een kleinigheid," antwoordde de bestuurder en keek Korver onderzoekend aan. „Anders had ik hem wel terug kunnen rijden, maar ik zag in de verte den trein aankomen en omdat ik bang was, niet op tijd van de baan te zullen zijn, heb ik den machinist gewaarschuwd."

„O, tien minuten," zei Richard. Hij keek naar het spoor, dat de zware machine in den lossen zandbodem gemaakt had: het was al bijna geheel vol gewaaid. Vlak bij de rails waren diepe voetsporen, alsof er zwaar gewerkt was, om het vliegtuig te verplaatsen.

„U is alleen hierheen gekomen?" vroeg hij den aviateur, die met behulp van enkele reizigers al begonnen was, de machine van de spoorrails af te rijden.

„Ja, alleen. Dat ziet u!" snauwde de man.

„Juist," zei Korver en liep langs de rails, terwijl hij nauwkeurig keek naar de voetindrukken, die hij er naast vond.

Opeens holde hij naar de coupé, waar Dick wachtte. Tegelijk hoorde hij vanuit de groep bij de machine een schril fluiten. Hij stormde zijn wagon in, naar het compartiment, waar hij had gezeten.

„Nou, en?" vroeg Korver Dick, die hem met ongeveinsde verbazing ontving. De detective scheen zeer gejaagd.

„Nou? Wàt nou? Er is niets gebeurd."

„Je bent gek! Vertel op, gauw, anders is het te laat!"

„Maar m'n beste Richard, als ik je nu toch verzeker..."

„Verzeker niets! Is er iemand in de coupé geweest? Ja hè? — Wie?"

„Nee, niemand. — Nou ja, een oude man, die verkeerd was."

„Vertel op! Vlug! Wat deed hij precies?"

„Hij kwam kijken in het bagagenet, of daar ook zijn wandelstok lag. Die had hij vergeten zei hij. Hij klom op die bank daar, maar zag natuurlijk..."

Zijn stem stokte. — Met groote oogen, uitpuilend van angst, keek hij naar een punt boven het hoofd van den detective, toen... pakte hij Richard bij den arm en trok hem naar zich toe, verder den wagen in: vanuit het bagagenet kronkelde een reusachtige slang, een cobra, naar omlaag, de venijnige spleettong, in en uit zijn wijdopen muil latende komen, de gemeene oogen star op de beide mannen gericht. Ze konden de zijgang niet anders bereiken, of ze moesten het monster voorbij: dat zou gelijk staan met zelfmoord.

Hun positie was ontzettend: tergend langzaam, als genietend van het effect, dat zijn aanwezigheid maakte, bewoog het serpent zich in hun richting. — Opeens nieuwe afgrijselijkheid: daar kronkelde ook een cobra in het andere bagagenet. Zacht schuifelde hij naar den kant, waar zij stonden. In doodsangst drongen de mannen tegen elkaar; bijna geen beweging durfden ze maken, want dan zouden de slangen, gevaar vermoedend, zich om hen kronkelen. Hun adem stokte: het klamme zweet brak hen uit. — Steeds nader kwamen de slangen.

Als gehypnotiseerd, bleef hun blik getrokken naar de groene oogen van de giftige monsters.

Korver kwam het eerst uit zijn verstarring tot handelen en, hoewel hij het riskante van zijn pogen inzag, fluisterde hij bijna onhoorbaar tot den lijkbleeken Dick: „Spring uit 't raam! Maar snel!"

Dick begreep. — Zij stonden vlak voor het open raam. Onmerkbaar bijna, boog hij zijn knieën een weinig, terwijl hij achter zijn rug het raamkozijn greep en wip... veerde hij op en liet zich uit het raam buitelen.

Onmiddellijk daarop, stond Korver naast hem. Juist wilde Dick hem feliciteeren, toen hij merkte, dat de detective al weer weg was.

Hij holde naar de vliegmachine... te laat! Zwaar ronkte de motor, het vliegtuig verhief zich van den grond en vloog weg in pijlsnellen vaart. Korver loste nog een paar schoten met zijn revolver, maar zonder resultaat.

De treinreizigers, die het schieten van Korver met verbazing hadden opgemerkt, wuifden naar de machine, waarin nu duidelijk twee personen zichtbaar waren.

Richard was intusschen naar den hoofdconducteur gerend en bracht hem op de hoogte van het gevaar, waarin de reizigers van den eenen wagon door de aanwezigheid van de slangen verkeerden.

Toen de inzittenden ermee bekend waren gemaakt, ontstond er een panische schrik: door de portieren stormden ze naar buiten; door de raampjes lieten mannen, vrouwen en kinderen zich naar buiten rollen; in een halve minuut was ieder den wagen ontvlucht, alsof ze met de pest besmet was.

Er werden vrijwilligers opgeroepen voor de Cobra-jacht en in een ommezien was de locomotief bestormd door mannen, die zich voorzagen van bunkerkolen, vuurijzers en kolenscheppen. De machinist had de grootste moeite, zijn machine voor démontage te bewaren. Met den hoofdconducteur voorop, rukte het heldencorps nu op den wagon aan, aangemoedigd door de kreten der achterblijvende vrouwen en kinderen, die de lucht met een waar krijgsgehuil vervulden. Opeens hoorden ze een schot in den wagen. De troep stond onmiddellijk stil. Het geschreeuw verstomde. Allen wachtten in angst en spanning, wat er gebeuren zou. Toen er geen geluid meer kwam, maakte men zich gereed, weer verder te gaan. De hoofdconducteur vond het onverantwoordelijk, om vooraan te blijven en trok zich in de achterhoede terug. Maar... weer klonk een schot! De heele heldenschaar retireerde in looppas naar veiliger zônen, de hoofdconducteur voorop!

Richard, die het heele spelletje kalm had aangezien, begreep al bij het eerste schot de toedracht. Vanaf dat zij naast elkaar in het gras lagen, had hij Dick niet meer gezien en hij was dan ook niet verwonderd, toen hij zag, dat even na het tweede schot een slap slangenlichaam door het raampje van hun coupé naar buiten vloog, gevolgd door een tweede, eveneens levenlooze slang, waarna met de nog rookende revolver in de hand, Dick, glunderlachend, voor het raampje verscheen, de verwonderde menschenmenigte minzaam toewuivend. — Een spontaan gejubel steeg op voor den held, die alléén twee slangen had verslagen.

Het was een ware ovatie. De mannen gooiden hun hoeden in de hoogte, de vrouwen wierpen hem kushandjes toe. Het scheen Dick uit-

stekend te bevallen. Het was trouwens voor het eerst in zijn leven, dat hem zooiets overkwam. Hij bleef buigend staan en scheen te verwachten, dat men hem minstens op de schouders zou ronddragen. Maar hij rekende buiten den waard; de gevaarlijke slangen lagen nog vóór den wagen en men bleef liefst op een twintig pas afstand. Je wist nooit of zoo'n beest misschien nog leefde!

De hoofdconducteur, wien de huldiging van dien vreemden sinjeur een doorn in 't oog was, omdat hij die gaarne voor zich gewenscht had, maakte spoedig aan de drukte een eind, door alle passagiers te gelasten, hun plaatsen weer in te nemen.

„Waarom doe je dat?" vroeg Dick, toen hij zag dat Korver het lichaam van de kleinste slang oprolde en mee in de coupé nam.

„Daar zijn de menschen heel bang voor," antwoordde de detective, terwijl hij de slang in een plaid wikkelde en in een koffer stopte, „dat kan nog van veel nut zijn."

De trein zette zich weer in beweging.

„Hoe kwamen die slangen hier nu precies? Dat stond zeker in verband met die vliegmachine?" vroeg Dick nu, die zich de toedracht nog lang niet helder kon voorstellen.

„Jongen, dat hebben we weer aan jouw blauwoogige geliefde te danken. Ze schijnt niet te kunnen rusten, vóór ze je in den hemel weet."

Ongeloovig keek Dick Korver aan.

„Ik zal het je uitleggen. Direct toen jij vertelde van een vliegmachine op de baan, kreeg ik achterdocht.

Vanmiddag, toen we dat vliegtuig langs zagen gaan, had ik het al vreemd gevonden, want voor zoover ik weet, is er hier geen vaste luchtlijn. Het bleek mij, toen ik uitstapte, dat mijn gevoelens mij niet bedrogen, want de positie, waarin de machine verkeerde, was al byzonder eigenaardig. De aviateur beweerde namelijk, dat hij nog geen tien minuten geleden geland was, terwijl ik aan de sporen in het zand zag, dat hij minstens drie kwartier loog. Verder zeiden die sporen mij, dat het vliegtuig met geweld op de spoorbaan getrokken was. Het was duidelijk, dat de trein met opzet tot stilstand was gebracht.

Toen ik langs het al half uitgewaaide spoor liep, zag ik, dat er twee paar voetindrukken zichtbaar waren en wel één paar van de normale lengte van een mannenvoet, en één paar veel kleiner, klaarblijkelijk van een vrouw. Toen wist ik, dat mijn heele hypothese juist was, maar ik wist ook, dat wij in gevaar waren, vooral jij, in den wagen.

Ik holde naar je toe; uit de groep bij de machine klonk gefluit. Te

laat, dacht ik, want ik snapte, dat de aviateur mij had begrepen en nu de vrouw, die ergens aan het werk was om ons een of andere hinderlaag te leggen, waarschuwde. Misschien kon ik haar pogen nog verijdelen. De rest weet je: haar toeleg gelukte, alleen het toevallig openstaande raampje heeft ons gered."

„Dus zou die oude man..."

„Ja, dat was ze. Het beroerde is, dat zij nu wéét, dat wij niet dood zijn, want ze heeft ons natuurlijk het raampje, dat zij in de gaten hield, uit zien tuimelen en ik ben zoo stom geweest, om te schieten, wat een nog duidelijker bewijs van onze redding was. Een onvergeeflijke fout was dat Dicky."

„Wat hindert dat nou?"

„Wat dat hindert? Als ze dacht, dat we dood waren, zou ze ons met rust laten, maar nu ze ons weer levend gezien heeft, zal ze weer iets anders bedenken."

„Een gezellig vooruitzicht," vond Dick en streek met welgevallen over de revolver in zijn jaszak.

„Ja jong! De liefde, dat is me iets!" besloot Richard en zachtjes neuriede hij:

„Und hät'st du nicht
die schönen blauen Augen..."

De hoofdconducteur kwam binnen. Hij keek zeer streng.

„Weet u meneer," wendde hij zich tot Dick, „dat u zich schuldig heeft gemaakt aan vergrijp tegen het Reglement op de Spoorwegen?"

„O, van dat schieten, bedoelt u?" vroeg Dick, die zich voorstelde, zich wat met den „hoogwaardigheidsbekleeder" te vermaken.

Ook Korver scheen daar veel voor te voelen en hielp:

„Och meneer, 't zijn maar een paar kleine gaatjes, kijk..." en hij wees naar twee kogelgaten in de zoldering van den wagen. „Met vijf centen stopverf is de Directie der Spaansche Spoorwegen klaar."

„Ja, ja, dat ken ik," antwoordde de hoofdconducteur nijdig, „die praatjes zijn oud nieuws. Nee meneer, ik bedoel iets anders! U hebt véé hier in den wagen. Véé! En dat is tegen het reglement."

Met groote oogen keken Richard en Dick eerst naar den hoofdconducteur, toen naar elkaar en barstten in een schaterlach uit.

„Vee!" gierden ze.

„Zeg Richard," bracht Dick er haast stikkend van het lachen uit, terwijl hij op zijn horloge keek, „we mogen wel om onzen tijd denken, je moet direct melken!"

„Ja," proestte Korver, terwijl de tranen hem over de wangen liepen, „haal de emmers maar vast uit het net!"

Eindelijk kreeg de hoofdconducteur, die, wit van woede, het einde van de lachbui had afgewacht, weer gelegenheid zich verstaanbaar te maken. Hij haalde een boekje uit zijn zak en las:

„Artikel 391 bis van het Reglement van Vervoer op de Spaansche Spoorwegen luidt:

„Het vervoer van vee geschiedt uitsluitend in de daarvoor bestemde vee- of beestenwagens. Onder „vee" wordt verstaan niet alleen, wat gewoonlijk „vee" wordt genoemd, doch elk dier, uitgezonderd honden, witte muizen en kanarievogels." — U" hier wendde hij zich weer tot zijn twee, nu quasi-ernstig luisterende slachtoffers, had bij u, minstens twee reptielen, dus moet ik proces-verbaal opmaken."

„Nee, dat meent u toch niet?" vroeg Korver, „dat is toch niet waar? — Ik dacht, dat dieren, die goed afgesloten werden meegenomen en niet door geluiden of gedragingen aanstoot konden geven, vrij waren."

„Dat hebt u mis", besliste de man, die begon te gelooven, dat zijn prestige zich weer wat hersteld had, „dat is niet zoo en zoo'n regeling heeft ook nooit bestaan. Maar," en hij draaide zijn snorpunten op, „al was het wèl zoo, ik geloof, dat uw vee, *wel* door gedragingen aanstoot heeft gegeven, is het niet?"

„Maar man," riep Dick, „die slangen waren heelemaal niet..."

„Au!" voltooide hij binnensmonds zijn zin, want Korver gaf hem een gevoelige trap op zijn likdoorn.

„Kijk es, meneer de hoofdconducteur," begon Korver met een deemoedig gezicht, „daar hebt u wel gelijk in, maar wij konden daar heusch niets aan doen. Het is de schuld van de Spoorwegdirectie zelf."

„Wat? Dat uw slangen den heelen trein in opschudding brengen en ons een half uur vertraging bezorgen?"

„Pardon, u vergeet de vliegmachine meneer de hoofdconducteur."

„Praatjes! Die was in vijf minuten van de baan."

„Juist. Maar dat was vijf minuten te laat. Er hóórt geen vliegmachine op de spoorbaan te staan. Als de directie overal hekken langs de rails gezet had, was die vliegmachine er niet op gekomen en hadden die slangetjes hier niet rondgekropen."

„Dat begrijp ik niet."

„Ik begrijp best, meneer de hoofdconducteur, dat u dat niet begrijpt. Kijk, ziet u, ik ben reiziger."

„Zoo."

„Ja, reiziger in slangen, in levende slangen, meneer de hoofdconducteur."

„Hè, wat?! Als u mij voor den gek denkt te houden..."

„Dan laat u me arresteeren, nee, nee meneer de hoofdconducteur, daar denk ik niet over. Werkelijk, ik ben reiziger voor een Cobra-firma op Honoloeloe."

„Hm. Nooit van gehoord. Eigenaardig," bromde de ongelukkige conducteur, die ondanks Richards beslistheid nog niet erg overtuigd scheen.

„Ik moet nu naar een circus in Cadiz, met monsters, begrijpt u? Ik hoop daar een ordertje van een stuk of vijftig te plaatsen."

„Vijftig? Wat doen ze daar in 's Hemelsnaam met vijftig slangen?"

„Nou, bezweren hè? Door slangenbezweerders."

Dicks aandacht scheen, hoewel het al heelemaal donker was, geheel door het landschap in beslag genomen, althans hij zat met zijn gezicht stijf tegen het glas gedrukt.

„Ik zeg, je moet maar pech hebben, meneer de hoofdconducteur," ging Richard onvervaard verder, „dat komt nou allemaal door die beroerde vliegmachine — en, door hem daar," en hij wees op Dick.

„Natuurlijk ging ik even naar het vliegtuig kijken. Ik kom na een poosje terug en wat heeft me nou die ezel gedaan? Heeft hij de slangen vrij gelaten, terwijl ik weg ben. Nou is dat niet zoo heel erg, want hij is óók in de slangen, ziet u meneer de hoofdconducteur; hij weet precies, hoe je met ze om moet gaan. Maar waaraan denkt die stommeling nou niet? Dat ik in de Cobra's ben en hij in de Ratels — dat zijn, eh... ratelslangen, snapt u, meneer de hoofdconducteur? Nou, die kunnen elkaar gewoon niet luchten of zien hè. In de natuur meneer, vreten ze elkaar levend op — heb ik vaak zelf gezien.

Nou, die ratel-lucht heeft hij natuurlijk bij zich hè en daar heb je meteen de poppen aan het dansen.

Dol waren ze, meneer de hoofdconducteur! Gewoonweg dol! — Er zat niets anders op, dan ze dood te schieten. Wat een strop, meneer de hoofdconducteur, wat een strop!"

En Korver trok een gezicht of hij minstens op het punt stond failliet te gaan.

De conducteur keek iets minder streng; Dick maakte een snikkend geluid.

„Hoeveel denkt u," begon Korver weer, „dat die boete me zal kosten?"

„Ja, hm, dat weet ik zoo net niet, hè. Dat moet uitgemaakt worden door de Heeren. Dat begrijpt u."

„Ja, ja, natuurlijk. Zouden de „Heeren" dit genoeg vinden?" en Korver drukte den man een Spaansch bankbiljet in de hand. Er scheen even iets te lichten in de oogen van den hoofdconducteur.

„Ik weet niet," zei hij, „maar ik zal het bij mij houden. Geeft u mij uw adres maar, als het niet genoeg is, hoort u het wel."

„Juist," zei Korver en hij gaf Dick een knipoogje.

„Richard del Korba, Piazzo del Stadhoudero Hawaï, Honoloeloe."

„Wacht", ging hij voort, „het is wat veel om te onthouden, ik heb wel een kaartje bij mij."

Hij nam den koffer uit het net en haalde de riemen van de plaid.

„Stil maar m'n beestje, het is de baas hoor!" zei hij, terwijl hij tusschen de plooien van den reisdeken keek.

„Zeg," dit tegen Dick, maar zóó, dat de verbaasde en eenigszins argwanend toekijkende conducteur het goed kon hooren, „ga jij even in de coupé hiernaast, ik geloof, dat hij weer wild wordt. Ik ben niet van plan," — hier had hij de plaid zoover los, dat de kop van de doode slang te zien kwam, — „om ook m'n derde Cobra te verliezen door jouw ratelstank!"

Het was al genoeg. Dick had nog geen voet verzet, om aan Korvers verzoek te voldoen en reeds was de conducteur aan het einde van de gang en schoot een anderen wagen binnen.

Nog langen tijd waren ze niet in staat een gesprek te voeren, zoo onbedaarlijk lachten zij uit.

„Ik geloof," eindigde Richard, „dat we van dat conducteurtje weinig last meer zullen hebben. Enfin, hij is er goed voor betaald.

De Cobra werd netjes opgeborgen en zij maakten zich gereed, hun eersten nacht op Spaansch grondgebied door te brengen.

HOOFDSTUK VII.

DOUANEBEAMBTEN.

De pessimistische voorspelling van Korver was voorloopig niet uitgekomen: zij waren in Gibraltar gearriveerd en noch in den trein, noch tijdens hun verblijf in Madrid van bijna een geheelen dag, noch bij hun overstappen te Babodilla, was er een aanslag op hun leven gepleegd.

Het was nu één uur in den namiddag en zij voelden zich vol frissche kracht, om, wat er dan ook mocht komen, te trotseeren. Het boottochtje, dat, van de haven van Algésiras tot de rots van Gibraltar, de laatste étappe van hun vermoeiende reis had uitgemaakt, had hun goed gedaan. Volop hadden ze genoten van den heerlijken, frisschen zeewind en het verrukkelijk gezicht over de Straat van Gibraltar.

Vooral Dick was een en al bewondering.

„Ja," had Richard gezegd, „dat had ik ook, toen ik hier voor 't eerst kwam. Het is een betooverend gezicht."

Juist hadden ze een hotel besproken.

„Weet je wat jij nu eens doen moest Dick," zei Korver. „Ik heb enkele noodzakelijke besprekingen te houden met de Engelsche autoriteiten hier, ga jij nu es wat van de streek genieten. Je bent bij die prozaïsche besprekingen niet direct noodig en het resultaat deel ik je toch wel mee. Zorg, dat je om half vier aan de Prefectuur van Politie bent. Kijk, dat is dat gebouw daar" en hij wees Dick een groot, wit huis, dat op eenige honderden meters afstand in de hoogte lag. „Daar vraag je naar Mr. Burnes, van de douane."

„En dan, wat moet ik hem zeggen?"

„Niets. Hij zal je wel verder helpen. Hij weet dan van je komst af. Dus half vier, Mr. Burnes! Amuseer je."

Korver verwijderde zich in de richting van het witte gebouw en er zat voor Dick niet veel anders op, dan maar wat rond te dwalen.

Hij had prachtig den tijd, om nu alles, wat hij alzoo van deze historisch-beroemde kaap gehoord had, aan de werkelijkheid te toetsen.

Dreigend stak het kolossale rotsgevaarte in zee, alleen door zijn vorm al, den indruk gevend van kracht, trots en onverwinlijkheid. Hoeveel te meer sprak dat alles nog, als je bedacht, dat in de ruim tweehonderd jaar van hun heerschappij, de Britten er een van de sterkste fortificaties ter wereld van hadden gemaakt.

Geen schip kon de nauwe doorgang hier passeeren of de kanonnen, die in de rotswanden verborgen waren, moesten het goedvinden.

Dick voelde, dat zoo ergens, hier het „Brittain rules the waves" op haar plaats was. Wat beteekende voor de geweldige kanonnen de breedte van de straat, waarvan Dick flauw den overkant zag, met de rotsomtrekken van het Spaansch-Afrikaansche Centra? Zoo, allerlei bespiegelingen in zichzelf makende, vloog de tijd om en weldra stond hij voor de deur van het politie-bureau en vroeg aan den portier Mr. Burnes te spreken.

Even moest hij wachten en toen werd hij binnengelaten in een lokaal, waar temidden van den grootst mogelijk denkbaren rommel, een man bezig was, voor een spiegel zijn haar te kammen. Hij scheen Dick niet te hebben hooren binnen komen, want zonder zich om te draaien bleef hij zich met zijn toilet occupeeren. Dick wachtte geamuseerd af hoe lang dat wel duren zou. „Voor een Engelschman doet hij nogal Spaansch," dacht hij.

In den spiegel kon hij zien, dat de man niet zoo jong meer was en zich mocht verheugen in het bezit van een geweldige sik en een paar zeer oud-modische puntsnorren.

Opeens scheen de douanier ook hèm te bemerken, want hij keek hem

in den spiegel verrast aan en, zonder een woord van verontschuldiging over de ongewone ontvangst, evenmin de moeite nemende hem rechtstreeks aan te kijken, begon hij:

„Zoo, ben je daar? Mooi op tijd. — Kleed je maar vast uit. Daar ligt een pakje voor je. Je komt in mijn dienst, gesnapt? Ook in de belastingen. Het betaalt goed hoor!" lachte hij, toen Dick hem met de grootste verbazing in den spiegel aanstaarde. Hij begreep er geen jota van.

„Pardon, ik geloof dat ik verkeerd ben; ik moet zijn bij Mr. Burnes."

„Nee, die is goed!" lachte de man bij den spiegel en hij draaide zich nu naar Dick om.

„Daar had ik nog niet eens aan gedacht, dat ik vermomd was. Kom Dicky, herken je me nu nòg niet?"

Nu kwam Dick er pas achter.

„Allemachtig, wat kun jij je goed grimeeren!" riep hij uit den grond van zijn hart. „Ik had je niet herkend. Alleen je stem..."

„M'n stem? En m'n taal dan? Ik sprak toch meteen Hollandsch tegen je. Een Engelsche douanebeambte, die Hollandsch spreekt! Zeg, jij bent óók gemakkelijk te vangen! Man, vooruit, maak voort en doe dat apenpakje daar, aan! Ik zal straks je gezicht wel wat toetakelen. Je moet altijd grimeerbenoodigdheden bij je hebben, je ziet, dat kan nog van veel nut zijn. — Onderwijl, luister. Wij zijn Engelsche douanebeambten en moeten schepen onderzoeken. Er is namelijk door de Engelsche geheime politie ontdekt, dat er een schip op weg is naar Britsch-Indie met een partij machine-geweren en munitie aan boord. Dat zou dan bestemd zijn voor de opstandelingen bij de relletjes, die er op 't oogenblik plaats vinden door het strenge optreden van Lord Hombury, den nieuwen onderkoning. Je begrijpt, de Engelsche regeering moet in elk geval die lading onderscheppen en daarom wordt elk schip, onverschillig van welke nationaliteit het is, aangehouden en gevisiteerd door de douane, geasssiteerd door marinesoldaten."

„Ja, maar, ik begrijp niet, wat wij daarmee te maken hebben."

„Dat is anders nogal duidelijk. Het schip, waar wij op uit zijn, moet hier ook passeeren en zoo kan er gemakkelijk onderzocht worden, niet alleen of er wapens, maar ook of er de gezochte Chineezen aan boord zijn. En — die zijn er."

„Geweldig!" rieD Dick. „Dat gaat prachtig zoo! Wat een gelukkig toeval hè?"

„Wat?"

„Dat dat schip met wapens juist nù aangehouden moest worden."

„Ja," zei Korver droog. „Maar weet je, wat nou nog het aller-

mooiste is? De Engelsche regeering zal pas vannacht ontdekken, dat er geweren en zoo verzonden zijn. Het wordt dus morgenochtend, voordat de visitatie beginnen kan. Dat komt net mooi uit, want gisteren in Madrid en vandaag hier in Gibraltar, heb ik getelegrafeerd naar de politiestations aan de Fransche, Spaansche en Portugeesche kust en zoo weet ik, dat de „Blue Cross" op zijn vroegst morgen om twaalf uur hier kan zijn."

„Maar hoe kan het nu, dat jij al van dat munitie-vervoer weet en de Engelsche regeering nog niet?"

„Omdat mij dat beter uitkomt."

Dick snapte er niets van en bleef, de douane-jas half aan, Richard met open mond staan aankijken.

„Je bent hardleersch," zei deze, na een poosje van dien aanblik te hebben genoten, „zooals ik je in Rotterdam al zei: het schip moèt Gibraltar aandoen. Het doet het, zonder reden, natuurlijk niet aan; daarom heb ik een reden gemaakt: ze worden door de douane aangehouden, zoogenaamd, omdat er geweren aan boord kunnen zijn."

„Dus, die heele geschiedenis daarover is..."

„Fantasie. Maar denk erom: jij, de prefect van politie en ik, zijn de eenigen, die dat weten. Verder weet niemand het. Iedereen denkt dus, dat dat bevel van aanhouding werkelijk van de regeering uitgaat."

„Waarom laat je die andere schepen niet gaan en onderzoekt alleen de „Blue Cross"?"

„Alle schepen worden gevisiteerd, dat is veel beter, want het gerucht van zoo'n visitatie verspreidt zich natuurlijk snel. Als ze nu hier aankomen, weten ze vermoedelijk al, dat ze zullen worden aangehouden en dat zal minder achterdocht wekken."

Den volgenden morgen leverde de baai van Gibraltar een ongewoon gezicht op. Alle van het Westen komende schepen moesten voor anker gaan en werden, het een na het andere, bezocht door de motorboot van de douane. Een patrouillevaartuig van de Marine lag midden in de baai, tusschen Gibraltar en Algeciras, teneinde te voorkomen, dat een van de schepen zich aan het onderzoek zou onttrekken.

Korver en Dick zaten op een bank aan het dek van het patrouillevaartuig. Dick genoot bij het aanschouwen van al die bedrijvigheid en de wetenschap, dat die heele comedie alleen dóór en vóór hèn in elkaar gezet was, maakte hem nog vroolijker.

Bij de bemanning van het vaartuig en ook bij de douanebeambten, gingen zij door voor speciaal voor dit ernstig geval, uit Engeland gestuurde douaniers die, zoodra de Engelsche regeering van „de

zaak" vernomen had, per vliegtuig hierheen waren gekomen. Voor den vorm waren ze dan ook pas om een uur of elf op het terrein der operaties verschenen, als het ware „versch uit hun vliegtuig".

Aangezien een geschikt landingsterrein voor vliegmachines wel een uur van de baai was gelegen, kon niemand weten, dat er geen vliegtuig gedaald was.

's Morgens vroeg, had Korver een reusachtige koffer van het station laten halen.

„Op laten zenden uit Amsterdam Dick," had hij gezegd. „Daar zit allerhande spul in, dat misschien nog van veel nut kan zijn."

Zoo zaten zij nu al op het schip van elf uur af.

„Zoodra er iets verdachts wordt gevonden, moeten wij onmiddellijk gewaarschuwd worden!" had de detective voor den vorm bevolen.

Gewapend met een flinken zeekijker, nam hij de nieuw aankomende schepen nauwkeurig op. Eindelijk, tegen twee uur, verscheen de „Blue Cross".

Dadelijk ging Richard naar den commandant van het patrouillevaartuig.

„Wilt u zoo goed zijn, de vlet even te waarschuwen, om langszij te komen? Ik zie daar een schip aankomen, genaamd de „Blue Cross". Ik heb speciaal opdracht, dat schip grondig te doen onderzoeken: het staat onder sterke verdenking. Het is maar het beste, dat mijn collega en ik het onderzoek persoonlijk leiden. Wees zoo goed, mij ook een twaalftal marinesoldaten mee te geven; het is mogelijk, dat men zich verweren zal."

Tien minuten later was de motorvlet op weg naar de „Blue Cross", die juist zijn ankers had uitgeworpen. De vlet was bemand met de twaalf marinesoldaten, de vier gewone douanebeambten en de twee pseudo-douaniers: Richard en Dick.

„Denk erom," waarschuwde Korver nog de heele bemanning, dat u geen van allen laat merken, dat het schip onder verdenking staat. Het is veel beter, hen in den waan te laten, dat wij hen niet wantrouwen. Zij zijn juist aangekomen, dus kunnen ze niet gezien hebben, dat voor hen andere maatregelen zijn genomen, dan voor de overige schepen werd gedaan."

Boven aan den valreep wachtte de kapitein het gezelschap op.

Korver deelde hem de reden van de aanhouding mee, toonde de volmacht van den prefect van politie en bood zijn verontschuldiging aan voor den last, dien zij hem veroorzaakten.

Hoewel de man zeer voorkomend was, ontging het Korver toch niet, dat hij zenuwachtig scheen. Vooral het groote aantal marine-

soldaten, dat zich zóó langs de railing had opgesteld, dat niemand onopgemerkt het schip kon verlaten, scheen hem te verontrusten. — Korver stelde hem daaromtrent echter op zijn gemak.

„Orders van hooger hand zijn altijd een beetje overdreven," lachte hij.

Met den kapitein als gids, gingen de douaniers het schip door. Alle ruimen, hutten, verblijfplaatsen, kasten, werden nagezien, maar nergens waren wapens, maar ook... nergens waren Chineezen te vinden. Korver had den kapitein al direct om de plattegronden van dekken en ruimen gevraagd, zoodat de man aan de hand van die papieren, niets kon overslaan. Ook kon de detective niet ontdekken hoewel hij er natuurlijk zéér op lette, dat de kapitein probeerde een ruimte voor hem verborgen te houden.

Schijnbaar toevallig, sloeg Korver eens een hut over, maar dadelijk maakte de kapitein er hem op opmerkzaam en liet hem de hut zien.

„Hoeveel bedraagt de diepte van de „Blue Cross"?" vroeg Richard als terloops aan den gezagvoerder.

„U bedoelt, hoeveel diepgang het schip heeft?" vroeg de ander.

„Nee, ik bedoel de diepte, van het bovenste dek tot de kiel."

„Dat is 8.10 M." zei de kapitein. „U kunt dat trouwens ook op den plattegrond zien."

Het leek een onbegrijpelijk mysterie. De Chineezen waren nergens te vinden; de ankerkluis, de ruimten onder de ketels, het kombuis, de sloepen, niets werd bij het onderzoek overgeslagen maar... niets werd ook gevonden.

Daar stonden ze weer aan het dek. Ze konden, wilden ze niet een eigenaardigen indruk maken, niet langer aan boord blijven. Trouwens, geen van de vier douane-beambten twijfelde eraan, of de verdenking was ongegrond geweest en een ander schip zou de contrabande aan boord hebben. — Ook Dick vond het nutteloos, langer te blijven. De Chineezen zouden wel ergens in Frankrijk of Spanje aan land zijn gegaan en hun spoor waren ze nu volkomen kwijt geraakt.

Ook Korver scheen de visitatie als geëindigd te beschouwen. Luchtig praatte hij wat met den gezagvoerder, af en toe schampere opmerkingen makend, over de drukte, die ze in Londen over dat ongelukkige stelletje geweren maakten.

Hij haalde een papier voor den dag, teneinde daar een of andere aanteekening op te maken en greep naar de plaats, waar gewoonlijk zijn vulpen stak.

„Allemachtig," zei hij, „daar ben ik m'n vulpen kwijt."

„Had u hem wel bij u?" vroeg de kapitein, die tijdens het onderzoek door Richard's jovialiteit geheel op zijn gemak scheen gekomen.

„Jazeker had ik hem bij mij. Ik heb hem straks nog gebruikt toen ik even een notitie moest maken. Wacht, waar waren we toen?" Hij dacht even na. — „Ik heb het; het was beneden, in het middelste ruim. Ik herinner mij nu, dat ik hem op een van de ijzeren dwarsspanten heb neergelegd. Ik weet het nu precies."

Zij stonden vlak bij het luik en Korver liep den ijzeren ladder, die afdaalde in het ruim al af.

„Ik kan er wel iemand om sturen," riep de kapitein; maar terwijl hij zooiets mompelde van: „Weet zelf beter te vinden," was de detective al verdwenen.

Na een minuut of tien, verscheen hij weer, in gezelschap van twee matrozen. Zijn gezicht stond zeer ernstig, toen hij zei: „Het spijt mij wel kapitein, maar ik geloof, dat deze mannen met de zaak uitstaande hebben. Wat deden ze in het ruim?"

„Daar had ik ze gestuurd," zei de kapitein. „Ze moesten de zakken, die we daarstraks omver gehaald hebben, weer op hun plaats zetten."

„Zoo!" zei Korver. „En weet u, waarop ik ze betrapte? Dat ze een ijzeren plaat van de huid van het ruim met krijt merkten. Ik geloof vast, dat daar meer achter zit. Dat ruim moet onmiddellijk weer onderzocht worden en deze mannen zullen we fouilleeren."

Hoe de kapitein ook te keer ging, het hielp hem niet. Korver stuurde Dick met de vier beambten naar beneden en begon zelf, in tegenwoordigheid van den kapitein, de matrozen te fouilleeren.

„Ha, daar hebben we al iets," zei hij, een papier, waarop geheime teekens en cijfers stonden, uit den zak van een der matrozen halend. „Dat zal ons na ontcijfering, wel wat wijzer maken. — Wat beteekent dat mannetje; wat staat erop?"

De matroos gaf geen antwoord.

„Hé, jij daar, niet doen!" riep de detective opeens en hij greep den arm van den anderen matroos, die een stuk papier overboord wou gooien.

„Geef hier! — Aha, ook geheimschrift. — Jij wilt zeker ook niets van de beteekenis verklappen hè? — 't Is maar een kwestie van tijd hoor, we komen er heusch wel achter."

„Wilt u deze mannen even in verzekerde bewaring nemen kapitein?"

De beide verdachte matrozen werden in een hut opgesloten.

„Weet u wat ik denk, Mr... kom, hoe heet u ook weer?" vroeg Richard den kapitein.

„Backing."

„Juist, Mr. Backing?"

„Nee, ik begrijp er niets van," antwoordde de kapitein, die door het voorgevallene erg in de war scheen.

„Ik denk," stelde Richard hem gerust, „dat die matrozen een paar geraffineerde schavuiten zijn. — Ze zijn zeker in Engeland aan boord gekomen?"

„Ja."

„Juist. Dat ijzeren schot hebben ze met opzet gemerkt, toen zij mij naar beneden hoorden komen. Dat was, om de verdenking op dit schip te laten vallen, in de hoop, dat het schip, dat wèrkelijk de wapens aan boord heeft, minder grondig onderzocht zal worden. Die mannen zijn in het complot, wat ik u zeg. — O, Mr. Backing, je moet ze kennen de trucs! — Als u wist, wat ik in mijn veeljarige douane-practijk al zoo heb meegemaakt!"

Het gezicht van den gezagvoerder klaarde op.

„Daar had je," begon Richard weer, „in 1910 dat geval met..."

Zoo ging hij een poosje door met vertellen van douane-avonturen en al gauw verschenen de vijf anderen weer op het dek.

„Nou?" vroeg Korver.

„Niets gevonden," luidde het antwoord. „Wij hebben alles grondig onderzocht, maar er was absoluut niets."

„Dan weet ik het wel," zei Korver met een knipoogje naar den kapitein. „Die twee heeren zullen we aan den wal wel gauw tot bekentenis krijgen."

„Aan den wal?" vroeg de kapitein verschrikt, „wilt u ze dan van boord afhalen?"

„Natuurlijk Mr. Backing. Dat spreekt toch vanzelf. Het zijn waarschijnlijk leden van een smokkelaarsbende. In elk geval staan zij onder zware verdenking. — Voor uw schip bestaat geen directe aanleiding voor verdere aanhouding; als er nog iets verhandeld moet worden, melden wij u dat wel draadloos."

„Dat is nu wel allemaal heel mooi," zei de kapitein, „en ik kan me wel begrijpen, dat de menschen aan wal daar niet aan denken, maar zonder die twee matrozen, kan ik niet varen. Ik heb die menschen voor het werk aan boord absoluut noodig. U begrijpt natuurlijk, dat wij nooit méér bemanning meenemen, dan strikt noodzakelijk en vooral op zoo'n klein schip als dit, waar maar weinig equipage aan boord is, kan een tweetal matrozen onmogelijk gemist worden. Op de heele schuit zijn er maar vier meneer en die moeten hard werken, om alles klaar te krijgen."

„Tja," zei Korver, terwijl hij een bedenkelijk gezicht trok, „daaraan had ik zoo gauw niet gedacht. — Maar mee moeten ze. U zult me toegeven, dat de belangen van een schip achterstaan, bij die van een wereldrijk. — Aan wal zal ik echter mijn best doen, om een paar man voor u op te pikken, die wel zoo'n reisje naar Indië als matroos

willen meemaken. Ja, gerust, u kunt ervan overtuigd zijn, dat ik het voor u in orde maak. Vóór vannacht hebt u twee plaatsvervangers."

Nog een paar minuten en de vlet tufte zijn last weer over de baai.

Zij gingen nu regelrecht naar de kust, want eerst moesten de twee matrozen, wien de handboeien waren aangedaan, in verzekerde bewaring worden gesteld.

„Jullie kunt wel gaan!" zei Richard tot de twee marine-soldaten, die de boosdoeners tot het kantoor van de politie-prefectuur hadden begeleid.

Toen de mariniers verdwenen waren, klopte Korver de geboeiden op de schouders en zei hartelijk lachend: „Dat heb jullie prachtig voor elkaar gebracht. Ik zal je gauw de boeien afnemen. — Ziezoo. Nu wacht je maar een kwartiertje, dan kun je de papieren krijgen, die je over de grens weer naar Engeland zullen helpen. En hier is —" hij gaf ieder een biljet van £ 75—, „de rest van je belooning."

Stom van verbazing hadden Dick en de politieprefect toegezien.

„Wat heeft dat nu te beteekenen..."

„Ga je verkleeden!" riep Korver Dick toe. „Hier heb je kleeren. — Straks zal ik je alles uitleggen!"

HOOFDSTUK VIII.

DE „BLUE CROSS".

Het was al donker, toen een vlet langszij de „Blue Cross" aanlegde en twee mannen, ieder met een grooten bultzak bij zich, de valreep beklommen.

De wachtdoende matroos vroeg hen wat zij wilden, maar zij schenen hem niet te verstaan. Al gauw merkte de Engelsche matroos, dat hij met Spanjolen te doen had. Zij hadden een brief voor den kapitein bij zich en werden in diens hut gebracht.

„Zoo," vond de kapitein, na het epistel gelezen te hebben, „zijn dat de plaatsvervangers? — Anders niet veel soeps, volgens dit getuigschrift. „Hebben nog weinig als matroos gevaren en zijn driftig en vechtlustig." — Dat belooft wat. Ik zal ze maar niet bij de anderen in het matrozenlogies onderbrengen. Die kunnen toch al geen Spanjolen luchten of zien. Gelukkig, dat hij wat Spaansch kende, anders kon hij ze niet eens duidelijk maken, wat hun werk was. Overigens, wel flinke kerels zoo te zien. Hij zou es kijken, wat ze van Engelsch verstonden."

Half Engelsch, half Spaansch, stelde hij hun nu enkele vragen, die blijkens de antwoorden, begrepen werden.

„Vreemd," mompelde de kapitein, „wat heeft die eene man een

lichte oogen voor een Spanjaard! En... ja... ik zou haast durven zweren, dat ik zulke oogen meer gezien heb... maar waar?"

Hij moest zichzelf bekennen, eigenlijk niets in zijn schik te zijn met die twee nieuwelingen. Niet alleen door wat die douanier Burnes van vanmiddag, in dat hun meegegeven briefje had geschreven, maar, iets aan die menschen zelf beviel hem niet. Hij had er een voorgevoel van, dat zij hem nog groot onheil zouden aanbrengen.

„Zouden het misschien spionnen zijn?" schoot hem door het hoofd.

Ach wat, nonsens, de omstandigheden, waaronder ze gekomen waren, waren van dien aard, dat er niet de minste reden tot argwaan kon bestaan.

„Enfin," dacht hij, „straks, in volle zee, zal ik ze wel eens ondervragen. Nu moeten we maar zien, hier zoo gauw mogelijk vandaan te komen."

Juist wilde hij de mannen naar hun onmiddellijken superieur, den bootsman verwijzen, toen de marconist binnenkwam en hem in het Engelsch haastig eenige woorden influisterde.

De woorden „aanslagen mislukt voorzichtig" waren even verstaanbaar.

Van het zacht gefluisterde antwoord zouden de matrozen, als ze Engelsch verstaan hadden, de woorden „straks in mijn hut ontvangen," hebben kunnen opvangen.

„Neem deze mannen mee," beval de kapitein, toen de marconist wilde vertrekken, „en breng ze bij den bootsman. Ze zijn in de plaats gekomen van Harry en Tom. Waarschuw meteen den eersten stuurman en zeg, dat ik hem even wensch te spreken."

„Ze zullen toch niet verstaan hebben, wat de marconist zei?" dacht de gezagvoerder, toen de twee nieuwelingen weg waren, „ik vertrouw ze niet."

„We vertrekken, Wills," zei hij tot den eersten stuurman, die binnentrad, „de twee beloofde mannen hebben ze juist gestuurd. Jij wilt wel op de brug gaan hè? Ik heb nog een belangrijke conferentie."

„Allright." — De stuurman verdween.

Even later kwam een betrekkelijk oud man, kennelijk geen zeeman, geheimzinnig de kapiteinshut binnen.

Mr. Backing begroette hem eerbiedig en wees hem een stoel.

„Goddank, dat we er uit gaan," zei de kapitein, toen hij de ankerkettingen hoorde knarsen.

„Dank God niet te vroeg kapitein," zei de oude met vreemdzachte stem. — „Kan niemand van uw bemanning ons hier beluisteren?"

„Neen, onmogelijk."

„U hebt het bericht uit het hoofdkwartier van de derde afdeeling ontvangen, waarin vermeld werd, dat Korver, de detective, had ontdekt, dat de Chineezen op uw schip zijn en dat hij naar Gibraltar toog?"

„Dat heb ik mijnheer en we zijn zeer omzichtig geweest. Er is dan ook niets verdachts voorgevallen."

„Zoo, zoo. — En... die visitatie van hedenmiddag?"

„Had niets met het geval uitstaande."

„Hm. — Vertelt u mij, wat er precies gebeurd is, vanaf dat Gibraltar in zicht kwam."

De grijsaard hoorde het lange verhaal aan en scheen bijzonder geïnteresseerd, toen de kapitein het had over het weghalen van de twee Engelsche matrozen en het terugkrijgen van hun plaatsvervangers.

„U wilt dus die twee Spanjaarden straks een verhoor afnemen? — Dat is juist gezien. Ook ik vind het geval eenigszins verdacht. Ik zal bij het verhoor aanwezig zijn."

„Nu," zei Mr. Backing. „het kan al direct plaats hebben. We zijn al een goed half uur van Gribaltar af; de bootsman zal ze wel even kunnen missen."

Zoo goed en zoo kwaad als dat ging, had de bootsman den twee Spanjaarden duidelijk gemaakt, wat voor werk ze moesten verrichten en nu waren ze aan het dekwasschen.

Erg handig ging het hun niet af; je kon zien, dat het tot nog toe geen deel van hun dagelijksch werk had uitgemaakt.

Wie goed hun handelingen had bespied, zou het niet ontgaan zijn, dat ze, zoodra de bootsman verdwenen was, vlak bij elkaar bleven werken en zeer zacht met elkaar praatten.

„Zeg, wil je me nou eindelijk eens uitleggen..." begon de een.

„Spreek Spaansch alsjeblieft," fluisterde de andere hem toe; „je weet niet, of we misschien beluisterd worden."

„Nou, vooruit met je verhaal."

„Ik weet zeker, dat ze hier aan boord zijn, daarom heb ik, toen ik zoogenaamd dien vulpenhouder moest halen, de twee matrozen die beneden in het ruim aan het werk waren, omgekocht.

Ze hebben het prachtig gespeeld. Die briefjes met „geheime teekens", die ik beneden even klaar gemaakt had, deden het ook uitstekend."

„Ja maar, hoe kun je nu nog gelooven, dat die Chineezen hier aan boord zijn? Je hebt toch zelf gezien, dat het niet zoo is?"

„Ik geef toe, dat ik ze niet heb kunnen vinden, maar ik heb een

sterk vermoeden, dat op goede gronden rust. Nog een paar kleine berekeningen en ik heb zekerheid. Toen ik namelijk..."

„Stil!" siste de ander. — De bootsman naderde en beduidde hun, dat ze bij den kapitein verwacht werden.

„Denk er om," zei de blauwoogige matroos tot den anderen, „dat je je niet verspreekt — men zal ons het vuur na aan de schenen leggen, want ik geloof, dat er hier een oude kennis van ons aan boord is, die het niet erg op ons begrepen heeft."

„Als het nou nog maar op tijd komt..." mompelde hij voor zichzelf.

Ze waren op de brug en onze matrozen, waarin we, trots hun uitstekende vermomming, den detective en zijn helper hebben herkend, traden de hut van den kapitein binnen.

Mr. Backing liet de beide mannen plaats nemen en begon met ze te vragen naar hun woonplaats en vroegeren levensloop. Hij sprak een slecht Spaansch, doorspekt met Engelsche woorden.

Hierop konden de matrozen vlot antwoorden, want ze hadden dat verhaal al van te voren opgesteld, om het bij eventueele ondervraging te kunnen gebruiken.

Als ze even de kluts kwijt raakten, kwam des kapiteins geringe kennis van de Spaansche taal hun uitstekend te pas: voorgevende, de vraag niet te hebben verstaan, wonnen ze dan tijd, een goed antwoord te bedenken.

De kapitein kon dan ook geen vat op ze krijgen. Scheen hij in het begin van meening te zijn, dat ze hem maar wat voorlogen, aan zijn manier van vragen was duidelijk te merken, dat hij langzamerhand zijn wantrouwen jegens de twee mannen als ongegrond begon te beschouwen.

Het verhoor werd bijgewoond door den ouden heer, die, in een hoek van de hut in de schaduw gezeten, nog geen woord had gezegd.

Zooveel als hij het, zonder dat het opviel, doen kon, had Richard den zwijgenden man in den hoek opgenomen.

In een van de betrekkelijk groote pauzen, die het gesprek onderbraken — n.l. als de kapitein in zijn gedachten de vraag in het Spaansch moest vertalen, alvorens haar te stellen, — klonk vanuit den donkeren hoek een zachte stem, die, met een eigenaardigen tongval, in het Hollandsch aan Dick vroeg:

„Hoe oud ben jij?"

Korver voelde zich als door een electrischen stroom getroffen, maar in een fractie van een seconde herstelde hij zich en was uiterlijk weer dezelfde. Hij keek met een onnoozel gezicht den ouden man vragend aan, doende, alsof hij het niet begreep. — Maar in zijn hoofd hamerde het! Als Dick nu maar op zijn qui-vive was!

Dick, die op den ouden man nog bijna niet gelet had, denkende, dat deze er toevallig bij zat, keek, bij het hooren van zijn eigen taal den spreker verrast aan. In zijn verbouwereerdheid vergat hij heelemaal het gevaarlijke van hun positie.

Omdat de man zeer zacht gesproken had en met vreemd accent, hoorde hij wèl, dat het Hollandsch was geweest, maar niet precies, wàt er gevraagd werd.

„W-wat... zegt u?" stotterde hij, nu ook in het Hollandsch en bleef den oude met van verbazing wijd-open oogen aankijken. Deze liet een zacht gegrinnik hooren, hetwelk echter dadelijk overstemd werd door een luid opschaterend gelach van Richard.

„Ben je weer bezig?" riep hij in 't Spaansch en gaf, gierend van den lach, zijn metgezel een joviaal lijkenden klap op den schouder. Deze kwam echter zoo hard aan, dat Dick bijna van zijn zitplaats rolde en, nu meteen ontnuchterd, de porté van zijn antwoord begon te beseffen.

„Ha, ha!" schaterde Korver, „die is goed! Wat was dat nou weer voor een taaltje? Dat moest je me ook eens leeren, zeg! Heb je dat ook al in Parijs geleerd? Ha, ha, ha! — Ja, kapitein," ging hij voort, zichzelf steeds door lachbuien in de rede vallend, „dat is me er eentje. Ik zal een boon zijn, als ik er een syllabe van verstaan heb, wat die meneer daar zei, maar hij — hij verstaat alles. Je kunt het zoo gek niet bedenken. Overal weet hij wat van, of het Engelsch is, of Fransch of Hollandsch of Duitsch, het doet hem niets. Niet, dat hij het vloeiend spreken kan hoor, dat niet, maar zoo'n hap en een snap, begrijpt u? Ziet u, hij is twee jaar kellner geweest in Parijs en daar heeft hij dat allemaal geleerd..."

Korvers woordenstroom vloeide, alsof hij een marktkoopman was.

Terwijl zijn lachen de hutwanden deed trillen, voelde hij, dat het zweet van zijn voorhoofd liep. Nu den kapitein, dan den ouden heer aankijkend, bestudeerde hij hun gezichtsuitdrukking.

De kapitein scheen hem wel te gelooven; waarschijnlijk had hij óók niet verstaan, wat de oude had gezegd.

De man in den hoek bleef, terwijl hij op het einde van Korvers woordenstroom scheen te wachten, stil voor zich heen grinniken. Richard voelde wel, dat hij vocht voor een verloren zaak: de oude had hen doorzien, daar viel niet aan te twijfelen.

„Nog één kansje," bonsde het in Richards hersens, „nog één kansje! Als het nu nog maar op tijd komt!" Bij elk gerucht, dat hij buiten de hut hoorde, keek hij in afwachting naar de deur. —

Dick was, zoodra hij zijn stommiteit had bemerkt, mee gaan

helpen, om te probeeren de situatie te redden. Hij lachte en praatte mee, zooveel hij kon en ging zelfs zoo ver, dat hij een Fransch straatliedje begon te zingen, ter demonstratie van zijn kennis van het Fransch.

Eindelijk vond de kapitein, dat ze hun mond genoeg geroerd hadden en verzocht hun, te zwijgen. Trillend van zenuwachtigheid speelden ze hun rol geheel uit: ze bleven stil voor zich heen lachen en af en toe scheen de eene matroos een kellner-avontuur aan den ander te vertellen, waarna ze zich op de knieën sloegen en deden, of ze moeite hadden, het niet uit te proesten.

„Tot het einde toe volhouden!" siste Korver tusschen de tanden.

Onderwijl had de oude den kapitein naar den hoek gewenkt en hield met dezen een fluisterend gesprek.

Na een paar minuten wendde de kapitein zich om; zijn gezicht had een harde uitdrukking:

„Jullie bent spionnen hè?" zei hij op kouden toon in het Engelsch. „Je hebt je rol prachtig gespeeld, maar nu is het uit! We zullen je je gage uitbetalen en," met een wreede grijns, „je zult er voor je leven genoeg aan hebben."

Dick en Richard keken eerst hem en toen elkaar verwonderd aan, doende, alsof ze er niets van verstonden.

„Nee, dat kennen we nu, mannetjes. — Die Hollandsche Spanjolen met detective-aanleg zijn ons hier te gevaarlijk."

Hij haalde uit de la van zijn tafel, terwijl hij de twee niet uit het oog verloor, een revolver.

Als door een reflex greep Dick naar zijn broekzak.

„Hands up!" schreeuwde de kapitein en richtte het wapen op hen. Er zat niet anders op, dan te gehoorzamen.

Backing liep, de revolver steeds op de mannen gericht, naar de deur van zijn hut en gaf een signaal op zijn officiersfluit. Even later verscheen de bootsman.

„Stuur Jack en Bill hierheen met een paar flinke einden touw."

Eenige oogenblikken later waren de twee matrozen er en werden Dick en Richard, na fouilleering, waarbij niets verdachts, ook geen revolver, op hen gevonden werd, stevig geboeid.

Net was de laatste knoop gelegd, toen de marconist binnentrad en den kapitein een telegram overhandigde.

„Uit Gibraltar," zei hij, „'t is dringend en voor u persoonlijk."

„Zeker van de douane," mompelde de kapitein en las het door.

Het scheen echter, dat het wat anders was, want hij gelastte den beiden matrozen, die Dick en Richard hadden geboeid, heen te gaan en riep toen den ouden man bij de lamp.

Met gedempte stem las Backing het telegram voor: — Gibraltar 23.35 u. Terugkeer „Blue Cross" bevolen op last Hollandsche detective in staatsdienst — op uw schip troep Chineesche misdadigers. Leden van internationale bende — Prefectuur van politie. —

Bij de komst van den marconist was heel even een schittering in Korvers oogen gekomen.

„Dat had geen vijf minuten later moeten zijn," mompelde hij; terwijl hij, op den grond, hijgend, nauwkeurig lette op het gezicht van den ouden heer, die nu bij de lamp stond.

Dick, die wel verstaan had, wat Richard zei, begreep er niets van. Hij voor zich, had zich al vertrouwd gemaakt met het denkbeeld, om straks van het leven afscheid te moeten nemen en vleide zich met de hoop, dat het een zachte dood zou zijn, die men hem zou laten sterven. Hij betreurde het nu, dat de aanslagen in de taxi en met de cobra's mislukt waren, want — dacht hij sentimenteel — dan was het tenminste door háár geweest, dat ik de eeuwigheid ingegaan was.

De kapitein was onderwijl, naar aanleiding van het telegram, in een druk fluistergesprek gebleven. Eindelijk schenen ze tot een besluit gekomen. Tot Dicks groote verbazing floot Backing den bootsman en gelastte dezen, de boeien los te maken. In het Spaansch zei hij nu enkele woorden die voor een excuus moesten doorgaan en beloofde, dat zij morgen een extra-borrel zouden krijgen. Daarna konden ze vertrekken.

Toen ze in de hut, die ze, dank zij hun „vechtlustigheid" met geen anderen hoefden te deelen, te kooi lagen, was nog lang het fluistergesprek hoorbaar, waarin Richard hun redding verklaarde:

Korver had in Gibraltar al de mogelijke ondervraging voorzien met de gevaren, die er, vooral door een of anderen flater van Dick, aan vast zaten. Hij had daarom den Prefect van politie opgedragen dat telegram te sturen, wanneer het schip eenigen tijd weg zou zijn. Door de veronderstelde aanwezigheid van den detective in Gibraltar, konden de Spaansche matrozen dan onmogelijk voor Korver en zijn assistent worden gehouden.

Nauwelijks was Korver aan het einde van zijn explicatie, of hij hoorde aan Dicks ademhaling, dat deze al in het land der droomen vertoefde.

„De blauwe oogen zullen er wel weer een groote rol in spelen," dacht hij, terwijl hij zich zachtjes uit zijn kooi liet glijden. „We zullen eens hooren, wat voor streek ze nu weer uithaalt."

Hij deed het gordijn zorgvuldig voor de patrijspoort, sloot de deur van de hut goed af en stopte een prop papier in het sleutelgat. Daarna stak hij het licht aan. Uit zijn bultzak diepte hij een koffertje

op. Na een poosje te hebben geschroefd en gedraaid, stond er een klein opvouwbaar radio-ontvangtoestelletje, voorzien van raam-antenne.

Hij deed de koptelefoon om en regelde de golflengte. Na ongeveer een kwartier grinnikte hij zacht: „Ha, daar hebben we het. Ze moesten het eens weten, op hoe 'n origineele manier ze beluisterd werden!"

Hij schreef de morseteekens direct op een papier: „Onmogelijk terug te keeren — Zullen terugkeerend schip praaien en Chineezen naar Gibraltar meegeven — „Blue Cross"." —

„Zoo," zei Richard, „er schijnt niets meer te komen. Dus dat is in orde; de Chineesjes zijn hier en, al zullen ze wel niet naar Gibraltar teruggezonden worden; ze worden wel op een andere manier geknipt!"

Maar... wat was dat... wat hoorde hij daar?

Hij legde de koptelefoon af en luisterde bij de deur. Waarachtig, daar gilde iemand... daar gilde en kermde een vrouw! Akelig klonk het geluid door de stilte van den zwarten nacht!

't Was vlak bij hun hut, dat hoorde hij duidelijk.

Zou hij?... Nee, dat zou roekeloos zijn; hij was net aan den dood ontsnapt; maar weinig was er noodig, weer onder verdenking te vallen. Wanneer ze hem betrapten!

Nee, als het hem de moeite waard leek, dit nieuwe mysterie te onderzoeken, zou hij dat morgen wel doen; voor vandaag was 't genoeg geweest.

Zijn radio-installatie klapte hij weer dicht en stopte haar veilig in den bultzak. Na alles in de hut weer gemaakt te hebben, zooals het eerst was, deed hij het licht uit en kroop in zijn kooi:

Steeds nog klonk het wanhopig gegil angstig door de stilte...

Zoodra het eerste morgenlicht door de partijspoort binnenviel, werd Dick op niet heel zachthandige wijze door zijn makker gewekt.

„Wat nou?" gromde hij slaapdronken en keek op z'n horloge, dat hij naast z'n bed had opgehangen, „kwart over drie en nou al op? De bootsman zei toch, dat het om half-zes „rijzen" was?"

„Ja, maar je bent niet alleen in dienst van den bootsman, maar ook in den mijne," lachte Korver, „wanneer zou ik dan over je moeten beschikken? Vooruit, ik heb je noodig!"

Hij zou er dan maar uitkomen. Wat een hondebaantje, detective-jongmaatje en nog matroos er bij!

Terwijl hij zich waschte en het schuim hem een duim dik op het gezicht zat, liep hij opeens op Korver toe, maakte zijn mond zeepsop-vrij en zei: „'k Heb een reuze-idee!"

„Zoo? Ik ook toevallig!"

„Wat dan?"

„Dat je wat harder op moet schieten, wat minder praten en niet zooveel leven maken."

Dick keek kwaad, maar, vanwege de laag schuim, had dat geen effect. Hij liep naar zijn „waschbak" terug en duwde zijn hoofd onder water.

Toen hij weer boven kwam, zei hij: „Nou, als je 't niet hooren wilt, moet je 't zelf weten, maar 't zou stom van je zijn."

„Maak voort — straks hoor ik het wel. Ga zitten, dan zal ik je kop in orde maken."

Hij had gelijk met op haast aan te dringen, want als iemand van de bemanning nu hun hut zou zijn binnengekomen, zou hij in die frissche Hollandsche gezichten onmogelijk de verweerde Spaansche matrozenkoppen van gisteren hebben kunnen herkennen.

Na een kwartiertje echter had Richard de metamorphose weer volbracht en mocht Dick met z'n „reuze-idee" op de proppen komen.

Hij schraapte gewichtig zijn keel en zei met een zekere plechtigheid:

„Wanneer jij er zeker van bent, dat de gezochte Chineezen hier aan boord zijn, dan weet ik een prachtmiddel, om ze te laten verdwijnen. — We maken een groot gat in den romp van het schip, 's nachts. Wij zelf laten tijdig een sloep zakken en varen weg. Het schip zal zinken en alles is gebeurd."

„Hm... ja, heel goed," gaf Richard ten antwoord. „Ja, stom van me, dat ik daar niet eerder aan gedacht heb... Ja, dan is de heele boel in eens in orde."

„Nietwaar?" vroeg Dick, stralend.

„Ja," zei Korver, „zoo zie je, dat je je kunt blindstaren op kleinigheden, terwijl je de meest voor de hand liggende, groote dingen over het hoofd ziet! Zorg jij dan..." ging hij voort, „dat je vandaag een geschikte plaats in den bodem vindt, dan kan het vannacht al gebeuren. — Jij gaat dan in 't donker dat gat maken, terwijl zorg ik, dat de sloep klaar is, om te worden gestreken."

„Prachtig," vond Dick. Hij was erg in zijn schik, dat zijn eerste detective-denkbeeld bij zijn leermeester zoo gauw instemming vond.

„Ja... maar..." zei hij na een poosje, „hoe zal ik dat gat nou eigenlijk maken?"

„Nou met je zakmes natuurlijk," zei Korver droog, „je zoekt een plaats op, waar het ijzer wat dun is. — Maar pas op, dat je zelf niet in dat gat valt!"

„Loop jij naar de..."

Dick was als een spin.

„Nou Dicky, niet meer van die gekke dingen voorstellen, hoor!" zei Korver na een poosje, toen hij meende, dat Dicks woede wel wat bekoeld zou zijn, „Als leerling van mij, moet je je verstand gebruiken. Ik zal het maar aan je korte nachtrust toeschrijven."

„Ja, doe dat maar," gromde Dick met een grijns. Hij begreep nu zelf al niet meer, dat hij daarnet zoo dood-ernstig dien nonsens uitgekraamd had.

„Maar je had me noodig, zei je daarnet. Wat moet ik doen?"

„Kijk," zei Korver en hij haalde enkele dingen uit den zak, die op den grond lag, „hier heb je een paar schroefoogen en een fretboortje. Draai die dingen nou eens in den binnenkant van de deur van die kast daar, zóó, dat ik, wanneer ik in de kast ben, haar met dit hangslot kan sluiten."

„Waarvoor is dat?" vroeg Dick.

„Zul je wel zien."

Dick ging aan 't werk en Korver begon eenige becijferingen te maken.

„Allright!" — De schroefoogen zaten op hun plaats.

„Ook allright," zei Korver.

„Wat meen je?"

„Ik weet het."

„Wat?"

„Waar de Chineezen verstopt moeten zitten."

„Nou?"

„In den bodem van 't schip."

„In den bodem? Hoe kan er nou iets zijn in den bodem?"

„Ben jij nou een matroos?" lachte Korver, „weet je niet eens, dat elk schip een dubbelen bodem heeft, voor den waterballast?"

„Nooit van gehoord."

„Dan heb je weer wat geleerd. De ruimte tusschen de twee bodems is door schotten weer onderverdeeld en, door die deelen nu geheel of gedeeltelijk met water te vullen, regelt men de stabiliteit van het schip. Ook wordt het drinkwater daar meestal bewaard."

„Nou, maar hoe weet je nou..."

„Dat die Chineezen daar zijn, wil je zeggen? Kijk eens hier," en hij liet Dick een krabbeltje zien, dat de doorsnee van het schip moest voorstellen.

„Gisteren, in m'n douanerol, vroeg ik zoo terloops aan den kapitein, hoeveel de diepte van het schip bedroeg.

Hij gaf me de maat op: 8.10 M.; hetzelfde stond trouwens op de plattegronden; hij bedroog me niet. Nu, die diepte is dus de loodrechte afstand van het bovendek tot de kiel, dus tot den ondersten

bodem. Sta je nu beneden in het ruim, dus op den bovensten bodem en meet je dan den loodrechten afstand tot het bovendek, dan krijg je een afmeting, gelijk aan de diepte, verminderd met den afstand van de twee bodems onderling. Nu — dien afstand heb ik gisteren gemeten en het blijkt nu bij mijn nadere berekening, dat de twee bodems anderhalven meter à twee meter verder van elkaar liggen, dan bij een schip van deze grootte normaal is. Dus moeten de Chineezen daar opgeborgen zijn."

„Maar," onderbrak Dick, „hoè heb je dat afgemeten?"

Richard liet hem een klein stukje potlood zien.

„Met dit potloodje."

„Dat zal wel."

„Toch is het zoo. Toen ik gisteren om die matrozen om te koopen, in het ruim afgedaald was, heb ik beneden gemeten, hoeveel maal de lengte van dit potloodje begrepen was op den afstand tusschen twee sporten van den ijzeren ladder. Naar boven gaande, heb ik de sporten geteld. Nu heb ik het potloodje gemeten — een paar vermenigvuldigingen en ik had het."

„Je moet maar op het idee komen," vond Dick.

„Weet je wat ik nou niet snap?" zei hij even later, „hoe ze nu zoo gauw aan een schip met zoo'n buiten-modelschen dubbelen bodem zijn gekomen."

„Nee, dat gaat ook zoo gauw niet. Dat moet bij het bouwen van zoo'n schip al zoo gemaakt worden."

„Dus, dit schip zou expres?"...

„Juist Dick, dat zeg je daar goed. De „Blue Cross" of onder welken naam hij ook anders varen mag, is expres gebouwd voor het schoone bedrijf van Wang-Soe-Kran!"

Richard ging daarop in de kast, die zoo groot was, dat men zich er gemakkelijk met z'n tweeën in kon roeren en stelde daar, tot groote verbazing van Dick, zijn „reis-radio" op.

„Ziezoo," zei Korver, „nou is onze muziekzaal ook in orde. Hier kan ik veilig luisteren."

„Jij hebt nou ook alles," zei Dick met oprechte bewondering.

„Alles? Was dat maar waar, dan zou ik nu niet zoo hoeven te werken, om die gestolen papieren terug te krijgen. Maar nee, dat moest ik niet zeggen, want eigenlijk vind ik het een heel prettig baantje."

„Ja," vond Dick, „ik kan het me best begrijpen, maar toch houd ik vol, dat het alleen voor heel enkelen, met bepaalden aanleg, geschikt is."

„Zie eens," zei hij na eenige oogenblikken, „daar mogen ze ook wel

es stopverf in doen." — Hij wees Korver op een gat in de kastdeur.

Korver stond op en keek door het gat. Het was precies op oogshoogte.

„Hm... vreemd," hij bekeek alle wanden van de kast nauwkeurig en bemerkte in den wand tegenover de deur ook een gat. Zich met zijn zaklamp bijlichtend, onderzocht hij zorgvuldig beide openingen.

„Ja, dat is verdacht."

„Wat is nou verdacht?" vroeg Dick, die niet begreep, hoe iemand over een paar gaatjes zoo'n drukte kon maken.

„Hier," zei Korver, „neem jij deze zaklantaarn," en hij gaf Dick een lantaarn, die hij uit den zak opdiepte; zelf nam hij de andere mee en ging heen.

„Ik kom direct terug," voegde hij den verbaasden Dick toe.

Na een paar minuten hoorde Dick, die alleen in de kast was gebleven, een vreemd geluid, als van een grendel, die vlak bij hem opengeschoven werd... en... wat was dat? Verstijfd door den plotselingen schrik, zag hij daar den kastwand tegenover de deur langzaam wijken, schuin naar hem toekomend. Na dit moment van schrik, greep hij weer, als gisteren, naar de revolver, maar bedacht tegelijkertijd dat die nog aldoor in den bultzak verborgen was. Hij richtte het schijnsel van zijn lamp op de breede opening, die naast den al half weggeweken wand was ontstaan en zag... Korver die, geheimzinnig lachend, de kast binnentrad.

„Allemachtig," hijgde Dick, „is me dàt schrikken! — Ik dacht minstens een Gogom te zien verschijnen! Had je dan niet wat kunnen zeggen?" en toen, nieuwsgierig, wat dit nu weer voor nieuw mysterie was:

„Nou, en...?"

„Nou? En?" spotte Richard, „je ziet het toch? Een geheime deur."

„Wat is daar?" en Dick wees op de ruimte, waar Richard net was uitgekomen.

„Niets — een leeg hok."

Korver liet het lamplicht naar binnen vallen. Het was een vierkante ruimte, waarin niets te bekennen viel, alleen een gewone deur, tegenover de geheime opening. Die deur was van een grendel voorzien.

„Komt uit op de gang," zei Korver, op die deur wijzend.

„Snap jij het?" vroeg Dick, die dit alles wel interessant-griezelig vond, maar er nog niet veel van begreep.

„Het is," antwoordde Korver, „om te bespieden, wat er in onze hut gebeurt en zoo noodig, om de gesprekken af te luisteren."

„Hè?" Daar snapte Dick niets van.

„Het is alles zoo eenvoudig als de dag," zei Korver.

„Die twee gaten zijn niet door slijtage of ouderdom ontstaan, maar expres geboord. Ze zijn op gemiddelde oogshoogte, dus konden wel kijkgaten zijn. Kijk," hij nam Dick mee in de ruimte achter het beweegbare schot, „als je hier staat en je doet het schot dicht, is er niets bijzonders aan den wand te zien. Deze deur," en hij wees weer op de deur die op de gang uitkwam, „stond los. Toen ik binnenging, ontdekte ik den grendel aan den binnenkant. Raar, vind je niet, om aan den binnenkant van de deur van een absoluut leeg hok een grendel te maken. Dat is natuurlijk, om ongestoord hier door dat gaatje te kijken, of alles in de kast veilig is, of hij niet open staat of zoo. Is dat in orde, dan duwt men den grendel, die daar boven tegen de zoldering bijna onzichtbaar is aangebracht, weg en staat in de kast. Door het kijkgaatje in de kastdeur, kan men dan rustig alles zien, wat in de hut gebeurt."

Hij ging de kast binnen en toonde den verbaasden Dick, dat ook aan den binnenkant van de kastdeur, heel hoog, een grendel verdekt was aangebracht.

„Die kan men in een noodgeval dichtschuiven, bijvoorbeeld als iemand uit de hut plotseling in de kast zou moeten zijn, om er wat uit te halen."

„'t Is prachtig in orde," zei Dick en toen, plotseling als verschrikkend: „Maar, zeg, dan staan we toch zeker nog onder verdenking, als we juist in deze hut, die zoo goed bespied kan worden, moeten wonen."

„Ik zou het haast niet denken," antwoordde Korver. „Je moet wèl in aanmerking nemen, dat dit geen gewoon koopvaardijschip is. Er zullen nog wel meer hutten van zoo'n spionnage-installatie voorzien zijn. Bovendien, we hóóren eigenlijk in het matrozenlogies. Deze hut is niet bestemd voor ons soort menschen. — We hebben het prachtig getroffen. Deze hut in het brughuis, zal het ons gemakkelijk maken, om het doen en laten van den kapitein en verdere état-major waar te nemen.

Maar, ze zouden ons natuurlijk kunnen bespieden en daarom ben ik blij, dat we deze ontdekking hebben gedaan, dat kan misschien nog van veel nut zijn."

„Ja," zei Dick, „we moeten zorgen, dat ze er in geen geval gebruik van kunnen maken, want dat is, met het oog op je radiotoestel veel te gevaarlijk. Weet je wat; we schuiven de grendels voor de deur die op de gang uitkomt."

„Dat zou niet erg slim zijn, Dicky. Wie anders dan wij, zou die deur van binnen kunnen sluiten? Als iemand dus toevallig merkte,

dat de deur gesloten was, zouden we ons meteen verraden hebben. Nee, we moeten iets anders bedenken.

Om te beginnen, zal ik alles maar weer veilig maken."

Hij borg zijn radiotoestel weg, haalde de schroefoogen weer uit de deur, maakte in één woord alles weer, zooals het geweest was.

„Vanavond beginnen we volle kracht en het wordt tijd ook," zei hij, toen hij de laatste hand aan het werk had gelegd.

„Weet je dan al wat, ter beveiliging?"

„Ja, ik heb iets bedacht, maar, het zal een paar uur werk kosten."

„Kom," maande hij Dick, terwijl hij op z'n horloge keek, dat nog steeds naast z'n hooi hing, „het is bijna half zes. We moeten onzen chef goeden morgen gaan wenschen. Denk erom, Spaansch hoor! En speel je rol goed. Wat ik zeggen wou, probeer goede maatjes met den marconist te worden en informeer terloops, wanneer hij vannacht dienst heeft."

„Waarom?"

„Dat zou nog van veel nut kunnen zijn."

HOOFDSTUK IX.

DE KAPITEINSDOCHTER.

Dien middag, terwijl Korver op de brug het koper van het kompas poetste, zag hij, dat Dick in druk gesprek was met den tweeden stuurman, die tevens de functie van marconist vervulde.

„Dicky is vol ijver," lachte hij vergenoegd, „ik ben benieuwd, hoe hij het als Spaansch matroos heeft klaar gespeeld frère-compagnon te worden met een zoo ver boven hem staanden superieur en dan nog wel een Engelschman. Enfin, hij zal ook wel niet zuiver op de graat zijn en de dicipline hier aan boord, is nu niet bepaald zoo streng, als gewoonlijk op Britsche steamers."

Inderdaad was de onderlinge verstandhouding hier heel gemoedelijk. De „Blue Cross" was ook maar een betrekkelijk klein bootje van een vijftien — of achttienhonderd ton; een echt „wildevaart" bootje.

Steeds had Korver dien morgen gedacht aan dat geheimzinnige geschreeuw in den nacht. Hij had overal goed uitgekeken, of hij ook ergens een vrouw kon ontdekken, maar tot nu toe was hem dat niet gelukt: op het heele schip scheen geen vrouwelijk wezen te bestaan. Behalve dan... Maar het was nauwelijks aan te nemen, dat die... Nee, dat zou zijn heele theorie omvergooien.

„Weet je wat," — besloot hij, „ik ga het Mr. Backing zelf vragen. Het is heel logisch, dat ik, ook al was ik inderdaad matroos, het

vreemd vind, 's nachts zoo'n geschreeuw te hooren en overdag geen enkele vrouw te zien."

Toen de gezagvoerder dan ook op de brug verscheen, stapte Richard op hem af en vroeg, wat dat gegil van dien nacht geweest was.

De aangesprokene zag hem even verbouwereerd aan en toen, kwaad wordend, gaf hij Korver met een vloek te verstaan, zich met zijn eigen zaken te bemoeien, waarna hij zich verwijderde.

Even later scheen hij zich bedacht te hebben. Waarschijnlijk was hij bang, dat de matroos het zaakje niet vertrouwde en er met anderen over spreken zou, tenminste, quasi toevallig langs Richard, die nog steeds aan het koperpoetsen was, heenloopend, bromde hij met een nog kwaad gezicht:

„Je wist toch zeker wel, dat ik een zieke dochter aan boord heb?"

„Een zieke dochter? Maar dan moest ik die toch gezien hebben?" liet Korver zich onbedachtzaam ontvallen.

De kapitein keek den matroos eerst even verbaasd en toen, alsof hij plotseling iets bedacht, zeer wantrouwend aan.

„Gezien hebben? — Waarom moest jij haar dan gezien hebben?" snauwde hij.

Richard, die direct nadat hij het gezegd had, begreep, wat een flater hij had geslagen, herstelde zich onmiddellijk.

„O... eh..." stotterde hij, als bang gemaakt door den uitval van zijn gezagvoeder, „is ze zoo erg, dat ze niet aan dek mag komen? Nee, ik dacht maar, ik ben nu al bijna een uur hier op de brug, vlak bij uw hut aan het werk, dan zou ik haar toch gezien hebben. Ik dacht..."

„Denk jij maar niet kerel! Dat is veel beter."

De kapitein draaide zich om en zei geen woord meer.

„Dus zou hij haar toch gezien hebben?" zei hij in zichzelf. „Ik vertrouw dien vent nog steeds niet. Zou het dan toch de... Enfin, vanavond kom ik meer te weten. Voorloopig maar niets laten blijken."

Korver had natuurlijk heel goed gemerkt, dat de man argwaan koesterde. Hoe had hij ook zooiets stoms kunnen zeggen? Het zou nu dubbel oppassen worden. Wat nu te doen, om het wantrouwen van den kapitein weer weg te nemen? Hij moèst iets doen, want ze waren hier op zee volkomen in zijn macht.

Om vijf uur werd er gegeten, samen met de andere matrozen. Hier konden ze in het Spaansch ongehinderd met elkaar spreken, want niemand verstond hen.

Richard, die 's morgens al aan Dick van het geschreeuw in den nacht verteld had, verhaalde hem nu ook het voorgevallene van vanmiddag met den kapitein.

„Toch moèt ik te weten komen, wat dat is met die dochter. — Apropos Dick; ik heb gezien, dat je al aardig met den marconist kunt opschieten. Weet je al, hoe 's nachts zijn luisterwacht is ingedeeld?"

„Ja. Hij zei me, dat hij van tien tot twee luisterde; daarna sliep hij tot zes uur."

„Mooi," zei Korver. „Zie jij nou, dat je om twee uur bij hem bent. Kom een praatje bij hem maken, of verzin iets anders, dat je hem zeggen moet. Ik heb gezien, dat hij cigaretten rookt. Je moet hem laten opsteken. Ik zal je cigaretten geven."

„Die heb ik zelf."

„Nee, die zijn te slecht voor zoo'n tweeden stuurman. Ik heb betere."

Na het eten, hadden ze een paar uur vrij en Korver benutte die, met de radio-telegrammen, die van het schip verzonden werden, op te nemen.

Hij had het toestel nu in een openstaanden koffer geplaatst. Bij gevaar voor ontdekking, had hij het deksel slechts te sluiten.

Veel werd er niet geseind, maar het resultaat van Korvers geduldig wachten was toch, dat hij te weten kwam, dat de eerstvolgende haven, die werd aangedaan, Malta zou zijn.

„Als ik het zoolang op het schip uithoud," mompelde hij, „gaan jullie er aan, of ik wil geen Richard Korver meer heeten!"

Het was tien uur. — Dick en Richard waren in de hut; hun dagtaak was afgeloopen.

„Tot nu toe hebben ze ons met rust gelaten," zei Richard, „maar je kunt ervan op aan, dat ze vannacht van de geheime deur gebruik zullen maken."

„Nou, met dat apparaatje van jou hoeven we niet bang meer te zijn," vond Dick, „en ze zullen niets vinden, dat voor ons gevaarlijk kan zijn."

Dick had namelijk 's middags op aanwijzing van Korver, terwijl die aan zijn radio-experimenten bezig was, een paar zeer dunne, donker-gekleurde plankjes in de ruimte achter de geheime deur gelegd, zóó, dat iemand, die door het gat in de kastdeur zou willen kijken, juist op die plankjes moest staan. Een paar kleine veeren hielden de stukken hout enkele milimeters van elkaar verwijderd. Ging nu iemand erop staan, dan werden ze tegen elkaar gedrukt, waardoor contact gemaakt werd tusschen twee electrische draden, die aan den binnenkant der plankjes bevestigd waren. De draden waren verbonden aan een sterke zaklantaarn-batterij en deden dan een electrische schel, die Korver ook al bij zich had gehad, in de hut

afgaan. Om het geluid echter alleen in de hut hoorbaar te doen zijn, was de bel eraf geschroefd. Het trillen van den klepel was net sterk genoeg om te kunnen hooren.

Door de waarschuwende bel zouden zij steeds weten, wanneer ze beluisterd en bespied werden en hun handelingen konden zij dan daarnaar richten. Zij hadden van de spionnage-installatie dus weinig meer te vreezen.

Het was ongeveer elf uur en zacht zaten ze met elkaar te praten over den gang van zaken, toen ze eensklaps het gegil weer hoorden. Het was hartverscheurend om naar te luisteren en heel anders, dan men van een zieke zou verwachten.

Het leek eerder, of iemand mishandeld werd.

Na eenige oogenblikken stond Korver vastberaden op, nam zijn revolver en stak die bij zich. Hij draaide het licht in de hut uit en beval Dick, die er niets van begreep, te wachten en zich onder geen omstandigheden aan dek te vertoonen. Toen sloop hij voorzichtig naar buiten.

Het geluid klonk van heel dicht bij. Het moest uit de kapiteinshut komen, die een deur op de gang had, vlak tegenover de deur, die toegang gaf tot de ruimte voor het geheime schot.

Zacht sloop de detective naar de deur van de gezagvoerdershut, en legde zijn oor tegen het sleutelgat.

Hij hoorde een mannenstem. Het was die van Backing. Hij scheen zeer kwaad en vloekte en dreigde.

Tusschen het gegil van de vrouw door, meende Korver te hooren: „...je zult, hoor je, je zult schrijven! — Elken dag zal ik je harder ranselen! Hoor je!"

Korver trilde van verontwaardiging. Zooiets had hij al vermoed. Die vrouw, die „dochter" nota bene, werd afgeranseld! Duidelijk hoorde hij het geluid van zwiepend touw.

Zijn vuist omklemde den greep van zijn revolver en zijn andere hand zocht al den deurknop. Wacht, hij zou...!

Gelukkig kreeg hij spoedig zijn kalmte terug.

Geen passie meneer de detective! Koel blijven. Hij preste zich er toe, hoewel het hem moeite kostte. Wat zou het helpen? Als een stomme lefkerel erop los springen, alleen door de ontroering van het oogenblik? Wat zou daarvan terecht komen? Au fond, wist hij heelemaal niet waarom het ging daarbinnen en al zou de vrouw op dit moment uit de klauwen van dien monsterkerel gered zijn, wat dan verder? Daarna zou het nog erger worden. Ook al schoot hij den vent neer, dan nog bereikte hij niets. Het heele schip was toch tegen hem. Nee, detective blijven, luisteren, observeeren, combineeren, denken en

dan... schaakmat zetten. Nooit je zelfbeheersching verliezen, dat kon nog van veel nut zijn!

Na deze vliegensvlugge gedachten-reprimande, luisterde Korver weer.

Hoor, wat zei de vent daar?

„En nu ga je op je post; over een uur kom je terug."

Weer hoorde hij het geluid van het striemende touw, gegil... en... Korver dook terug in een donkeren hoek van den gang.

De deur van de hut ging open en een tengere gestalte werd naar buiten geduwd. Ze kwam tegen de tegenovergelegen deur terecht en, terwijl de figuur van den wreeden kapitein zich tegen de verlichte deuropening van zijn hut dreigend afteekende, ontsloot zij de geheime deur en verdween naar binnen,

De kapitein trok zich grommend terug. Met een smak viel de deur van zijn hut dicht.

Op de teenen sprong Korver, in vier, vijf seconden naar zijn eigen hut en terwijl hij tegen Dick gebaarde zich stil te houden, deed hij, in het donker, geluidloos de kastdeur open en ging bij den geheimzinnigen wand staan.

„Zoodra het belletje geluid begint te geven, hou je je hand erop!" fluisterde hij Dick bijna onhoorbaar toe.

Net stond hij op zijn post, toen de klepel begon te trillen, welk geluid onmiddellijk door Dick gesmoord werd.

Achter den wand weggedoken, wachtte Korver.

Na een paar seconden werd de deur zachtjes opengetrokken, al verder... al verder...

Plotseling, een korte, onderdrukte gil... de detective trok met geweld iemand de kast door en hun hut in, terwijl zijn vrije hand het verder schreeuwen belette.

„Sluit de deuren!" fluisterde hij gejaagd tot Dick en tegen zijn gevangene: „Als je geluid geeft, maken we je dood!"

Toen alles gegrendeld was en Dick ook de gordijntjes voor de patrijspoort had geschoven, liet Richard los en stak het licht aan.

Bevend, op het punt in onmacht te vallen, stond daar een tengere, jonge vrouw, een meisje nog. Haar oogen keken wild van angst vanuit het doodsbleeke gelaat de mannen aan.

De detective liet haar in een stoel plaats nemen, gaf haar een glas water en begon te probeeren haar gerust te stellen. Dat ging niet zoo heel gemakkelijk, want de geweldige schrik, toen ze zoo plotseling naar binnen was getrokken, met de bedreiging van Richard; dat alles, voorafgegaan door de kastijding in de kapiteinshut had haar geheel van streek gebracht.

Het duurde minutenlang, voor ze zóóver bij haar positieven was gekomen, dat ze begreep, wat de mannen tegen haar zeiden.

Toen ze haar gewone gelaatskleur weer eenigermate terugkreeg, was het duidelijk te zien, aan de roode kringen om haar oogen, dat ze gehuild had.

Korver had diep medelijden met haar en ook Dick, die wel niet wist, dat dit de bewuste kapiteinsdochter was, maar het toch vermoedde, was erg met haar begaan. Zooals ze daar zat, zoo tenger gebouwd, een meisje van hoogstens negentien of twintig jaar oud, moest je wel een onmensch zijn, om haar te kunnen mishandelen. Ze was gekleed in een zijden jurk, die, blijkens de rijke afwerking, zeer duur moest zijn geweest, maar nu, waarschijnlijk door langdurig gebruik en slecht onderhoud, slordig en viezig aanzag. Haar lichtblond haar viel in twee, zware, losse vlechten neer; haar lichtblauwe oogen waren nog nat van tranen.

„U hoeft niet ongerust te zijn, juffrouw," begon Richard weer, toen krampachtige snikken het teere figuurtje deden schokken, „heusch, u hebt niets te vreezen. Ik weet, dat u hier niet door eigen wil voor spion speelde."

Vragend zag ze hem aan.

„Toevallig stond ik bij de deur van de hut van uw vader, toen hij u gelastte..."

„Van mijn vader?" vroeg ze zacht, met vreemde uitspraak van het Engelsch.

„Ja. — U bent toch de dochter van Mr. Backing?"

„Van... o, ja... ja natuurlijk," hakkelde zij... „och, neemt u me maar niet kwalijk... ik ben nog zoo in de war... ik kan niet goed denken nog..."

„Vul dat glas nog eens Dick!" zei Korver in het Hollandsch.

Dick deed wat hem gevraagd werd en bood haar het glas aan.

„Ik hoorde iemand gillen en om hulp roepen," ging Richard voort, „en kon niet nalaten, even te blijven luisteren. — Was u dat?"

„Ja," zei ze zacht.

„Het leek me toe, of er iemand mishandeld werd; ik stond klaar om naar binnen te gaan en tusschenbeide te komen, maar toen ging de deur open en ik zag u aan den overkant binnengaan. Het liep goed af voor Mr. Backing, want àls ik binnen was gegaan dan..."

Richard haalde zijn revolver tevoorschijn en liet die het meisje zien.

„Had u het maar gedaan!" fluisterde zij bijna onhoorbaar.

„Wat? Uw eigen vader?"

Ze haalde haar schouders op — toen... verborg ze haar gezicht

in de handen en begon weer te snikken. Richard kwam bij haar staan en legde vaderlijk zijn hand om haar schouders.

„Kom juffrouw, vertelt u ons maar alles. Ik zal u zeggen, wat ik zeker weet, dan zult u bemerken, dat wij geen doodgewone matrozen zijn. — U kunt ten volle op ons vertrouwen.

U bent niet de dochter van den kapitein!"

Het snikken hield op en als geëlectriseerd keek het meisje Richard en daarna Dick aan. Deze laatste keek echter net zoo verwonderd als zijzelf.

„U wordt," ging Korver met beslistheid verder, „door hem in gijzeling gehouden, waarschijnlijk om een losprijs te kunnen krijgen. Voorts bent u geen Engelsche, maar een Hollandsche!"

„Maar... maar... hoe weet u?"

„Is het niet waar?"

„Nee... ja... ik begrijp niet..." bracht ze met moeite uit, steeds naar dien mysterieuzen man ziend, die haar voor 't eerst in zijn leven zag en die zoo maar...

„U spreekt anders nu al steeds Hollandsch. Wist u dat?"

Even kwam er een lachje om haar mond.

„Dus, het is zoo?" vroeg Korver.

„Als u mij eerst zegt, hoe..."

Richard lachte om de logika van de voorwaarde.

„Laat ik me eerst eens aan u voorstellen," zei hij, „mijn naam is Richard Korver."

„Richard... Korver...?" vroeg ze in uiterste verbazing, „...de detective?"

„Juist, dezelfde."

Een lach verhelderde nu opeens haar gezicht.

„...O, maar dan... dan is er misschien nog hoop, als u... als u hier bent!" en ze greep, als zocht ze bescherming, den arm, die nog om haar schouder lag.

„Maar," zei Korver lachend, „u hebt nu nog niet eens gezegd, of het waar is."

Ze glimlachte, maar toen, opeens, scheen ze weer tot de werkelijkheid terug te schrikken. Ze sprong op en zei gejaagd:

„Maar, laat u me gaan nu — hij zal anders komen — ik moest over een uur terug zijn — toe, laat u me gaan!"

„Neen," zei Richard, „naar dien onmensch zullen we u waarschijnlijk niet meer terug laten gaan.

Stel u overigens, wat den tijd betreft, gerust: u hebt nog bijna drie kwartier over. Als u nu zoo vlug en kort mogelijk vertelt, wat u is overkomen, dan zullen we zien, wat ons te doen staat."

Ze ging, nu weer wat geruster, zitten.

„Deze meneer hier," ging Korver verder, „is mijn assistent, meneer Dick van de Nesse."

Dick boog.

„Dus u is ook detective?" vroeg het meisje.

„Ja," glimlachte Dick, „bijna."

„En nu, juffrouw," vroeg Korver, „misschien wilt u ons nu het genoegen doen, te zeggen, wie u is."

„Ik heet Magda van Raelte."

„Heel aangenaam, juffrouw Van Raelte. — En vertelt u nu eens, hoe u in deze gevaarlijke omgeving bent verzeild geraakt."

„Mijn vader," ving Magda haar verhaal aan, „is bankdirecteur in Rotterdam. Vier weken geleden is hij met ons jacht naar Constantinopel vertrokken, omdat daar een financiëele zaak van zeer groot belang moest afgehandeld worden. Door een bepaalde transactie moest een bijzonder groot bedrag aan baar goud van Constantinopel naar Rotterdam verzonden worden. Mijn vader wilde, voor de veiligheid niet anders, dan dat het vervoer van het goud onder zijn persoonlijke begeleiding plaats vond.

Teneinde nu alle eventueele aanslagen te voorkomen, ging hij met het jacht, waardoor iedereen aan een pleziertochtje zou denken en niemand het idee zou krijgen, dat zulk een waardevolle lading vervoerd moest worden.

Door mijn studie was het mij onmogelijk hem te vergezellen en dus moest ik — mijn moeder is dood — alleen met enkele bedienden in ons huis achterblijven.

Nu een week geleden, dus toen mijn vader al zoowat drie weken weg was en reeds te Constantinopel aangekomen, werd ik opgelicht door een Chineeschen bediende, die al twee jaar bij ons in dienst was.

In een auto werd ik naar een Chineesch huis op Katendrecht gevoerd.

Men behandelde mij eerst vrij correct en beloofde mij spoedige invrijheidstelling, wanneer ik erin toestemmen wilde, mijn vader een bepaalden brief te schrijven. Daarin moest ik hem vragen, om op de terugreis het eilandje Alboran, dat tusschen de Spaansche en Afrikaansche kust ligt, te willen aandoen. De reden, die vooral dringend moest zijn, moest ik maar fantaseeren.

Natuurlijk begreep ik direct, dat er misdaad in het spel was: er zouden daar bandieten het schip opwachten, om het goud te vermeesteren, wie weet, mijn vader te vermoorden. Ik weigerde dan ook.

Verder zal ik kort zijn: men probeerde mij te dwingen, door geweld.

Den volgenden dag werd ik op dit schip gebracht. Een vunzig hok, bijna zonder licht of ventilatie, werd mij als verblijfplaats toegewezen. Het komt uit in de hut van den kapitein. Deze heeft me, onder bedreiging van gruwelijke straffen, bevolen, tegen ieder, die ernaar zou vragen, te zeggen, dat ik de kapiteinsdochter ben. Behalve hem en een bediende heb ik echter, voor ik u zag, niemand op het schip kunnen ontmoeten: bijna dag en nacht ben ik in het hok opgesloten geweest. Het voedsel, dat ik op den duur, door honger gedreven, ben gaan eten, lustte ik eerst niet, zoo vies en onsmakelijk is het. Elken avond werd ik uit het hok gesleurd en aan z'n tafel gezet, om den brief te schrijven en dan sloeg hij me met een stuk touw, als ik weigerde..."

Ze was, onder het spreken, hoe langer hoe nerveuzer geworden en barstte nu in tranen uit.

„Tot nu toe heb ik het nog kunnen volhouden..." snikte ze, „maar of ik het nog lang kan... dat weet ik niet!" Hevig snikkend lag ze met het hoofd op haar armen, voorover op de tafel.

De twee mannen hadden zwijgend, maar met ternauwernood beheerschte verontwaardiging, naar haar geluisterd.

Het zou voor den kapitein niet goed zijn afgeloopen, indien hij nu toevallig de hut was binnen gekomen.

Na een poosje, toen Magda wat bedaard scheen, vroeg Richard: „En hoe kwam u nu hier, achter de kast? Hoe wist u zoo precies, wat u doen moest?"

„De kapitein heeft me vanmiddag om een uur of zes meegenomen en het me gewezen. Hij vertelde, dat jullie moordenaars waren en dat ik jullie moest bespionneeren, omdat hij zelf bang was, ontdekt en doodgestoken te worden. U begrijpt dus, hoe ik schrok, toen u me zoo opeens naar binnen sleurde en met den dood dreigde!"

„Ja," zei Korver, „'t was force majeure. Als u geschreeuwd had, was alles verraden geweest."

„Ja, u kon niet anders, dat begrijp ik nu wel."

Allen zwegen — wat moest er nu verder gedaan worden?

Na een paar minuten nagedacht te hebben, zei Richard: „U blijft hier, bij ons. We zullen u goed verbergen — Neen, geen vragen; ik heb nu geen tijd iets uit te leggen. — Dick, haal ergens een lang, sterk touw vandaan, maar vlug! — Juffrouw Van Raelte, de ceintuur van uw jurk wou ik graag hebben." — Daarop nam hij uit elke kooi een deken en legde die, met een van de matrassen en een kussen, in de kast.

„Hier kunt u uw bed opmaken. 't Is wel geen erg frissche slaapkamer, maar het zal voor korten tijd zijn."

Hij vergewiste zich er nu van, dat de grendels van de deur, die in het hok achter de kast, op de gang uitkwam, dichtgeschoven waren en wees Magda op den grendel, die de kastdeur van binnen kon afsluiten. Aan vóór- en achterzijde was „de slaapkamer" alzoo tegen indringers beveiligd.

Dick was intusschen al met een lang touw aan komen dragen. Korver bond een emmer, die bij hun waschbak stond, aan het eene einde van het touw vast.

„Ga mee — doodstil — niemand mag ons zien."

Ze stonden nu aan de verschansing en hier op het brughuis, wel een meter of vier boven de zee.

„Kijk, zie je die patrijspoort hier vlak onder?" vroeg Richard, over de railing buigend.

„Ja."

„Straks laat je het touw in het water zakken, dat het zoo ver mogelijk nat wordt. Daarna haal je het op en laat het zóó hangen dat ik het, uit die patrijspoort hangend, kan grijpen."

„Juist. — Nou al?" — Dick begreep niet, wat de detective wilde.

„Wacht even." Richard liet den emmer zakken en haalde hem vol water op.

„Gooi dien emmer water over me heen!"

„Hè!?"

„Gauw nou, gooi dat water over me heen. Heelemaal! Schiet op!"

„Hij is gek," dacht Dick. „Ik zal hem z'n zin maar geven, vóór hij gevaarlijk wordt," en het volgende oogenblik stond Korver, druipend van het water en klappertandend door de plotselinge afkoeling, hem weer verdere instructies te geven.

„Je haalt straks den emmer er af en laat het touw zakken, zóó, als ik gezegd heb. Zoodra je mij voelt rukken, begin je zoo hard mogelijk te schreeuwen: „Man over boord!" en je vertelt aan de lui die aan komen loopen, dat ik overboord ben gesprongen aan een lijn, teneinde een vrouw, die wij in zee zagen springen te redden. Daarna trekken jullie me gezamenlijk naar boven."

Dick moest haast schateren om die prachtige mise-en-scène, hij begon alvast den emmer los te maken.

„Wacht even," zei Richard, „'k ben al uitgedropen. Haal nog een emmer op."

Na de tweede douche spoedde hij zich de trap af, die naar de gang leidde, waar de patrijspoort op uit kwam. Na een paar tellen zag hij het natte touw er langs zwaaien. Hij greep het en bond het stevig om zijn middel. Toen rukte hij er aan en direct daarop hoorde hij Dick als razend schreeuwen en gillen:

„Help! Help! Man over boord! Help!" — Gelukkig in het Spaansch. 't Werd nu wel niet verstaan, maar de angstige klank deed genoeg. Na eenige oogenblikken hoorde Richard er al andere stemmen bij. 't Ging goed! Korver ging op den rand van de patrijspoort zitten. Ja, daar begonnen ze al te trekken — daar ging hij!

Na een paar seconden, kwam het druipende hoofd van den koenen redder boven de verschansing. Hij keek heel teleurgesteld: in zijn hand hield hij een natte ceintuur!

Een heele troep schepelingen was op het geschreeuw afgekomen en verdrong zich, om den moedigen nieuwen matroos te zien, die midden in den nacht iemand was nagesprongen. Zij verstonden wel niet, wat hij zei, maar de ceintuur, die hij in de hoogte hield, zei hun genoeg: de sprong was vergeefs geweest!

Daar kwam de kapitein op het rumoer toeloopen.

„Wat is hier te doen, hè?"

Korver had hem graag over de railing gewipt, maar begon hem toch maar op omslachtige wijze de gefantaseerde redding te verhalen.

„Wat!" riep Backing, „mijn dochter? — Hoe weet je dat?"

„Ja," zei Richard, „m'n maat en ik wilden net naar kooi gaan en ik wil me uitkleeden, toen ik iemand langs de hut hoor loopen. Wie zou daar zoo laat nog aan 't wandelen zijn, denk ik zoo en ik doe de deur op een kier en kijk... wat zie ik?... Een vrouw, die over de verschansing klimt! Ik ren toe, m'n maat ook... te laat! Alleen een plons en weg was ze. Ik zie een stuk touw en bind het eene eind om mijn lijf. Mijn maat snapte het al en had het andere uiteinde al vast. Twee seconden, kapitein, ongelogen, twee seconden had het geduurd. Ik spring... ik duik! Niets... Ik duik weer... daar heb ik beet; ik voel haar kleeren! Daar komt me opeens zoo'n kanjer van een golf en geeft me een opstopper!... ik voel haar wegglippen... Hier..." en hij hield met meewarig gezicht de natte ceintuur omhoog, „Hier... dat is 't eenige, dat ik vast kon houden."

De kapitein rukte hem de ceintuur uit de handen en bekeek ze. Hij zag doodsbleek.

„Waarachtig," zei hij, „ze was het," en, met een vloek: „...wat jammer!" Daarop verdween hij in zijn hut.

Korver, rillend van de kou, ging met Dick gauw naar zijn hut, terwijl ook de anderen zich verspreidden, vol waardeering nog pratende over dien moedigen nieuweling.

Zeer in zijn schik over den goeden afloop van de comedie verkleedde Richard zich.

„Nou zal dat heertje ons ook wel niet meer voor detectives houden," zei Dick.

„Nu, dat waren twee vliegen in één klap," lachte Korver, „je moet alles zooveel mogelijk zien te combineeren; dat kan nog van veel nut zijn."

Toen Richard verkleed was, hoorde ook Magda, die van spanning nog niet naar bed was durven gaan, het heele verhaal en ook zij moest er om lachen. Toen ze hen echter bedankte, voor alles, wat ze voor haar hadden gedaan, had ze tranen in haar oogen.

„Nou de marconist nog," zei Korver, toen Magda zich in haar „bedstee" had teruggetrokken. „'t Is bij eenen; we hebben nog een uur den tijd." Hij nam een paar cigaretten en liet op de tabak een druppel vloeistof vallen uit een klein fleschje.

„Wat moet dat?" vroeg Dick nieuwsgierig. „Ik moet hem toch niet vermoorden zeker?"

„'t Is heel onschuldig, Dicky. Opsteken?"

„Nee, hou dat vergiftige spul maar, ik heb betere."

Om ongeveer kwart voor twee ging Dick op weg. „'t Kan me niets schelen, wat je uitvoert," had Korver gezegd, „als je maar zorgt, dat hij, tegen dat je weggaat, een van mijn cigaretten opsteekt. Als de man eenmaal aan het rooken is, kom je maar weer hierheen."

Richard wachtte.

't Werd twee uur; Dick was nog niet terug. 't Werd kwart over twee... half drie, Dick bleef weg. — Korver begreep er niets van. Wie weet, wat voor diepgaand debat hij met dien marconist was begonnen.

Hij zou maar eens gaan zien, quasi-ongerust over het lange wegblijven van zijn hutgenoot.

De marconihut was open; het licht brandde. Korver liep er heen en... wat was dat nou? Hij trad binnen. Dick hing, zwaar snorkend, achterover in zijn stoel. De marconist lag voorover op de seintafel, eveneens in diepen slaap. Op den grond lagen een paar half opgerookte cigaretten. De detective schoot in een lach.

„Ik geloof, dat hij gelijk heeft met z'n stelling. Hij althans, heeft al bijzonder weinig aanleg om een goed vakman te worden."

Hij sloot de deur goed af en schoof de gordijntjes voor de patrijspoort. Zonder veel omslag, pakte hij nu den dikken tweeden stuurman bij hoofd en schouders en trok hem achterover in zijn stoel. De man bromde wel wat en deed half zijn oogen open, maar werd niet wakker.

„Nee mannetje; Richard Korver kent z'n middeltjes!" grinnikte de detective.

Hij kon nu bij den seinsleutel komen, stelde op een bepaalde golflengte in en seinde in politiecode naar de politie te Malta:

— Aan boord Blue Cross bende Chineesche misdadigers in dub-

belen bodem — Arrestatie verzocht onmiddellijk bij aankomst — Ook kapitein en enkele leden bemanning — Vermoedelijke aankomst Woensdagavond — Korver — Detective. —

Al gauw daarop, werd hij door het ontvangtoestel opgeroepen: — Maatregelen voor arrestatie zullen getroffen worden — Comm. Politie Malta —

„Ziezoo, that's right!" glimlachte Richard voldaan en maakte alles in de hut weer, zooals hij het gevonden had.

Hij gooide de eindjes cigaret buiten boord en sleepte Dick naar hun hut, waar hij hem gekleed en wel, in zijn kooi legde.

„Moet hij ook maar niet van verboden waar snoepen," bromde hij.

„Hè," dacht hij, toen hij zichzelf ook behaaglijk in zijn bed uitstrekte, „dat is een welbestede dag geweest!"

Toen sliep hij; want de omstandigheden lieten het hem nu even toe.

HOOFDSTUK X

ALLEN — OP ÉÉN NA!

Den volgenden dag, Dinsdag, verliep zonder gebeurtenissen van beteekenis. Dick en Richard hadden hun werk en kregen zelfs al af en toe een pluimpje van den bootsman.

„Ja," plaagde Richard, „matroos worden is gemakkelijker dan detective hè? Daar heb je geen aanleg voor noodig."

Ook over de cigaret van dien nacht moest Dick nog menige plagerij verduren.

Richard had in hun hut, aan den binnenkant van de deur, een paar groote grendels aangebracht, zoodat Magda, ook als ze alleen was, niet meer in de kast hoefde te blijven.

Met haar eten schikte het zich ook best. Ze bewaarden wat, van wat ze zelf kregen en de kok, die tevens bakker was, bleek voor goede cigaretten wel iets over te hebben.

Hoewel de toestand nog heel gevaarlijk bleef, voelde Magda zich toch langzamerhand wat meer op haar gemak komen.

Wat zorgden die twee goed voor haar! Wat voor gevaar liepen ze zelf niet, door haar in hun hut te verbergen! Kon ze maar iets voor ze doen, om hun te toonen hoe dankbaar ze was. Maar er was niets. Het eenige was juist, niets te doen, te zorgen, dat niemand van haar bestaan hier te weten kwam of het kon vermoeden.

Maar later, dan zou ze het probeeren te vergelden. Later... Haar hart kromp ineen bij de gedachte, dat dat „later" misschien niet zou komen, dat alles ontdekt zou worden! Neen, neen, dacht ze dan weer, dat kon niet! Het liep goed af, vast; het liep goed af. In haar hart

wist ze zeker, dat Richard alle moeilijkheden zou overwinnen; tegen hèm achtte ze niemand opgewassen. Ze zag tegen hem op, als tegen een wijs man, die ver boven haar stond. Ze had diep ontzag voor hem.

Ten opzichte van Dick van de Nesse voelde ze zich heel anders. Die was trouwens ook veel jonger dan Richard.

's Morgens had ze al het een en ander van hun emotievollen tocht vernomen en was zoo te weten gekomen, dat Dick eigenlijk nog een volstrekte dilettant was.

Ze vond het leuk in dien jongen, dat hij zoo was meegegaan, alleen, omdat het avontuurlijke in dat leven hem had aangetrokken. Ze had altijd gehouden van de boekenhelden, wien ook den drang tot avontuur aanzette zich in de gevaarlijkste situaties te plaatsen. Heerlijk had ze het gevonden, te lezen over die jonge mannen, wien het niet om geld of goed was te doen, alleen om „het avontuur"! — Misschien had ze onbewust gehoopt, in haar leven zoo'n „Cavalier sans peur et sans reproche" nog eens te ontmoeten!

Ja, zoo'n jongen was Dick! Hij was wel niet de màn, zooals Richard, met het heldere oordeel en de respect-afdwingende vastberadenheid, maar hij gaf je toch óók een soort vertrouwen, iets, ze-wist-niet-wat, dat zoo helder uit z'n oogen blonk. Bij hem was het niet, zooals bij Korver, het groote ontzag voor zijn optreden, voor zijn kùnnen, maar het was meer de persoon van Dick zelf, zijn heele frissche voorkomen, dat haar aantrok. In zijn blik, in zijn gang, in alles was hij voor haar de held uit haar boeken, die naar dàt deel van de groote wereld trekt, waar hij zich in fel gevaar kan doen gelden. Ja, nu had ze hem ontmoet, haar romanridder! En wel onder omstandigheden, die het meest avontuurlijke boek niet romantischer kon beschrijven! Maar — ze moest het zich bekennen, als je dergelijke buitengewone situaties làs, leken ze veel aangenamer, dan ze in werkelijkheid bleken te zijn.

Desondanks was ze zich wel bewust, dat er toch eenige bekoring van uitging en, wat den ridder, in casu Dick, betrof, ze vond hem minstens zoo lief, als die uit de boeken... Minstens? Wel nee, veel liever eigenlijk.

Vanmorgen in de vroegte had ze haar redders met nog ongeschminkt gezicht gezien en Dicks frisch-Hollandsche uiterlijk had zoo'n indruk op haar gemaakt, dat de grime voor haar verder geen uitwerking meer had. Al zou hij een baard als van een Joodschen aartsvader op zijn gezicht hebben geplakt, dan bleef hij toch voor Magda den jongen met het aardige gezicht; haar ridder!

Dick zelf, had zich van Magda niet zoo bar veel meer aangetrokken. Nu het interessante van de eerste romantische kennismaking voorbij was, nu hij alles van haar wist en er waarschijnlijk wel geen „avontuur meer van haar te halen" zou zijn, had hij weinig aandacht meer aan haar geschonken. Een attractie bleef voor hem alleen nog de geheimzinnigheid van haar verblijf in hun hut, terwijl ieder ander op het schip haar verdronken waande en dan haar maaltijden, bij elkaar gescharreld van wat Korver en hijzelf ongemerkt hadden weggestopt van eigen rantsoen en van wat hij bij den bakker-kok voor cigaretten en kopergeld had weten los te krijgen.

Dáár zat altijd nog zoo iets pirate-achtig-avontuurlijks in.

Voor de rest had ze voor hem geen charme meer. Zeker, hij was galant en bewees haar kleine attenties, maar dat was niet meer dan aangeboren hoffelijkheid; voor elke andere vrouw zou hij dat ook zoo gedaan hebben.

„Ja, wel aardig," was al, wat Richard te hooren kreeg, wanneer hij Dick polste over den indruk, die ze op hem gemaakt had.

De Woensdag brak aan, de dag, die het einde zou brengen van hun reisje op de „Blue Cross" en — zoo hoopten zij — het succesvolle einde!

„Al worden nou die Chineezen geknipt," vroeg Dick dien morgen, „weet je dan zeker, ook de documenten in handen te krijgen, waar de zaak toch eigenlijk om gaat?"

„Ja," zei Richard, „die zijn hier aan boord."

„Wie heeft ze dan?"

„De oude man."

„De oude man? Welke oude man?"

„Die bij het verhoor in de kapiteinshut aanwezig was, den eersten avond op het schip."

„Die? Die heb ik daarna nooit meer gezien."

„O."

„Jij dan wel?"

„Ja."

„Wanneer dan?"

„'s Avonds laat in de kapiteinshut. Hij kan niet tegen daglicht."

„Nee?"

„Nee, vanwege z'n baard, die verkleurt in de zon."

„Zeg, als je mij wilt nemen..."

„Heb jij, Dicky, niets bijzonders aan hem gemerkt, toen je hem dien avond een volle minuut lang zoo... eh... zoo schrander zat aan te kijken, nadat hij je een Hollandsche vraag had gedaan?"

„'k Had toen wel wat anders om op te letten."

„Nou, ik heb heel veel aan hem gemerkt en... je zult het wel interessant vinden...."

„Nou?"

„Hij had merkwaardig groote, blauwe oogen."

„Dus...?!"

„Hm... ja... dat zou best kunnen."

„Zeg Richard," zei Dick, wat later op den dag, „weet jij, waarom de schuit vannacht gestopt kan hebben?"

„Gestopt?" vroeg Korver, „hebben we gestopt? Hoe weet je dat?"

„'k Heb er niet eerder aan gedacht, het je te vertellen, maar vannacht werd ik plotseling wakker. Ik luisterde en vond het vreemd stil.

Toen bemerkte ik, dat dat kwam, doordat de machine stil stond. Ik ging rechtop in bed zitten, klaar om je te wekken, want ik dacht niet anders, of er was een of ander ongeluk met het schip gebeurd; maar na zoowat een minuut, begon de machine weer te draaien."

„Je had me toch maar moeten waarschuwen. Heb je absoluut niets anders gemerkt, dan dat de machine stil stond?"

„Ja... nu je 't zegt... ik meende, net toen de machine weer begon, nog een eigenaardig zoemend geluid er bij te hooren; maar dat was maar even, het zal het aanzetten van de zuigers geweest zijn."

Korver keek bedenkelijk voor zich.

't Was tegen tienen en al geheel duister. Kapitein Backing stond op de brug en keek naar de lichten van Malta, die al duidelijk aan de kim te zien waren. Het schip voer halve kracht, in afwachting van den loods, die elk oogenblik kon arriveeren.

„Waar blijft die vervloekte kerel nou," mopperde hij, terwijl hij het water afzocht, om de lichten van de loodsboot te kunnen ontdekken.

„Wie weet, wat daar nou weer achter zit." Zichtbaar nerveus ijsbeerde hij op de brug heen en weer.

„Bah, wat een reis! Daar zul je nota bene uitvaren voor een soort pleizierreisje naar Alboran, met geen andere bezigheid, dan die stijfkoppige juffrouw mores te leeren en daar sturen ze je opeens zestien Chineezen op je dak! Naar Benares! Vooruit maar! Ik zal blij zijn, als ik ze in Bombay veilig aan wal weet, maar we zijn er nog lang niet! En nou is de juffrouw in quaestie nog overboord gesprongen. 'k Zal er nog wat van te hooren krijgen. Enfin, 'k heb haar precies behandeld volgens het voorschrift — dan moeten ze het in 't vervolg zelf maar doen!"

Opeens zette hij de machinekamer-telegraaf op „stop" en daarna „halve kracht achteruit".

„Wat een stommeling, om geen lichten te voeren!" Hij gaf een waarschuwend signaal op de stoomfluit: aan bakboord naderde een schip. Maar, wat was dat? Het bleef recht op de „Blue Cross" aan houden, zonder het signaal te beantwoorden. Een eigenaardig scheepsilhouet teekende zich tegen den maanverlichten hemel af. De loodsboot was het niet. „Zou het soms..."

„Hè?!" — Backing schrok. Een felle lichtbundel straalde vanaf het naderende vaartuig, het heele voorschip en de brug van de „Blue Cross" beschijnend.

De kapitein verbleekte bij het vermoeden, dat in hem opkwam.

Op een meter of vijftig afstand, doofde het mysterieuze schip z'n zoeklicht en draaide bij.

Een morselamp seinde:

„Stop — Britsche politiedienst — Laat valreep neer — Niemand van boord."

Met een vloek snelde de gezagvoerder naar zijn hut.

„Dus toch den boel verraden! Dat hebben die Spanjolen me geleverd! Wacht, die zullen er dan zelf weinig plezier van hebben!"

Hij gooide de deur open en stak het licht aan, teneinde zijn revolver uit de la te kunnen krijgen... maar...

„Hands up!!"

De Spaansche matroos, revolverloop strak op hem gericht, stond achter de tafel.

Met een sprong wilde Backing weer naar de deur terug.

„Hands up!!"

In de deuropening wachtte hem de andere Spanjool, eveneens met een revolver.

Bleek van ontzetting en ingehouden woede, hief de kerel de armen omhoog.

„Ziet u wel, dat ik dat rolletje ook aardig kan spelen?" grinnikte de detective. Hij stak zijn revolver in zijn zak en waarschuwde:

„Denk om mijn compagnon achter u, hij schiet en goed raak."

In een oogenblik was de kapitein aan handen en voeten gebonden.

„We zullen u maar in het boudoir van wijlen uw dochter leggen, hè?" grijnsde Korver en samen met Dick legde hij hem in het hok, waarin de arme Magda zooveel bange uurtjes had doorgebracht.

Toen ze weer aan dek kwamen, was het daar een heel ander gezicht, dan vijf minuten te voren. Vanaf de politieboot straalden nu een aantal felle schijnwerpers, die heel de „Blue Cross" in vol licht zetten. Overal liepen zwaar gewapende politiebeambten. Midscheeps

stond een stelletje matrozen en andere schepelingen geboeid af te wachten, wat er met hen gebeuren zou. Toen Richard en Dick verschenen, werden ze meteen aangepakt, om ook ingerekend te worden, maar Korvers politiepenning maakte gauw een einde aan die vergissing.

Korver stelde zich zelf en Dick voor aan den commandant van den troep en vertelde hem alles, wat hij voor het onderzoek noodig achtte.

„Ja, ze zijn al bezig aan den dubbelen bodem," zei de commandant en even later kwam inderdaad een heele troep Chineezen onder gewapend geleide uit het ruim te voorschijn. Ook zij werden nu geboeid.

„Gefeliciteerd, kerel!" zei Dick, toen hij dat zag.

„Ik denk, dat je daar nog te gauw mee bent, Dicky." Korver bekeek nauwlettend de rijen geboeiden. De oude man was er niet bij.

„Wilt u even meegaan in mijn hut?" vroeg de detective aan den commandant, „ik kan daar rustiger met u praten."

Het drietal begaf zich naar de hut, waar Magda nog steeds aanwezig was. Hier vertelde Korver van zijn bevindingen op het schip, tenminste, voor zoover de politie dat voor het verdere onderzoek naar de schuldigheid van de schepelingen, noodig had en ook Magda moest haar verhaal doen. Nog was zij er mee bezig, toen een onderofficier van den politiedienst binnentrad:

„Commandant, er is geen plekje in het schip ondoorzocht gebleven, maar geen mensch is meer te vinden. De kapitein vonden wij gebonden en wel, in een hok bij zijn hut liggen."

Korver zuchtte... „Toch ontsnapt!"

„Wat bedoel je?" vroeg Dick.

„Dat eigenaardige zoemende geluid, waar je van sprak Dick, dat waren de dokumenten!"

...„Van vannacht? — Ik begrijp niet, hoe..."

„Commandant, gaan er dagelijks veel vliegmachines over Malta?"

„Nee, vaak in dagen niet één."

„Is er vanochtend een gepasseerd?"

„Ja, toevallig werd me dat gerapporteerd: een watervliegtuig passeerde zeer vroeg, ongeveer half vijf, ten Noorden van Malta, gaande in Oostelijke richting."

„Hoe laat was het Dick, toen de boot stopte vannacht?"

„Nou, 't begon al licht te worden."

„Juist. — Commandant, we wilden morgenochtend in de vroegte graag per vliegtuig vertrekken. Hebt u er een tot onze beschikking? Het is van zeer veel gewicht."

„Ja, dan zult u het vliegtuig van den politiedienst moeten hebben. We zitten dan zelf wel zonder, maar enfin, het is van groot gewicht zegt u; we zullen maar hopen, dat er bij ons in dien tijd niets voorvalt. Is het voor lang?"

„We moeten naar Benares."

„Naar Benares? Allemachtig! Ik dacht, dat u even naar Italië moest of zoo. Naar Benares liefst! Dat duurt zeker wel vier of vijf dagen en dan nog terug, dat is... eh... twee weken, met den rusttijd van den bestuurder mee."

Hij keek bedenkelijk.

„Maar enfin," zei hij tenslotte, „het zou zonde zijn, als u uw opdracht daardoor niet zou kunnen volbrengen; u hebt al zooveel meegemaakt. — U zult het hebben."

Korver schudde den Engelschman hartelijk de hand. Deze ging nu naar buiten, om zijn manschappen verdere instructies te geven.

Zoodra de commandant verdwenen was, richtte Richard het woord tot Magda:

„Nu, juffrouw Van Raelte, ons samenzijn was wel kort, maar het zal ons nog lang heugen en u ook wel, denk ik, want alledaagsch was het niet. Ik zal nu maar vast afscheid van u nemen, want ik zie, dat we al in de haven zijn en aan wal moet ik nog verschillende officieele bezoeken afleggen, die, wegens het late uur, geen uitstel meer kunnen lijden. Morgenochtend zijn we voor dag en dauw al op weg naar Benares."

Magda zei niets en keek strak in het lamplicht. Haar oogen stonden vol tranen.

„Kom," zei Richard, die meer begreep, dan hij liet merken, „voor u is nu immers gezorgd? U kunt morgen al op weg gaan naar Holland. In een kleine week bent u thuis, nog vóór uw vader!"

„Ja," zei ze, „dan ben ik weer thuis. — En u dan?" — Haar mondhoeken trokken zenuwachtig.

„Wij? Nou, wij komen wat later thuis, als alles klaar is — maar veertien dagen nà u zijn we er ook hoor en dan kom ik u vast opzoeken.. *mèt Dicky!*"

Ze keek hem heel even van terzijde aan. „Waarom zei hij dat zoo? Zou hij begrijpen...?"

Een oogenblik werd er niets gezegd. Toen sprak ze, met treurige stem: „Ik had zoo graag wat voor u gedaan, nu — ik, ik kan nu niets doen, om u te bedanken, als u zoo gauw weg bent. En... eh... het duurt nog wel twee weken, voor vader thuis kan zijn."

Richard lachte: „U bedoelt, dat u zich dan zoo zult vervelen? Wou u... wou u misschien meegaan naar Benares?"

Magda's gezicht straalde. Wat begreep die Richard haar toch direct.

„Mag het??"

„'t Is daar gevaarlijk. U zult zelf de verantwoordelijkheid moeten dragen."

„O, wat heerlijk!" juichte ze.

Ze had Korver wel om den hals willen vliegen, omdat hij z'n toestemming gegeven had en Dick ook, omdat... nou ja, zoo maar.

„Wie weet, of ik nu niet op mijn beurt u uit een gevaar kan redden," riep ze overmoedig, met een blik op Dick.

Die zei niets, maar vond Richard een idioot, om op zoo'n avonturen-tocht een vrouw mee te nemen! Niets dan last!

„Ja, wie weet," lachte Korver, „misschien kunt u nog van veel nut zijn."

Het schip lag al vast en na vijf minuten waren ze aan den wal. De commandant had hun aan het adres van een goed hotel geholpen.

„Nou ga jij," zei Richard tegen Dick, „met juffrouw Magda er op uit en je zorgt, dat je een winkelier-in-dameskleeren uit zijn bed trommelt, want ze heeft wel het een en ander noodig."

Dick bromde iets en wandelde met Magda weg.

HOOFDSTUK XI.

BENARES.

Het vliegtuig raakte den grond. Het motorgeronk hield op en even later stond de machine stil.

„Benares," zei Korver en hij hielp Magda met uitstappen.

„Wat nu?" vroeg Dick ongeduldig.

„Komaan, zoo mag ik het hooren!" lachte de detective. „Dicky, je bent een phenomeen. Je maakt een vliegtocht van duizenden kilometers over onbekende gebieden, door tallooze gevaren bedreigd en nauwelijks ben je uitgestapt, of je vraagt: — wat nu?"

Nu moest Dick toch ook lachen. „Alles lijkt me ook zoo onwerkelijk," zei hij.

„Ik kan me gewoon niet voorstellen, dat ik nu in Benares ben. Ik heb van die Indische steden altijd een fantastische voorstelling gehad en nu, nu ben ik op een vliegveld, dat net zoo goed „Schiphol" zou kunnen zijn!"

„Bent u gedesillusioneerd, meneer Van de Nesse?" vroeg Magda.

„Nee, dat niet, maar toch... het is net niet echt."

„Je hebt je fantasieën te hoog gespannen, beste jongen," lachte Korver, „jouw voorstellingen kan geen realiteit verwerkelijken. Jij

idealiseert dingen, die buiten je bereik liggen, maar wat, om zoo te zeggen, naast je gaat, zie je niet, ezel, die je bent!"

Dick keek grimmig. Hij begreep, dat Korver doelde op Magda, die inderdaad vlak naast hem liep. Wat wilde hij toch van hem? Hij was nu eenmaal verliefd op een ander en Richard kon honderd maal beweren, dat die ander een gevaarlijke vrouw was, Dick weigerde het te gelooven. De schijn was tegen haar, dat stond vast voor hem. Het was niet mogelijk, dat dat hemelsche wezen een misdadigster was. Wat Magda betrof, och, ze was heel aardig, wel knap zelfs en beschaafd en ontwikkeld. Maar — hij hield niet van haar en daarmee uit. Korver moest toch begrijpen, dat je zulke zaken niet kon dwingen.

Intusschen waren ze bij het gebouwtje gekomen, dat aan den rand van het vliegveld stond. Klaarblijkelijk was het een soort douanekantoor, want er waren een paar geuniformeerde inlanders naar buiten gekomen.

De detective vroeg naar den directeur van het vliegveld en na eenige oogenblikken verscheen een in wit toetoeppak gekleede Europeaan.

Korver toonde zijn politie-penning en de man was de bereidwilligheid zelve.

Of meneer een van de politie-autoriteiten te spreken kon krijgen? Maar natuurlijk. Hij zou onmiddellijk even telefoneeren, dat kwam in orde. Ook wist hij een goed hotel. Hotel „The King of England" kon hij aanbevelen.

Ongetwijfeld waren het zeer gewichtige zaken, die den detective naar hier voerden.

Eindelijk gelukte het Korver, den woordenvloed van den directeur te stuiten. Hij bedankte hem vriendelijk voor zijn inlichtingen en vroeg of hij hun misschien een auto zou kunnen bezorgen, om hen van het even buiten de stad gelegen vliegveld naar hun hotel te brengen.

Dat zou moeilijk gaan, meende Mr. Swift — zoo heette de directeur. — Er waren hier zoo goed als geen huurauto's. Tot zijn spijt, had hij zijn eigen wagen niet hier, anders zou hij dien natuurlijk graag afstaan. Wel kon hij zorgen voor een paar riksja's.

„Graag," zei Korver, „wilt u dan voor vier van die rijtuigen zorgen?'

„Vier? Ik dacht, dat u..."

„De piloot gaat ook mee. Hij heeft wel wat rust verdiend. Van Malta af is hij in de weer geweest."

„Komt u heelemaal van Malta?" vroeg de directeur met ongeveinsde verbazing. „Ik dacht, dat u van Allahabad of Mirzapoer kwam."

„Nee waarde heer, wij zijn al eenige dagen onderweg."

„Maar dan... dan..." stotterde Mr. Swift,... „dan moet u voor een zaak van ongemeen belang hier zijn. Men vliegt niet van Malta naar Benares om een kleinigheid."

„Nee," beaamde Korver.

De man keek op z'n neus. Hij had gehoopt, dat de detective wat meer zou loslaten.

„Vreemd, vreemd," zei hij, „ik wist niet, dat hier in Benares... U moet zeker een gevaarlijk misdadiger hebben?" vroeg hij nu op den man af.

„Ik moet den hoofdcommissaris van politie hebben," antwoordde Korver droog.

Mr. Swift begreep, dat zijn nieuwsgierigheid niet bevredigd zou worden.

„Ik zal even voor u telefoneeren," zei hij.

Tien minuten later stonden vier riksja's voor.

Magda en Dick, die nog nooit zulke voertuigen gezien hadden, beschouwden vol verbazing de kleine, tweewielige wagentjes. In elk was plaats voor één persoon. Van voren waren twee lichte lemoenen aangebracht, waartusschen een inlander liep.

„Raar, achterlijk land; menschen verrichten hier paardendiensten," peinsde Dick.

De piloot, die zijn machine in een hangar had geborgen, voegde zich nu bij hen en allen stapten in.

Mr. Swift waagde nog een laatste poging:

„Als u lust mocht hebben, eens een avondje te komen praten, mijn huis staat voor u open," noodigde hij Korver uit.

„U is zeer vriendelijk, maar ik vrees, dat wij weinig tijd zullen hebben," poeierde de detective hem af.

De riksja's zetten zich in beweging.

„Enfin, u ziet nog wel!" riep Mr. Swift hen na.

Magda en Dick reden vooraan, naast elkaar. Magda genoot van de zonnige, tropische omgeving. Aan weerszijden van den weg stonden olijven, palmboomen en oleanders. Tegen de strak-blauwe lucht staken in de verte de witte, fel door de zon beschenen huizen en torentjes van Benares sprookjesachtig af.

Schuchter zag zij nu en dan naar Dick, die, in verrukking over de schoonheid van het tropische landschap, stralend rondkeek. Eens kruisten hun blikken elkaar en Magda, die hem zoo opgetogen zag, voelde zich gelukkig.

O, als hij... en haar hart klopte sneller bij de gedachte aan hem, dien zij zoo lief had.

Dick beschouwde haar nu heimelijk van terzijde. Hij meende daarstraks, toen hun oogen elkaar ontmoetten, iets in haar blik te hebben gelezen, dat... Zouden die plagerijen van Korver dan toch gemotiveerd zijn?

Zij was wel lief, zooals ze daar zat in die riksja. Haar fijne gezichtje, haar ranke figuurtje, teer en toch echt vrouwelijk; zij scheen geschapen, om door een man beschermd te worden.

Zij zat nu met ietwat voorovergebogen hoofd en Dick geloofde te zien, dat zij licht bloosde. — Hoe had hij het nu? Al een paar minuten lang zat hij haar aan te kijken. Zou Richard gelijk hebben? Het had er veel van weg. Die drommelsche detective had immers altijd gelijk!

Richard Korver voerde een genoeglijk praatje met den naast hem rijdenden aviateur.

Het paartje voor hem, verloor hij echter niet uit het oog en op een gegeven oogenblik lachte hij voldaan en wreef zich de handen.

„De vonk!" zei hij tot den piloot, die er niets van begreep.

De zwaarlijvige commissaris van politie liep met groote stappen in zijn privé-kantoor heen en weer. Plotseling bleef hij staan, legde den wijsvinger van zijn rechterhand langs zijn neus en zei, gewicht op ieder woord leggend:

„Een internationale misdadigersbende zegt u, Mr. Korver? Hier, in Benares? Niet mogelijk."

„Waaruit leidt u dat af?" vroeg Korver bedaard, vanuit zijn groote clubfauteuil.

De hoofdcommissaris deed een geweldigen trek aan zijn sigaar, keek zoo diepzinnig mogelijk en ging met autoriteit achter zijn bureau zitten.

„Omdat ik er óók nog ben," zei hij eindelijk.

Korver lachte fijntjes.

„Herinnert u zich misschien Mr. Healders, dat ik, twee jaar geleden, hier in Benares een uitgebreide misdadigers-organisatie ontdekte en liet gevangen nemen?"

Medelijdend zag de dikke commissaris den detective aan.

„Dat was onder mijn voorganger, waarde heer. Voor zijn tekortkomingen ben ik niet aansprakelijk."

Korver haalde de schouders op. De arrogantie van dezen man was werkelijk ongelooflijk.

„Dan, m'n beste hoofdcommissaris," zei hij, opstaande en z'n hoed nemende, „is het maar het beste, dat ik vertrek.

Ik zal genoodzaakt zijn, m'n boontjes alleen te doppen. Het spijt

mij, dat ik mijn opdrachtgeefster, de Nederlandsche regeering, uw naam niet zal kunnen noemen. Tot genoegen, Mr. Healders."

„Pardon Mr. Korver, een oogenblik. Hm... zoo bedoelde ik het niet — hm — gaat u nog even zitten. De kwestie is namelijk... wat wilde ik ook weer zeggen... hm... ja... is het werkelijk uw regeering, die u met een geval belastte?"

„Ik heb u mijn papieren toch laten zien?"

„Ja, ja, dat is waar... Eh... Ze zijn in het Fransch gesteld... Wij Engelschen... hm... enfin, dat is natuurlijk in orde. — Regeeringsgevallen zijn dankbaar, nietwaar collega?"

„Hoe meent u?"

„Wel, hm... eenige jaren geleden, verleende ik mijn medewerking in een officieel geval, waarbij een van de Scandinavische mogendheden betrokken was. Hm... hm... ik ben dan ook officier in de Orde van Gustaaf Wasa."

„O, ja juist."

„Enfin, om kort te gaan, waarde collega, zet u mij de zaak uiteen, dan zal ik eens zien, wat er aan te doen is."

„Dat kan ik niet, Mr. Healders. Mij is strikte geheimhouding opgelegd. Als de zaak zoo eenvoudig was, had mijn regeering u kunnen telegrafeeren."

„Tja... dan vrees ik..."

„Zooals u wilt."

„Nee, nee m'n beste heer Korver, luistert u nu eens. Zooals ik u reeds zei, van een internationale organisatie is mij niets bekend. Alles is hier betrekkelijk rustig, hm... dat is te zeggen, u moet natuurlijk niet denken, dat ik mijn tijd hier in ledigheid doorbreng. Integendeel, waarde heer, integendeel. Stapels werk heb ik, stapels! Mijn hoofd loopt om en ik vrees, dat ik binnenkort verlof zal moeten nemen, om eens wat op adem te komen. — Zoo hebben we hier op 't oogenblik een geval, Mr. Korver, een vreemd geval. Om u de waarheid te zeggen, ik weet niet, wat ik er van moet denken. Is het een politiezaak, of is het geen politiezaak; ik weet het niet, ik tast volkomen in het duister. De zaak is deze: u weet natuurlijk, dat een groot gedeelte van het volk hier den Boeddhistischen leer aanhangt. Onlangs nu, is er in deze streken een Lama, een Boeddhistisch priester, opgedoken, die de wereld wil hervormen."

Korver begon met meer aandacht te luisteren.

„Waanzin natuurlijk," vervolgde de hoofdcommissaris, „want de wereld is prachtig zooals zij is. Er valt niets te hervormen. Ik zou niet weten, hoe dat gebeuren moest. Maar, in ieder geval... hm... hm..., de man, die beweert door Boeddha gezonden te zijn, heeft

zeer veel aanhangers. Massapredikingen hebben plaats; het volk is onrustig en, hoewel het Boeddhisme onthouding van moord, diefstal, leugen, onkuischheid en dronkenschap gebiedt, doen die onregelmatigheden zich nu juist meer voor dan vroeger. Dat alles verontrust mij, Mr. Korver.

Een week of vier lang, heeft de Lama niets van zich laten hooren, maar overmorgen, Woensdag voor het eerst, zal er weer een openbare bijeenkomst zijn voor den tempel bij den Ganges. U begrijpt, al die dingen baren mij zorg. Ik heb te waken voor de veiligheid van het volk en het gezag van den staat."

„Vier weken? Dat kan kloppen," mompelde de detective halfluid.

„Wat zegt u?"

„Niets. — Is u nog iets anders bekend over die nieuwe Godsdienstige secte?"

„Weinig collega, zeer weinig. Wel gaan er geruchten, dat de nieuwe geloofsgenooten zich ergens in de binnenlanden van Tibeth zullen vestigen, om daar een nieuw, utopisch rijk te stichten, maar dat is natuurlijk te dwaas, om van te spreken. Ik voor mij, denk..."

„En Woensdag, zegt u, is er een openbare bijeenkomst?"

„Ja, Woensdagmiddag. Ik zal mijn handen weer vol hebben, om de orde te kunnen bewaren," zuchtte de hoofdcommissaris.

„Heel interessant," vond Korver.

„Larie collega. — Larie, die je een hoop last bezorgt. Wilt u wel gelooven, dat..."

„U neemt me niet kwalijk Mr. Healders, maar ik moet vertrekken. Ik heb om twee uur een dringende afspraak."

„Natuurlijk Mr. Korver, natuurlijk, gaat uw gang. En wat het misdadigersgenootschap betreft; ik geloof, dat u zich vergist, maar ik zal het eens laten onderzoeken."

„Als u niets van die bende weet, zal ik mij wel vergist hebben," meende de detective, „u kunt het in elk geval beter weten dan ik."

„Natuurlijk. — Ik ken hier m'n volkje, hè? Maar, voor den vorm zal ik er toch eens een rechercheurtje op uit sturen."

„Ja, doet u het althans zoo voor den vorm. Dat kan geen kwaad."

„Nietwaar? Baat het niet, dan schaadt het ook niet."

„Zooals u zegt."

„En, Mr. Korver, mocht u, wat ik wel niet denk, mijn hulp noodig hebben; ik sta natuurlijk tot uw dienst."

„Heel vriendelijk, Mr. Healders. Tot ziens."

Zij wisselden een handdruk en de hoofdcommissaris liet den detective uit.

„Bij nadere beschouwing geen ongeschikte baas," mompelde

Mr. Healders, toen hij alleen was, „maar een politieman van niets. Komt heelemaal van Holland naar hier, om een misdadigersbende op te sporen, die niet bestaat. Nee, een politieman van niks. Enfin, een Hollander is geen Engelschman, hè?"

HOOFDSTUK XII.

DE PRIESTER VAN DEN TEMPEL DER DUIZEND BOEDDHA'S.

Dick en Magda hadden van Korver „vrijaf" gekregen. Zij mochten gaan wandelen, want de detective kon hen niet gebruiken.

„Maar wees voorzichtig," had Korver tegen Dick gezegd, „steek een revolver bij je, want er kan overal gevaar dreigen."

Dick vond, dat Richard wel wat erg pessimistisch gestemd was, maar had toch zijn raad opgevolgd. 't Zou anders wel erg gek moeten loopen, als ze nou net die Chineezen tegenkwamen.

Dick was in een opgeruimd humeur. Eerst hadden zij — Magda en hij — door de stad gewandeld, waar voor hen veel nieuws en vreemds te zien was. Magda was voor de winkeluitstallingen niet weg te slaan. Prachtige dingen zag ze er, die je in Holland bijna niet kon krijgen en die hier bespottelijk goedkoop waren.

Dick amuseerde zich kostelijk met haar enthousiasme.

Hij had nu al twee „prachten van doeken" voor haar gekocht en op straat, bij een „wandelenden toko" hadden ze afgedongen op een mooien Chineeschen waaier.

Magda had 't wel eng gevonden, bij dien Chinees, die aan een juk twee bakken, gevuld met alle mogelijke voorwerpen, droeg, te koopen. Alles, wat Chinees was, wantrouwde ze. Je kon toch immers nooit weten?

Dick had gelachen om haar vrees en nu ze den werkelijk heel mooien waaier, die in Rotterdam zeker tien maal zoo duur kostte, had, vond zij het toch ook wel „zalig".

Toen had Dick haar voorgesteld, om op het terras van een groot café aan den oever van den Ganges „ijswater" te gaan drinken.

Daar zaten ze nu gezellig en vroolijk babbelde Magda honderd uit.

Dick zat prettig achterover geleund in zijn stoel en luisterde glimlachend. Vlak voor hem stroomde de heilige Ganges, de gewijde rivier.

Merkwaardig, vond Dick, maar den laatsten tijd dacht hij steeds minder aan de vrouw met de groote blauwe oogen en steeds meer waren zijn gedachten bij Magda. Korver liet hen alleen en van wat

hij uitspookte, zoo'n heelen dag, vertelde hij weinig. En het gekke was, Dick vond het heelemaal niet onplezierig. Integendeel, als hij eerlijk wou zijn, moest hij bekennen dat hij liever met Magda uitging, dan met den detective. Zou hij werkelijk een beetje verliefd zijn? Zeker was het, dat hij er van genoot, om, zooals nu, haar luchtig gepraat aan te hooren. Zooals zij daar zat, was ze lief en teer. Hij zou haar waarachtig wel een kus willen geven.

Hij schrok, toen hij zich op die gedachte betrapte.

„Kom, kom, Dicky," redeneerde hij in zichzelf, „wat is dat nou? En zij dan, de andere?" — Hoe meer hij erover dacht, hoe meer hij tot de conclusie kwam, dat de vrouw met de groote blauwe oogen geen ruime plaats in zijn hart innam. Zij had hem gefascineerd, 't geheimzinnige in haar had hem getroffen, het exotische van haar wezen had hem aangetrokken. Maar liefde, nee, hij voelde geen liefde voor haar. Zij was geen vrouw, die je kon vertroetelen, die lief voor je kon zijn, tegenover wie je je als man den sterkere voelde. Eerder was 't omgekeerde waar. Had zij niet met groote sluwheid een aantal malen een aanslag op zijn leven gepleegd? Dat het haar niet gelukt was, had hij uitsluitend aan Richard te danken. Weliswaar had hij vroeger gedacht, dat zij onder dwang of zooiets handelde, maar Korver meende van niet en een feit was, dat Korver het tot nog toe altijd bij het rechte eind had gehad.

Zijn gevoel voor Magda was heel anders. Als hij in haar gezelschap was, voelde hij een wederzijdschen stroom van vertrouwelijkheid en zachtheid; het was, of hij haar een heeleboel had te zeggen, maar als hij wilde beginnen, was hij het vergeten. Er was rust en harmonie tusschen hen en als zij niet spraken, maar zwijgende naast elkaar gingen, voelden zij elkaars gedachten, zonder precies te weten, wat die waren. —

Magda had haar „ijswater" uitgedronken.

„Wat zou dat voor een gebouw zijn, meneer Van de Nesse?" vroeg zij, wijzend naar een groot bouwwerk, rechts van hen.

„Dat is de Tempel der duizend Boeddha's," antwoordde Dick, „wij kunnen er wel eens heen gaan."

„Ja, dat is een prachtig idee!" vond Magda, „ik zou graag eens zoo'n tempel willen zien."

Zij stonden op en wandelden langs den Ganges naar het Boeddhistisch heiligdom.

„Wat beteekent dat eigenlijk," vroeg Magda, „Tempel der duizend Boeddha's?"

„Toevallig heeft Korver er mij een en ander over verteld," ant-

woordde Dick, „anders zou ik het ook niet weten. De Boeddhistische tempels zijn genoemd naar het aantal Boeddhabeelden, dat er in aanwezig is. In een belangrijken tempel zijn er meer, dan in een minder belangrijken. De tempel der tweehonderd Boeddha's bijvoorbeeld, is niet zoo belangrijk als die der duizend."

„Wat interessant. En waarvoor dienen al die beelden, weet u dat ook?"

„Iemand, die bijvoorbeeld geld noodig heeft, hoopt het te krijgen, door voor een bepaald Boeddhabeeld, dat natuurlijk een soort symbool is voor een zekere religieuze macht, te offeren en te bidden. Een zieke, die genezing zoekt, doet het weer voor een ander beeld, enzoovoorts."

Al pratende, waren zij den tempel genaderd. Zij liepen de trappen op en kwamen in een soort voorgalerij. Er stond een groot Boeddhabeeld, waaromheen wierook brandde.

„Dit is de offerplaats," legde Dick uit. „Meestal bestaan de offers uit gaven in natura; geld wordt zelden gegeven."

Zij bekeken het beeld, dat hen star en raadselachtig aan scheen te staren. Door de evenwichtigheid van zijn proporties maakte het op hen den indruk van macht. Het was, alsof de Boeddha eenigszins vergoelijkend neerzag op het gestreef en gedoe van de menschen, alsof hij zeggen wilde: „Ga je gang maar; de ware wijsheid bezit toch alleen ik!"

Magda huiverde licht en greep Dicks arm.

„Laten we naar binnen gaan," zei ze zacht.

Dick was even verwonderd, maar hij vond het prettig, dat ze bescherming zocht bij hem en voorzichtig koesterend, drukte hij haar arm tegen zich aan.

Zij gingen binnen.

Er waren geen andere bezoekers in den tempel. Twee breede gangen liepen er in de lengte. Ze waren aan weerszijden met tallooze Boeddhabeelden afgezet. De beelden waren voor het meerendeel leelijke, gipsen dingen. Aan het eind kwamen de beide gangen samen bij een soort altaar, waarop een reusachtig Boeddhabeeld stond, dat bijna tot de zoldering van den tempel reikte.

In tegenstelling met de andere beelden, was dit prachtig gebeeldhouwd en rijk versierd, met ingelegd goud en kostbare edelsteenen.

Voor den Boeddha bevond zich een in een kleurig gewaad gekleede man. Hij scheen te bidden.

„De Lama," fluisterde Dick.

Zij stonden nu vlak voor het altaar.

Langzaam wendde de Lama zich om en zag hen aan.

Zij konden weinig van zijn gezicht onderscheiden, want door den vreemdsoortigen hoed, dien hij op het hoofd droeg, bleven zijn trekken in de schaduw.

Alleen zijn groote, blauwe oogen waren duidelijk zichtbaar.

Onafgebroken zag hij naar Dick. — Plotseling hief hij beide armen boven het hoofd en riep:

„O, Gij God, ik handel tegen Uw Gebod, maar met Uw Wil, want het is voor Uw Zaak!"

Snel trad hij toen op Dick toe. In zijn hand schitterde een dolk.

Dick stond als verlamd. Reeds was de man tot op drie pas genaderd.

Daar weerklonk een luide gil door den hollen tempel en Magda sprong voor Dick, dekte hem af met haar lichaam.

De Lama bleef staan.

Hij scheen na te denken.

„Het zij zoo," sprak hij toen. „Dit is de liefde, die ik niet vermag te storen. Gij nadert het hoogste Wezen en zijt niet infantiel meer. Ook zijt gij niet mijn meest gevreesde vijand. Ga heen en leef."

Voor Dick van zijn verbazing was bekomen, was de Lama achter het groote Boeddhabeeld verdwenen.

Magda leunde zwaar tegen hem aan. De emotie was haar te sterk geweest. Zij trilde op haar beenen en dreigde in elkaar te zakken. Dick ondersteunde haar en langzaam verlieten zij den tempel.

Niet ver van den ingang stond een bank. Daar leidde Dick haar heen. Nu drong alles eigenlijk pas goed tot hem door. Magda had hem het leven gered! Zonder haar, zou de priester hem hebben gedood! Magda!

Zij zat naast hem op de bank en scheen geheel in de war.

„Magda," fluisterde hij bijna, „Magda, hoe gaat het? Voel je je wat beter?"

„Ja," antwoordde ze zacht, „jij bent toch gered... Dick."

Hoe oneindig teeder klonk dat eene woord: Dick. Wat een wereld van liefde lag daarin besloten! Ezel, die hij was, om niet eerder te begrijpen! Het geluk ging naast hem en hij, hij had een fata morgana nagejaagd. Korver had voor de zooveelste maal gelijk gehad.

Voorzichtig nam hij haar hand en boog naar haar over.

Hij voelde het kloppen van haar hart, las de liefde in haar oogen en hun lippen beroerden elkaar. — En op de bank aan den ouden heiligen Ganges wisselden zij hun eerste woorden van liefde.

Richard Korver scheen niet erg verbaasd, toen Dick hem het gebeurde in den tempel vertelde.

„Zoo?" zei hij. „Nou, daar zijn jullie goed afgekomen. En verder?"

„Verder?"

„Ja?"

„Nou, toen gingen we den tempel uit."

„En toen?"

„Toen?" Dick aarzelde. „Niets."

„Toen," merkte Korver fijntjes lachend op, „toen stond, niet ver van den tempel, aan de schilderachtige boorden van den alouden Ganges, een bank."

„Hè?!"

„En op die bank..."

„Hoe weet jij...?"

„Beste Dick, mijn felicitaties hoor. Eindelijk schijn je verstandig te worden."

„Maar Richard..."

„Dicky??"

„Hoe weet jij in 's hemelsnaam..."

„Luister es, Dick. Wat zou jij concludeeren uit het feit, dat een jongeman, die een bepaalde jongedame steeds als „Juffrouw Zoo en Zoo" aanduidde, haar opeens bij haar voornaam noemde?

En dat die voornaam niet uitgesproken werd als de aaneenschakeling van vijf letters zonder meer, maar op een toon, waarop de poëten spreken over de maan, musici over Beethoven en schilders over Michel Angelo!"

„Maak nou geen gekheid, Richard, ik..."

„Ik maak volstrekt geen gekheid, Dick. Me dunkt, dat ik logisch redeneer. Wat die bank betreft; ik weet, dat daar in de buurt een bank staat. En, aangezien ik je ken als een spontane jongeman, was het niet zoo moeilijk na te gaan, dat juist *die* bank door jullie zou worden uitgekozen, om... enfin, dat zal ik maar niet nader omschrijven. Kwestie van gevoel, Dick."

„Merkwaardig."

„Heel merkwaardig, vind je niet? Maar, om je geen al te grooten dunk van mijn persoon te geven, wil ik er nog wel bij vertellen, dat ik toevallig juist zag, dat jullie... hm... elkaar zonder woorden iets heel duidelijk vertelden."

„Wat? — Op de bank?"

„Op de bank."

„Was jij daar dan ook?"

„Nou, laten we zeggen, een honderd meter er vandaan."

„Toevallig!"

„Heelemaal niet toevallig. Den tempel der duizend Boeddha's heb ik tot mijn operatieterrein gekozen, Dick."

„Daar heb je mij niets van verteld. Sinds wanneer?"

„Sinds gisteren, na mijn onderhoud met Mr. Healders, onzen eminenten hoofdcommissaris."

„En heb je wat ontdekt?"

„Veel, beste jongen, veel, maar nog niet genoeg."

„Wat? — Vertel op."

„Het spijt me, maar voorloopig kan ik je nieuwsgierigheid niet bevredigen. — Apropos, heb jij niets ontdekt?"

„Ik? Hoe zou ik iets ontdekt hebben?"

„Hm. — Die Lama."

„Hij wilde me vermoorden."

„Juist. — Waarom?"

„Waarom? Ik weet het niet. Omdat ik, als niet-Boeddhist in den tempel kwam, denk ik."

„Zoo, denk je dat? — Jammer, anders zou je meer weten."

„Hoe bedoel je?"

„Heb je den man goed aangekeken?"

„Daar heb ik geen gelegenheid voor gehad."

„Zoo? Hij heeft anders twee minuten lang met zijn gezicht naar je toe gestaan."

„Hoe weet je dat?"

„Omdat ik het gezien heb."

„Was... was jij dan ook in den tempel?"

„Ja. Mijn revolver was op hem gericht, ik zou hem vóór geweest zijn, als hij je had aangevallen. Gelukkig was het niet noodig."

„Daar begrijp ik niets van. Ik heb je nergens gezien. En waarom ben je den man niet achterna gegaan?"

„Dat heb ik gedaan, maar hij was opeens verdwenen.

Maar morgen Dick, morgen weet ik meer. Jij moet me helpen, dat kan nog van veel nut zijn."

Den volgenden dag, 's middags om vier uur, verlieten twee Hindoe's het hotel „The King of England". Het zou moeilijk geweest zijn, om in die Oosterlingen Richard Korver en Dick v. d. Nesse te herkennen.

De detective was een meester in de grimeerkunst en hun gezichten, die waren ingesmeerd met een mengsel van bruine oker, omber, glycerine en zeepschuim, hadden een natuurlijke egaal-bruine kleur. Met een dun penseeltje had Korver de wenkbrauwen geverfd en fijne lijntjes aangebracht, die hun trekken heelemaal veranderden. Een nationaal Hindoegewaad voltooide hun vermomming.

Wel zou een opmerkzaam beschouwer hebben kunnen zien, aan

den stand van de oogen bijvoorbeeld, dat deze Hindoe's niet volbloed waren, maar het gevaar, dat men dit zou ontdekken, was niet zoo heel groot.

„Nu goed luisteren, Dick," begon de detective. „De zaak is, dat wij de verblijfplaats van den Lama, die jou gisteren om zeep wilde helpen, ontdekken. Voor den tempel is vanmiddag een Godsdienstige bijeenkomst, die door dien priester geleid wordt.

Het zal al wel in vollen gang zijn. Als de plechtigheid is afgeloopen, zal de Lama zich terugtrekken in den tempel en het volk zal zich verspreiden.

Jij stelt je ergens vóór den tempel verdekt op. Ik doe hetzelfde aan den achterkant.

Zie je den priester er uit komen, dan volg je hem onopgemerkt, en kijkt, waar hij heen gaat.

De tempel heeft vermoedelijk twee uitgangen, daarom heb ik jou noodig. Tot nu toe heb ik hem nog niet te pakken kunnen krijgen, omdat ik slechts één uitgang in de gaten kon houden. — Dan nog iets. De man zal er waarschijnlijk anders uitzien, dan gisteren op het altaar. Toen had hij zijn priestergewaad aan. Wat de bijeenkomst betreft, de Lama zal wel spreken in de landstaal, waar jij weinig van verstaat, maar probeer zooveel mogelijk op te vangen. Dat kan nog van veel nut zijn."

Een kwartier later waren ze bij den tempel aan den Ganges, waar een enorme menigte verzameld was.

„Dus ooren en oogen open, Dicky," waarschuwde de detective. Toen scheidden zij.

Dick drong zich naar voren. Ja, daar stond de Lama op een verhooging. Hij kon niet zien, of het dezelfde was van gisteren, maar op gezag van Korver zou hij dat maar aannemen. Jammer, dat hij zoo weinig van de taal kende.

„Deze maand is de stand der sterren gunstig," meende hij te hooren, „en op het oogenblik, dat, vanaf heden, de zon voor de vijfde maal aan den einder verdwijnt, zullen wij optrekken naar ons toekomstig rijk, waar vrede zal zijn en harmonie. Vereenigt u hier. Boeddha gelast het u."

De bijeenkomst scheen geëindigd. — Althans, de Lama verdween in den tempel en gaandeweg verspreidden zich de menschen. Tien minuten later lag de tempel verlaten.

Dick deed, zooals Korver hem had gezegd. Vlak voor den ingang van den tempel was een klein kreupelboschje. Daarin verborg hij zich en wachtte.

De detective had zich achter den tempel verdekt opgesteld.

Het was al bijna geheel donker geworden en nog had hij niemand gezien.

Daar hoorde hij het geluid van voetstappen. Ondanks de duisternis zag hij van den kant van den Ganges iemand naderen. Zou het Dick zijn, die, ongeduldig geworden, zijn post verlaten had?

Nee, de man was gekleed in een donker gewaad en had een kap over het hoofd.

Vlak bij de schuilplaats van den detective bleef hij staan en wachtte.

Even later sloeg een deur dicht. Uit de richting van den tempel naderde weer iemand.

„Wie daar?" riep met gedempte stem de man, die het eerst was gekomen.

„De Meester!" werd er geantwoord. „Wie zijt gij?"

„Gogom vijftien. Ik wacht u."

„In orde."

„Ik vreesde reeds, dat die vervloekte bijeenkomst onze plannen in de war zou sturen."

„Geen nood. Ik wist, wanneer zij geëindigd zou zijn."

Korver zag, dat ook „De Meester" een kap over het hoofd droeg.

„Wanneer," vroeg „De Meester", zullen de drie maal zeven Gogoms bijeen zijn?"

„Overmorgen."

„Waar zullen wij vergaderen?"

„Morgen om dezen tijd kan ik het u zeggen. Ik moet een plaats kiezen, die veilig is."

„Wees voorzichtig. — De detective is hier."

„Ik weet het."

„Is hij ons op het spoor?"

„Hij tast in het duister. Hij weet niets."

„Goed. Kies een plaats, waar hij ons nooit zal zoeken. Een groot hotel of iets dergelijks. Morgen om dezen tijd ben ik weer hier. Ik wacht u."

„Begrepen, Meester. Ik groet u."

De mannen verwijderden zich, elk in een andere richting.

Korver wachtte nog een oogenblik, toen sloop hij zacht den Gogom achterna.

Spoedig had hij den man ingehaald. Hij greep in zijn jas en met een gummistok gaf hij den niets vermoedenden Gogom een krachtigen slag op het hoofd. Bewusteloos zakte de man in elkaar. De handboeien knipten.

„Ziezoo," mompelde de detective, „dat kan nog van veel nut zijn."

Dick wachtte al meer dan een uur, maar niemand had den tempel verlaten.

„Het is te hopen, dat Richard meer geluk heeft gehad," mopperde hij, „ik geef het op."

Hij verliet het boschje en wandelde langs den Ganges, tot hij een eind verder een riksja oppikte, die hem naar zijn hotel bracht.

Korver wachtte hem al.

„'t Spijt me, Dicky, dat ik je voor niets op schildwacht heb laten staan, maar dat kon ik vooruit niet weten."

„Hoe weet je, dat ik voor niets heb gewacht?"

„Wel, jongen, omdat ik de vangst heb gedaan." — En hij vertelde wat hij had afgeluisterd en van den man, dien hij overrompeld had.

„Gelukkig," vervolgde hij, „passeerde er gauw een auto. Ik hield den wagen aan en mijn politiepenning deed weer wonderen. 'k Zou anders heusch niet geweten hebben, hoe den man thuis te krijgen."

„En waar is hij nu?"

„Boven, Dicky. 'k Heb een aparte kamer voor hem besteld. Hij is aan handen en voeten geboeid; wij hoeven dus niet bang te zijn, dat hij ontsnapt."

„Waarom heb je hem niet liever bij de politie gebracht?"

„Ezel, de politie moet er voorloopig buiten blijven. Begrijp je dan niet, dat we een grooten slag kunnen slaan?"

„Nee — wat wil je met dien man doen?"

„Je bent nog steeds geen volleerd speurder, Dick," lachte Korver.

„Begrijp je dan niet, dat ik van nu af aan Gogom Vijftien ben?"

Den volgenden middag op het afgesproken uur was Korver, gekleed met den mantel en kap van den Gogom, achter den tempel.

Juist als den vorigen dag naderde „De Meester".

„Wie daar?" riep Korver.

„De Meester!" klonk het antwoord — „Wie zijt gij?"

„Gogom Vijftien. Ik wacht u."

„In orde."

„Alles is geregeld, Meester," begon Korver, „wij zullen bijeenkomen, op een plaats, waar de detective ons niet zal zoeken."

„Op welke plaats? — De man is geslepen, bedenk dat."

„Ook ik ben geslepen, Meester. Wij zullen vergaderen in hetzelfde hotel, waar hij logeert, „The King of England". Ik heb een zaal besproken. Wij kunnen ons in een aangrenzende kamer verkleeden, opdat we elkaar niet herkennen."

„Uw plan is vernuftig. Daar zal hij ons zeker niet zoeken. Alle Gogoms zullen aanwezig zijn?"

„Allen, Meester. En misschien zullen er nog meer zijn."

„Wie dan?"

„De detective en zijn handlangers. Vannacht hoop ik ze in handen te krijgen."

„Indien het u lukt, zult gij beloond worden. Tot morgen, om negen uur in den avond in „The King of England".

„Gij zijt groot, Meester."

„Denk er aan, de Gogoms precies vijf minuten na elkaar te laten komen. Zij hebben dan den tijd, zich te verkleeden. Wie niet op tijd is, wordt zwaar gestraft. Ik ben er precies om negen uur. Gegroet."

„Gegroet, Meester."

„Komaan," mompelde de detective tevreden, „nu moeten alleen de andere Gogoms nog gewaarschuwd worden en met behulp van onzen gevangene zal dat wel lukken. Ik wist wel, dat hij van veel nut zou zijn!"

HOOFDSTUK XIII.

DE PRIESTER.

Zooals hij wel verwacht had, was het Korver niet gelukt, den gevangen genomen Gogom aan het spreken te krijgen. Op alles, wat de detective hem gezegd of gevraagd had, was de man hem star blijven aankijken, zonder een woord te zeggen, of een spier van zijn gezicht te vertrekken.

Gelukkig vond Richard een tasch op hem, waarin zich eenige papieren met geheime teekens bevonden. Het ontcijferen daarvan, was een klein kunstje, omdat Korver door zijn ondervindingen van twee jaar geleden, volkomen met alle geheimen van het genootschap op de hoogte was gekomen.

Onder allerlei andere aanteekeningen vond hij ook gegevens omtrent de tijdelijke verblijfplaatsen van de Gogoms in Benares.

Korver schreef nu in hetzelfde geheime teekenschrift negentien convocaties; — de in Malta gevangen Gogom van afdeeling drie, kon hij gevoeglijk overslaan — met vermelding van tijd en plaats der samenkomst.

Hij zorgde ervoor, dat de tijden steeds vijf minuten verschilden.

De omslag van elken brief werd nu van een groot lakzegel voorzien, waarbij Richard van den zegelring van Gogom vijftien gebruik maakte.

Alleen straat en huisnummer werd op de adreszijde vermeld; geen naam. In plaats daarvan, bracht Korver een figuurtje aan op den linkerbovenhoek, voor elken Gogom verschillend.

„Ziezoo, nu zijn ze gegarandeerd echt," lachte hij tevreden. Hij belde en gaf den bediende last, de brieven onverwijld aan de adressen te bezorgen, met belofte van een flinke fooi. —

Mr. Healders keek verwonderd naar het kaartje, dat hem gebracht was.

„Laat meneer binnen."

„Hm... Mr. Korver... wie was dat ook weer? O ja, dat Hollandertje, dat hem van de week zoo had opgehouden, met dat geleuter over een internationale misdadigersbende. 't Was toch bar den laatsten tijd; vandaag die, en morgen weer een ander begon met politiemannetje te spelen. 't Was gewoon beleedigend voor menschen zooals hij, dat de Staat dat maar toestond. Zij waren er en dat was voldoende, méér dan voldoende. Richard trad binnen.

Met medelijdende minzaamheid, gaf de dikke hoofdcommissaris hem een knikje en wees hem, te gaan zitten.

„En... eh... Mr. Korver, wat was er?" vroeg hij, nonchalant zijn vulpenhouder vasthoudend en naar dat „amateurtje" kijkend met een blik, die overduidelijk te kennen gaf, hoe druk hij het wel had en hoe zeer het geapprecieerd moest worden, dat hij, Healders, hem te woord wilde staan.

„Ik zie Mr. Healders, dat u zeer gepresseerd is, dus zal ik kort zijn."

De eenigszins lijvige bedaardheid van Korver irriteerde den commissaris zichtbaar.

„Graag, ja."

„Ik kwam u vragen, vanavond een twintigtal agenten te sturen naar hotel „The King of England", om elf uur precies."

Healders glimlachte vergevensgezind. Zoo'n stakker!

„De leiding van de internationale midadigersbende zal dan voltallig daar bijeen zijn en kan gearresteerd worden."

„Hm. — Zoo. Wat u zegt!" grinnikte de politiegod van Benares.

„Ja, Mr. Healders, de bende, waarvan ik u, den vorigen keer, dat ik hier was, sprak, kan dan geknipt worden. Evenals u, heb ook ik weinig tijd; ik zal u dus de bijzonderheden sparen en verzoek u alleen, de belofte, indertijd bij ons afscheid, door u gedaan, na te komen."

„Belofte zegt u?"

„Ja. — U zult zich wel herinneren, dat u mij verzekerde, tot mijn dienst te zullen staan, als ik uw hulp mocht noodig hebben. — Nu heb ik dien noodig Mr. Healders, wilt u dus zoo vriendelijk zijn?"

„Nee meneer Korver. Zoo vriendelijk wil ik niet zijn!"

De commissaris was opgestaan en zag donkerrood van kwaadheid.

„U denkt zeker in uw eigen landje te zijn, Mr. Korver! Misschien slikken ze het daar voor zoete koek, als een of andere meneer vertelt in zijn eentje een bende misdadigers te hebben opgespoord, zonder de politie erin te hebben gemoeid. — Nee meneer, ik ben een Engelschman en ga op uw grappen niet in."

„Zooals u wilt, Mr. Healders. Het zal u meer kwaad doen dan mij. U hebt mijn papieren gelezen, nietwaar? — Als de officieele politie niet tot mijn beschikking wordt gesteld, zal ik het met particuliere personen moeten doen. Ikzelf ben volkomen tot arrestatie van de bendeleden bevoegd, dus voor mij maakt het weinig verschil. Evenwel zal ik u, als Hoofd der Politie moeten aanklagen."

„U bedoelt?" vroeg de commissaris, die zich toch wat onbehaaglijk begon te voelen.

„U kunt het nalezen in mijn papieren, die in het Fransch gesteld zijn, meneer de hoofd-commissaris," antwoordde Korver nonchalant, zijn zwaarlijvigen collega ietwat spottend aanziende. — „Hoewel ik een dergelijke afloop van ons onderhoud niet had verwacht, moest ik op alle eventualiteiten voorbereid zijn. Er wachten, buiten in de vestibule twee kennissen van mij. Wilt zoo goed zijn, Mr. Healders, ze even te doen roepen, opdat zij van uw weigering getuige zijn?"

Richards woorden misten hun uitwerking niet.

Tien minuten later, liet de hoofcommissaris in eigen persoon, hem uit, met de verzekering, dat alles tot in de puntjes in orde zou zijn.

„Wat is dat nu, wat moet dat?" vroeg Dick eerder kwaad dan verbaasd en hij keek naar de boeien, die Richard hem met een onverwachte, handige beweging om de polsen had gesloten.

„Voor de goede zaak Dicky! Je bent de gevangene van het Genootschap Wang-Soe-Kran en jij ook Magda-lief," en, onder gichelend protest, werden ook haar de boeien aangedaan.

„Ziezoo, nu gaan jullie mee, om den afloop van deze schoone zaak bij te wonen."

„De afloop?" vroeg Dick.

„Ja jongen, de afloop."

„Waarom juist nu?"

„Omdat het tijd is."

Het was acht minuten voor tien en om tien minuten over tien, werd Gogom vijftien verwacht in de groote vergadering.

Richard hulde zich in den langen mantel van den gevangen genomen Gogom en trok de kap over zijn gezicht; toen nam hij de geboeiden met zich mee.

Door een paar korte verbindingsgangen kwamen ze in een kamer,

die als vestiaire scheen te zijn ingericht, want aan de haken langs den muur hingen allerlei kleedingstukken.

Korver keek op zijn horloge. „Tien uur tien," mompelde hij en toen tegen Magda en Dick, die het al wel zoo'n beetje begrepen: „Jullie hoeft niet ongerust te zijn. Als ze je wat vragen, geef je geen antwoord." Door een andere deur verlieten ze de kamer en na een paar passen stonden ze voor den ingang der vergaderzaal.

Richard gaf met onregelmatige tusschenpoozen vijf kloppen op de deur, die daarna onmiddellijk geopend werd.

Zij gingen binnen, maar konden van de zaal nog niets zien, omdat de ruimte vlak achter de deur met groote kamerschutten was afgesloten.

Korver richtte zich tot den man, die de deur geopend had en wiens gelaat ook onder een kap was verborgen.

Hij kruiste zijn beide wijsvingers en bracht ze voor de borst, terwijl hij zei:

„Wang-Soe-Kran. Gogom vijftien, met twee gevangenen."

Hierop werd het scherm opzij geschoven en zij traden de zaal binnen.

Aan een lange tafel zaten dertien personen, allen in wijde gewaden en allen met een kap over het hoofd. Aan het boveneinde van de tafel, zat op een grooten gebeeldhouwden stoel, die op een verhooging stond, De Meester.

Hij was gehuld in een gewaad van zilverkleurige zijde, terwijl de kap, die zijn hoofd bedekte, uit gouddraad geweven was.

Achter zijn zetel was een groot, zwart doek gespannen, waarop een elkaar kruisende dolk en sleutel waren geborduurd.

Langzaam, terwijl hij de gekruiste wijsvingers voor de borst hield, schreed Korver op den Meester toe, liet zich op de knieën neer en boog driemaal het hoofd naar den grond.

„Groote Meester van Wang-Soe-Kran! In u begroet de Gogom eeuwigheid en almacht. Gogom Vijftien wenscht uw slaaf te mogen zijn."

Daarna richtte hij zich op en riep met luide stem:

„Gij zijt de grootste!"

Alle aan de tafel zittenden richtten zich nu op en riepen gelijktijdig: „Gij zijt de grootste!"

Langzaam hief De Meester zijn rechterhand op: „Gegroet, Gogom vijftien!" klonk zacht zijn stem.

Korver wenkte nu zijn beide quasi-gevangenen, om aan het andere eind der zaal plaats te nemen en daarna ging hij op een nog leegen stoel naast Gogom veertien zitten. Ook de anderen zetten zich weer.

Richard merkte op, dat dicht bij de plaats van den Meester nog een zetel leeg stond.

„Daar had Gogom drie moeten zitten," dacht hij.

Nauwelijks een minuut, was zoo, stilzwijgend, in absolute roerloosheid verstreken, toen Gogom zestien binnentrad, waarna de ceremonie zich herhaalde.

Zoo waren, een half uur later alle plaatsen, op dien van Gogom drie na, bezet en de eigenlijke vergadering kon aanvangen.

De Meester stond op en begon, met zachte stem:

„Leiders van twintig afdeelingen van ons Verbond, ik dank u, voor de trouw en toewijding, waarmee ge steeds bezield waart.

Niet voltallig zijn wij hier. De leider van de derde afdeeling is ons ontnomen, door de lagen, die de vijandige menschheid hem legde. Wang-Soe-Kran heeft hij trouw gediend. Ook Gogom drie dank ik."

Hier zweeg De Meester een wijle, als bedacht hij zich. Bij het nieuws omtrent Gogom drie, was een afkeurend gemompel in de vergadering opgegaan.

Weer sprak De Meester en alles werd stil.

„Gij, Gogoms weet, dat Wang-Soe-Kran zich over geheel de aarde vertakt heeft en gij weet dat de kracht van ons Genootschap schuilt in de eensgezindheid en trouw van zijn leden.

Die trouw acht ik zeer hoog en om harentwille ben ik er trotsch op, tot op heden uw Meester te zijn geweest. Dat gij van alle oorden der wereld, naar hier ter vergadering zijt opgeroepen, kon alleen het gevolg zijn, van een zaak van het allergrootste belang. Gogoms van Wang-Soe-Kran, ik zal u den reden meedeelen."

Weer zweeg De Meester. Er heerschte een spannende stilte.

„Gij allen zult u over mijn mededeelingen zeer verbazen, maar ik herinner u eraan, dat ik uw Meester ben. Ook al zult gij het niet met mij eens zijn, bedenk, o, Gogoms, dat gij trouw aan uw Meester hebt gezworen."

Een verwonderd gemompel ging door de rij der vergaderden. Nieuwsgierig zagen zij naar den Meester, die vermoeid scheen en met zijn hand zwaar leunde op de tafel.

„Gij weet niet, wie ik ben," ging de Meester voort, „noch is het u bekend, wàt ik ben. — Ik zal het u zeggen. Ik zal u, wat leeft in mijn ziel, ontdekken en daarna hebt gij het recht te oordeelen over hem, die uw Meester was."

Met een zenuwachtig gebaar trok De Meester de kap van het hoofd.

Dick, die evenals Magda, met niet minder belangstelling dan de vergaderde Gogoms had toegeluisterd, kon een kreet van verbazing niet onderdrukken.

Daar, aan het hoofd van de tafel stond... de vrouw met de groote, blauwe pupillen!

De verwarring, die in de vergadering ontstond, was onbeschrijflijk.

De Gogoms sprongen op van hun stoelen en schreeuwden door elkaar.

„Verraad!"

„Wij zijn bedrogen!"

„Vlucht, vlucht!"

„Doodt haar!"

„Ja, ja, doodt haar!"

„Stilte! —" bulderde de stem van Gogom vijftien. „Ik beveel u te gaan zitten! Gij Gogoms, weest uw eed indachtig en bedenkt, dat het onze Meester is, die voor u staat. Wat raakt het u, wiè uw Meester is. Gij hebt trouw gezworen en zult dien eed gestand doen! Dat De Meester verder spreke!"

Korvers woorden maakten indruk.

Alhoewel lang niet gerustgesteld, gingen de Gogoms weer zitten en „De Meester" kon voortgaan.

„Luistert, gij Gogoms!" De vrouw aan het hoofd van de tafel zag zeer bleek en haar handen trilden.

„Ik zal u vertellen, hoe en waarom ik uw Meester werd.

Mijn jeugd was niet gelukkig. Mijn vader, een Engelschman, trouwde mijn moeder, een Oostersche prinses, om zijn verloren vermogen te herstellen. Hun huwelijk was zeer ongelukkig en hoewel het mij aan weelde nooit ontbrak, leed ik. Ik zag de ellende der samenleving, de misstanden der maatschappij, de tot in den grond vooze en wormstekige beschaving, die de menschen, de eeuwen door, hadden gesticht.

Ik bad vurig tot Boeddha, — want Boeddha was mijn God, evenals die van mijn moeder, — en vroeg: „Waarom?"

Boeddha verhoorde mijn bede en sprak tot mij. — Ik was uitverkoren, den mensch op te heffen uit het slijk, waarin hij zich wentelde.

Ik bedroog den Dalaï Lama, den Hoogepriester van Boeddha en liet mij tot priester wijden, hoewel ik een vrouw was. Hij ontdekte mijn vermomming niet en ik gevoelde geen wroeging over mijn bedrog. Het was immers Boeddha zelf, die mij had ingegeven zoo te handelen!

En steeds nadien, was Boeddha met mij. Korten tijd geleden, werd ik priester in den Tempel der duizend Boeddha's.

Door de macht van mijn woord, wist ik mijn geloovigen te voeren tot een nieuwe heerlijkheid, hen te vereenigen in een cosmos van vrede, geluk en eendracht. — Maar mijn honderden waren geen

duizenden en mijn duizenden waren geen millioenen aanhangers.

In mijn hersenen gistten de gedachten van wat zou kùnnen zijn, terwijl mijn oogen zagen, wat wàs.

Doch weer kwam Boeddha tot mij. Een jongeling sprak mij van het Genootschap Wang-Soe-Kran, dat bestaan had, maar ten gronde was gegaan. Een derde openbaring heeft Boeddha mij gedaan, toen hij een geleerde tot mij zond, die verhaalde van de uitvinding van een Hollandsch professor, die een dusdanige verandering in de samenleving zou moeten veroorzaken, dat de strijd om het bestaan tot het verleden behoorde.

Ik dankte Boeddha voor die ingevingen en vurig bad ik, dat het mij zou mogen gelukken, het Ideaal te bereiken.

Mijn gebed werd verhoord.

Gij weet, dat een onbekende zich als uw Meester opwierp en bevestigd en gehuldigd werd. Die onbekende was ik.

Ik werd slechts uw Meester, omdat alleen Wang-Soe-Kran mij in de gelegenheid kon stellen, de begeerde uitvinding in handen te krijgen.

Mijns ondanks moest ik zondigen tegen onze voornaamste geboden: Onthouding van moord, diefstal en leugen. Maar Boeddha zelf had het mij veroorloofd. Het was voor het Ideaal. —

De man, die de uitvinding deed, ging ermee naar zijn regeering. En deze, vreezende een ontwrichting van de goed georganiseerde, op menschelijke ondeugden rustende maatschappij, was op haar hoede en sloot de documenten met de Goddelijke Boodschap weg in een zware brandkast.

Ikzelf toog naar onze afdeeling drie, teneinde onder mijn persoonlijke leiding de documenten te doen wegnemen. Ik wilde niet als den Meester gekend zijn en gaf voor, een bijzondere afgevaardigde uit Benares te zijn. — Na lang te hebben nagedacht, begreep ik, dat er menschenlevens geofferd moesten worden. Een Hemelsche Boodschap stelde mij echter gerust. Door enkele leden van afdeeling drie werden de noodige verrichtingen gedaan: een nachtwaker en een chauffeur werden gedood en de documenten kwamen in mijn bezit.

Na zeer veel moeite is het mij gelukt, de papieren eindelijk naar hier te brengen. De terugtocht is een ware vlucht geweest. Ik werd vervolgd door den door de Hollandsche regeering aangestelden detective Richard Korver, denzelfde, die Li-Kwo, mijn voorganger, doodde. Deze Korver is een zeer wijs man en ik huldig hem om zijn goede eigenschappen. Daar hij die echter tegen mij gebruikte, was ik genoodzaakt mij tegen hem te beveiligen.

Boeddha was echter met hem en mijn aanslagen mislukten, evenals die op zijn helper, dien ik hier in de zaal als gevangene aanwezig zie."

„Ik nam ze gevangen," sprak Gogom vijftien. „Bij een gevecht, dat ik met den detective zelf had, heb ik hem doorstoken. Hij viel in het water van den heiligen Ganges."

„Dat Richard Korver bij Boeddha vergeving bekome!" zei „De Meester".

„Nu, Gogoms van Wang-Soe-Kran, heb ik u alles gebiecht. De papieren heb ik en daar Boeddha moord, diefstal en leugen verbiedt, kan ik niet langer uw Meester zijn.

Mijn Ideaal heb ik, dank zij u, bereikt. Vergeef mij, dat ik u misleidde; het was de wensch van Boeddha. Uw Genootschap, dat zich met de misdaad bezighoudt, voor welk moord en diefstal dagelijksch werk zijn, is mij afkeerig. Ik kan uw verrichtingen niet goedkeuren; ik ben niet een der uwen en ik vind uw daden onteerend voor de menschheid. Het is echter niet mijn taak u te vernietigen, gij kunt dus op mijn stilzwijgen rekenen. — Ik ga heen met mijn geloovigen en zal een nieuw rijk stichten. Eerlang zullen de invloeden daarvan zich over de geheele aarde doen gevoelen en misschien zal de zegen van Boeddha ook ù eens bereiken."

„De Meester" zweeg. De Gogoms zagen elkaar aan, niet wetend, wat te doen.

Huns ondanks, waren die lieden, alhoewel allen misdadigers van de ergste soort, onder den indruk geraakt. De idealen, die de vrouw voor de tafel hadden gedreven en waarover zij met grooten hartstocht had gesproken, waren hun vreemd, maar zij waren tegen zóóveel aandrang en heilig geloof niet opgewassen. Het kon niet anders, of zij moesten de wenschen van die vrouw eerbiedigen. Het hooge doel, waarnaar zij streefde, stond ver van hun verlangens en bevredigingen af, maar zij waren als het ware gefasineerd door de groote kracht, die van haar wezen uitging.

Eindelijk stond Gogom zeven op.

„Wij vertrouwen," begon hij, „dat u ons niet zult verraden. Al begrijpen wij uw doel niet, wij begrijpen dat het voor u, uw leven uitmaakt. Gij hebt, al waart gij niet een der onzen, ons Genootschap geleid en daarom zijn wij u eerbied schuldig. Gij kunt gaan; van ons zult gij niets meer hooren."

„Ik dank u."

„Wij zullen ons een nieuwen Meester kiezen en ons Genootschap zal bloeien!"

„Een oogenblik!" riep nu Gogom vijftien. „Deze vrouw is nog onze Meester. Wij zijn door een eed aan haar gebonden. Vóór zij

zich verwijdert, moeten wij haar afzweren!"

„Gij hebt gelijk."

„Ik verzoek dus allen Gogoms," ging Korver voort, „hun beide armen ten hemel te heffen en mij de volgende formule na te zeggen:

„Gij, die onze Meester zijt, wij danken u, voor wat gij gedaan hebt tot den bloei van Wang-Soe-Kran. Ga, voorspoed zij uw deel en ontsla ons van onzen eed."

Alle armen gingen in de hoogte en de Gogoms spraken de eedsformule na.

Plotseling echter, werd de deur van de zaal opengegooid en twintig gewapende politie-agenten stormden binnen.

Een kreet van schrik ging op, maar niemand durfde de handen te laten zakken, want op elk der aanwezigen hield een agent zijn revolver gericht.

Korver ontdeed zich nu van zijn kap en één voor één werden den Gogoms de handboeien aangedaan.

„Het spijt mij Heeren," sprak de detective nu, dat ik deze interessante bijeenkomst zoo moet laten eindigen, maar het is nu eenmaal mijn beroep."

„Spion!" siste de Gogom, die het dichtst bij hem stond, terwijl hij den detective met een blik vol onverzoenlijken haat aanzag.

„Pardon," antwoordde Korver onverstoorbaar, „tègenstander; dat is juister en wel zoo beleefd, vindt u niet?"

De gevangenen werden door de tot de tanden gewapende politieagenten weggevoerd en in de auto's, die buiten wachtten, naar de gevangenis getransporteerd.

In de zaal waren nog aanwezig: Mr. Healders, die zich van genoegen over de zoo goed gelukte arrestatie de handen wreef, Korver, Magda en Dick, wien nu de boeien waren afgenomen en „De Meester".

„Meneer Korver," vroeg Magda, die zeer onder den indruk scheen, „wilt u die vrouw ook..."

„Ssst," verzocht Korver. „Och Mr. Healders, ik heb hier nog even een persoonlijke aangelegenheid te regelen. Wilt u mij misschien over een half uur op uw bureau verwachten?"

„Ja, hm, maar ik ben hier als autoriteit Mr. Korver, vergeet u dat niet. Ik heb deze bende ontmaskerd en nadere onderzoekingen acht ik zeer gewenscht. — Die vrouw daar, hoort zij ook tot de bende?"

„Waarom vraagt u dat?"

„Omdat zij gekleed is in het gewaad der Organisatie."

Korver dacht even na.

„Mr. Healders," antwoordde hij eindelijk, „die dame is... een van mijn helpsters."

„O, dat verandert de zaak natuurlijk. Dus dan zie ik u straks op mijn bureau. Tot ziens Mr. Korver."

De dikke commissaris verwijderde zich.

„U bent zeer vriendelijk Mr. Korver," sprak nu „De Meester". „Ik wist, dat u een goed hart had maar u kunt mij niet meer redden."

„Waarom niet?"

De vrouw glimlachte vermoeid.

„Het is te laat Mr. Korver. Nu u tusschenbeide bent gekomen, zal ik de papieren moeten afstaan. Hier hebt u ze."

Zij legde een metalen koker op de tafel. Korver overtuigde zich van den inhoud. Het waren de documenten.

„Dit is voor mij een bewijs, dat Boeddha mijn taak volbracht acht. Zeker is de menschheid nog niet rijp voor het Ideaal. — Boeddha roept mij tot zich. — Ik zal komen."

„Wat bedoelt u?"

„Een snelwerkend vergif, Mr. Korver. O, doet u geen moeite," lachte zij flauwtjes, toen de detective een beweging maakte, „ik heb het reeds ingenomen."

„Ja, dan..." zei Richard zacht.

Magda's oogen stonden vol tranen; zwaar leunde ze op Dicks arm.

„Waarom hebt u dat gedaan?" fluisterde zij.

„Omdat mijn taak volbracht is. Wel is mijn pogen mislukt, maar dat was Boeddha's wil, waarvoor ik mij moet buigen. Ik vraag u allen vergeving, voor wat ik u aandeed; ik kon niet anders; het was niet tegen u gericht, maar het was voor het Ideaal. — Voor u," zoo wendde zij zich tot Magda, „is nog een taak te vervullen. U zal het geluk deelachtig worden, dat ik niet kon bereiken. Wel zal het Ideaal voor u een andere vorm hebben dan voor mij, maar in wezen zal het gelijk zijn. *U* heeft Boeddha uitverkoren om lief te hebben, heb dus lief; *mij*... om tot hem... te... komen... ik... kom."

Korver snelde toe en steunde haar.

Langzaam hief zij het hoofd op en verheerlijkt glansden haar oogen.

„Ik... kom..."

Zacht en voorzichtig legde de detective haar in den grooten stoel en sloot haar oogleden. — Zijn anders staalharde oogen waren nat...

„Een utopiste Dick," zei hij aangedaan, „maar een *mensch*. Misschien stond zij hooger dan een van ons."

HOOFDSTUK XIV.

HOE HET AFLIEP.

„Zoo Dicky," begroette Korver zijn vriend, die opgewonden zijn studeerkamer op de Stadhouderskade kwam binnenloopen, „ben je daar weer es? Ik heb je in geen eeuwen gezien kerel."

„'t Is in orde Richard!"

„Nee, het is heelemaal niet in orde. Dat is geen manier om je oude vrienden te behandelen."

„Ach, dat bedoel ik niet. — Met Magda's vader! Over twee maanden trouwen we."

„Gefeliciteerd Dick. Dat documentenzaakje heeft je dus een aardige belooning opgebracht. Een lief meisje Dick; je had het minder kunnen treffen. Ik voor mij, moet me tevreden stellen met een paar ongelukkige bankbiljetten en een ridderordetje."

„Zeg, dat heb ik je altijd nog willen vragen, was de Minister niet kwaad?"

„Kwaad, waarom?"

„Omdat we hem er indertijd zoo tusschen hebben genomen, toen ik me voor jou uitgaf."

„O, dat? Nee, heelemaal niet. Zijne Excellentie was het glad vergeten en maakte de opmerking, dat hij mij bewonderde, maar dat ik me een minder onbeschoften helper moest aanschaffen."

„Dus..."

„Dus zóó goed had hij ons opgenomen, dat hij ons niet eens meer uit elkaar kende."

„Ongelooflijk."

„Heelemaal niet Dick. Dat vind je, nu het jezelf betreft, maar die fout maak jij ook honderd maal.

Hoe dikwijls zie je niet iemand, wiens gezicht je bekend voorkomt, maar die je niet thuis kunt brengen."

„Hoe weet je dat?"

„Omdat jouw observatievermogen niets sterker is dan dat van de meeste menschen. — Nee Dick, een goeie detective zul je nooit worden. Ik heb me vergist, toen ik dat dacht. — Overigens, maar goed ook, nu je gaat trouwen. Geen aangenaam beroep voor een getrouwden man. Trouwens, ik heb den raad van den minister opgevolgd en me een anderen helper verschaft."

„Wie?"

„Berghegge."

„Hm. Ken ik niet."

„Zie je wel? Je maakt dezelfde fout als de minister. — Herinner je je dien grooten Rotterdamschen politieagent niet meer? Die het zoo vreemd vond, dat op een ongebruikte trap een looper lag?"

„O, die?"

„Veel talent. — Meer dan zijn ex-superieur Gubbels."

„Dus, ik heb afgedaan?"

„Dat zeg ik toch niet Dick. Je bent in de afgeloopen zaak heel bruikbaar geweest, maar een goed detective groeit er nooit uit je. En uit dien Berghegge wel! Maar, als je zin hebt, — en je mag van je vrouw," voegde hij er schalks lachend bij, „mag je me nog wel es een keertje helpen. Zoo, uit liefhebberij, uit sport."

„Ik houd me aanbevolen."

„En vertel me nou es, hoe gaat het met Magda? Is ze de emoties van de laatste maanden al weer te boven?"

„Ze maakt het uitstekend, laat je groeten en is liever dan ooit."

„Kijk es aan. — En jij?"

„Ik, ik moet je een verzoek doen."

„En?"

„Jij hebt ons eigenlijk zoo'n beetje aan elkaar gekoppeld en..."

„Ik? Dick, ik waarschuw je!" dreigde Korver lachend.

„En daarom, wou ik je, ook namens Magda, vragen, om bij ons huwelijk getuige te willen zijn."

„Hm." Korver stak een cigaret op."

„Nou?"

„Vooruit, omdat jij 't bent. — Zoo'n detective Dick, is toch van alles hè? Speurder, koppelaar en getuige bij huwelijken. In elk geval," en Richard blies een groote wolk rook uit, „kan hij nog van veel nut zijn!"

EINDE.